

ஆரம்பத்தில்

அப்படித்தான்

பட்டுக்கோட்டை
பிரபாகர்

www.pustaka.co.in

Pustaka
Digital Media

<http://www.pustaka.co.in>

ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான்

Aarambaththil Appadiththaan

Author:

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

Pattukottai Prabakar

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/pattukottai-prabakar>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)

[அத்தியாயம் 6](#)

[அத்தியாயம் 7](#)

[அத்தியாயம் 8](#)

[அத்தியாயம் 9](#)

[அத்தியாயம் 10](#)

[அத்தியாயம் 11](#)

[அத்தியாயம் 12](#)
[அத்தியாயம் 13](#)
[அத்தியாயம் 14](#)
[அத்தியாயம் 15](#)
[அத்தியாயம் 16](#)
[அத்தியாயம் 17](#)
[அத்தியாயம் 18](#)
[அத்தியாயம் 19](#)
[அத்தியாயம் 20](#)
[அத்தியாயம் 21](#)
[அத்தியாயம் 22](#)
[அத்தியாயம் 23](#)
[அத்தியாயம் 24](#)
[அத்தியாயம் 25](#)
[அத்தியாயம் 26](#)
[அத்தியாயம் 27](#)
[அத்தியாயம் 28](#)
[அத்தியாயம் 29](#)
[அத்தியாயம் 30](#)

1

குரு பிரசாத் கைகளைக் கோர்த்து உயர்த்தி சோம்பல் முறித்துவிட்டு ஸ்டூலின் மேல் வைத்திருந்த ரிஸ்ட் வாட்ச்சை கையில் எடுத்து மணி பார்த்தான். அறையின் சுவர்களாக அமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டம் கட்டமான மூங்கில் பட்டைகளில் ஒரு சந்திப்பில் செருகியிருந்த பிரஷ் எடுத்தான். பேஸ்ட் எடுத்தான்.

மூங்கில் பட்டைகளால் பிரேம் அமைத்து, பச்சைத் தட்டி தொங்கவிடப்பட்டிருந்த கதவைத் திறந்ததும் உடனே மொட்டை மாடி, சிவப்பு சதுரக் கற்கள் பரப்பின தளம் ஜிலிர் என்றிருந்தது. ஈரச்சுவடுகள் தெரிந்தன, பின்னிரவில் மழை பெய்திருக்க வேண்டும். வானம் சோகையாய் இருந்தது.

மாயா லூசான பைஜாமா அணிந்து ஸ்கிப்பிங் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள்.

இரட்டைப் பின்னல்கள் ஒவ்வொரு முறையும் எகிறிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தன. க்யூன் மேரிஸில் இரண்டாமாண்டு பி.காம். கல்லூரி வாலிபால் டீம் கேப்டன். குருவின் இரண்டாம் தங்கை.

குரு மாடியிலே இருந்த பைப் அருகில் வந்து கைப்பிடிச் சுவரில் அமர்ந்து பல் துலக்கிக் கொண்டே கேட்டான். “அப்பா எந்திரிச்சுட்டாரா?”

எழுந்தாயிற்று என்று தலையால் அபிநயம் செய்து விட்டு தொடர்ந்து ஸ்கிப்பிங் ஆடினாள் அவள். அருகாமை மரங்களில் இருந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருக்க, ஆண்டெனாவின் அலுமினியக் கம்பிகளில் முத்துத் தோரணம் அடுத்த கட்டிடத்தின் முதுகில் திப்பி திப்பியாய் ஈரம் உறைந்திருந்தது. மூன்று வீடு தள்ளி ஒரு ஓட்டு வீட்டின் கிணற்றடியில் ஒரு குழந்தை தன் அம்மாவிடம் குளிக்க அடம் செய்து கிணற்றைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடியது.

மாயா ஸ்கிப்பிங் முடித்துவிட்டு கயிறை கழுத்தில் அங்கவஸ்திரம் போலப் போட்டுக் கொண்டு அவனிடம் வந்தாள். அவர் பார்வை திசையில் நோக்கிவிட்டு, “அவ பேரு மாலதி. போன வாரம் கல்யாணம் நிச்சயமாயிடுச்சி. உனக்கு நோ சான்ஸ் பிரதர்” என்றாள்.

“ச்சீ! நான் அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தேன். இன்னைக்கு எதுவும் மேட்ச் இருக்கா உனக்கு?”

“ஆமாம். இன்டர்காலேஜியேட். செமி ஃபைனல் நிச்சயமா ஜெயிக்கிறோம்”

“நாளைக்கு ஃபைனலா?”

“யெஸ், பத்திரிகையில் இருக்கேனு பேரு. உன்னால எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்?”

“ஏன், என்ன செய்யணும்?”

“எங்க டீம் போட்டோ போட்டு பத்து வரி எழுதினா என்னவாம்?”

“எங்க வாரப் பத்திரிகையில் விளையாட்டுச் செய்திகளுக்கு தனியா இடமில்லை”

“விளையாட்டுன்னா அவ்வளவு இளப்பமா?”

“பார்த்தமே சியோல்ல... நம்ம சாதனையை.”

“இதான் காரணம். என்கரேஜ்மெண்ட்டே கிடையாது. அப்புறம் எப்படி உற்சாகம் வரும்? ஆர்வம் வளரும்?”

“மண்டு, அதில்லை காரணம், அமீனா நுழைஞ்ச வீடு உருப்படாதுங்கறது பழமொழி. அரசியல் நுழைஞ்ச துறை உருப்படாதுங்கறது புதுமொழி. என்ன டிபன் இன்னைக்கு?”

“ரஞ்சனியைத்தான் கேட்கணும்.”

“திமிர்தானே உனக்கு? அக்கா ஒண்டியாளா கஷ்டப்படறா. இங்கே ஸ்கிப்பிங் என்ன ஸ்கிப்பிங்?”

“அ! ரொம்ப விரட்டாதே. பாதி வேலை செஞ்சி முடிச்சட்டுதான் வந்தேன். தக்காளி தோசை இன்னைக்கு. எங்கண்ணாவுக்கு ரொம்ப பிடிக்குமாமே... அப்புறம், அண்ணா, இன்னைக்கு மட்டும் ஓட்டை ஸ்கூட்டர்ல என்னை காலேஜ் டிராப் பண்ணிட்டு அப்புறம் உன் ஆபிஸ் போறியா?”

“ஏன், உன் சைக்கிள் என்னாச்சி?”

“பங்கச்சர்”

“கொடுத்து ஒட்டிக்க வேண்டியதுதானே?”

“லேட்டாகும்னுதானே கேக்கறேன்.”

“ஓக்கே. அப்படின்னா ஒரு கண்டிஷன்.”

“என்னது? யாருக்காவது லவ் லெட்டர் கொண்டு போய் கொடுக்கணுமா?”

“ரொம்பதான் கொழுப்பு ஏறிடுச்சி உனக்கு. வண்டி துடைச்சி ஒரு வாரமாகுது. போ போய் சுத்தமா துடைச்சி வை. டிராப் பண்ணிட்டுப் போறேன்.”

“துடைச்சா மட்டும் வண்டி புதுசாய்டுமாக்கும்” என்று சிரித்து விட்டுப் படியிறங்கிப் போனாள் மாயா.

குரு பிரசாத் கூரை வேய்ந்த தன் அறைக்கு வந்தான். மொட்டை மாடியின் மேல் ஒரு குடிசையைத் தூக்கி வைத்தது போலிருந்த அந்த மாடியறையை காற்றோட்டத்திற்காகவும் நண்பர்கள் வரும்போது தனியாய் அமர்ந்து உரையாடவும் அமைத்திருந்தான். உள்ளே ஒற்றைக்கட்டில், மேஜை, நாற்காலி, ஸ்டூல், புத்தக ஸ்டாண்ட் இவைகளைத் தவிர... கைப்பிடிச் சுவரின் நான்கு மூலைகளிலும் மண் தொட்டி வைத்து அதில் மணி பிளாண்ட் வளர்த்திருந்தான்.

குரு பிளாஸ்டிக் கிண்ணம், கண்ணாடி, ஷேவிங்செட் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் மொட்டை மாடிக்கு வந்து, பைப்பில் நீர் பிடித்து, சம்மணமிட்டு அமர்ந்து, கண்ணாடியைச் சார்த்தி வைத்து நிதானமாக ஷேவிங் செய்து கொண்டான்.

எங்கோ ரேடியோவில் விளம்பரங்கள், அருகே வாலாஜா ரோட்டில் வாகனங்களின் சத்தங்கள் மற்றும் டிஸல் மணம் காற்றில் வந்தது. வீட்டின் வாசலில் இருக்கும் தையல் கடை திறந்து விட்டதன் அடையாளமாக மெஷின் சத்தம் ஆரம்பமாகியிருந்தது. நடமாடும் காய்கறி வண்டிக்காரனின் குரல், “பீன்ஸ், கேரட், தக்காளி, வெண்டக்கா, கத்தரிக்கா” எத்தனை வருடங்களாக இந்த ஒரே ராகத்தில் குரல் கொடுக்கிறான்!

குரு பிரசாத் இந்த காய்கறி வண்டிக்காரனை ஒரு கவிதையாக்கியிருக்கிறான் தன் டைரியில். கவிதை என்றால் அது கவிதை நடையில் இருக்காது. உரைநடைக் கவிதை போல...

‘நாலு சக்கர டயர் வண்டி, அழுக்கு வேட்டி, பொத்தல் பனியன், காதில் பென்சில்பல வருடங்களாக இதில் மாற்றம் நான் கண்டதில்லை. இந்தியா பொருளாதாரத்தில் முன்னேறிவிட்டதாகச் சொல்கிறார்களே, உன்னையும் சேர்த்துத்தானே இந்தியா?’

இப்படி தன் டைரி முழுக்க நிறைய குறிப்புகள் வைத்திருக்கிறான். தன் குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பற்றி, வாசலில் கடை வைத்திருக்கும் தையல்காரன், வெண்ணெய் விற்கும் தயிர்க்காரி, ஸ்கூட்டருக்குக் காற்று பிடிக்கும் பெட்ரோல் பங்க் பொடியன், முரட்டு மீசை டிராபிக் கான்ஸ்டபிள், அலுவலக வாட்ச்மேன், சக ஊழியர்கள், எட்ட்டர், சாப்பாடு கொண்டு வரும் கருப்பையா என்று சகலருக்கும் ஒரு குறிப்பு உண்டு.

மனிதர்கள் என்றில்லை. நேர்கிற அனுபவங்கள், பார்க்கிற காட்சிகள், படிக்கிற புத்தகங்கள், பாதிக்கிற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையுமே சில வரிக் குறிப்புகளாக்கி மழை பெய்கிற ஞாயிறுகளின் மத்தியானத்தில் புரட்டி ரசித்துக் கொள்வான்.

குரு ஷேவிங் முடித்து, கிண்ணத்தை, உபகரணங்களைக் கழுவி தன் குடில் அறையில் வைத்துவிட்டு, கொடியில் துண்டு உருவிக் கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தான்.

சிவப்புத் தேய்த்த வழுவழப்பான தரையில் செய்தித்தாளை விரித்து வைத்து அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா நெற்றியில் பட்டையய் விபுதி. ராஜேந்திர பிரசாத்.

மத்திய அரசின் ஊழியனாக பதினேழு வருடங்களாகச் சேவகம் செய்து வாலண்டரி ரிடையர்மெண்ட் கேட்டு வாங்கினவர். ஆன்மீகத்தில் அலாதியான ஈடுபாடு. தன் தந்தையுடன் அவருடைய உபன்யாசங்களுக்கு கூடச் சென்றதில் ஏற்பட்ட ஆர்வம். தன் தந்தை விட்டுச் சென்ற புராணப் புத்தகங்களையே சொத்தாகக் கருதி, படித்து, தெளிந்து, மற்றவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த... ஆன்மீகப் பிரசங்கங்களுக்கும் உபன்யாசங்களுக்கும் சென்று கொண்டிருக்கிறார். மாதத்தில் பத்து நாள் ஊரில் தங்கினால் பெரிய விஷயம்.

குரு படியிறங்கி வருவதை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “குரு, இன்னைக்கு மன்னார்குடி புறப்படறேன். கோயில் திருவிழா. மீனாட்சி கல்யாணத்தை ஒரே நாள்ல எப்படிச் சுருக்கிச் சொல்றதுன்னே தெரியலை. அப்படியே திருவாரூர், கும்பகோணம், மாயவரம்னு தேதி கொடுத்திருக்கேன். திரும்ப ஒரு வாரம் ஆகும்.”

“சரி, இராமேஸ்வரத்திலேதானே புறப்படறீங்க?”

“ஆமாம்.”

“இன்னிக்கு ஃபாரம் முடிக்கிற நாள். ஆபீசை விட்டுப் புறப்பட லேட்டாய்டும். நேரா ஸ்டேஷனுக்கு வர்றேன் நான்.”

“முடிஞ்சா வா. உனக்கு வேலை இருந்தா அதைப் பாரு. நேரத்தோட விட்டுக்கு வந்துடு.”

சரியென்று தலையசைத்துவிட்டு ஹாலை ஒட்டின அடுத்த சின்ன ஹாலுக்கு வந்தான். சாம்பிராணி போட்டு மேலே மூங்கில் கூடையைக் கவிழ்த்து தன் ஈரக் கூந்தலை கூடையின் மேல் பரப்பலாக விரித்துவிட்டுச் சாய்ந்திருந்த ரஞ்சனி கூந்தலின் இழைகளினூடே ஊடுருவும் கதகதப்பான, சுகந்தமான சாம்பிராணிப் புகையை கண்மூடி அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கடந்து சமையல்கட்டு, கிரைண்டரில் கழுவின அரிசியை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த மாயா, “அண்ணா, ப்ளீஸ், அஞ்சி நிமிஷத்தில வந்துரு. நான் குளிக்கணும்” என்றாள்.

“ஒரு மணி நேரமாகும்” என்றுவிட்டு பின்கட்டில் கிணற்றடியை ஒட்டியிருந்த பாத்ரூமுக்குள் நுழைந்தான் குருபிரசாத்.

மாயாவை அவள் கல்லூரியின் முன்பு இறக்கிவிட்டுப் புறப்பட்டு இருபத்தைந்து நிமிடங்களில் அடையாறு வந்தான். டெர்மினசுக்கு எதிரே காமராஜ் அவென்யூவில் சந்தடிகள் குறைந்த சந்தில் இருந்தது அச்சகத்துடன் கூடிய சுட்ரொளி வார இதழின் அலுவலகம்.

குருபிரசாத்திற்கு வாட்ச்மேன் சல்யூட் அடித்தான். இரு சக்கர வாகனங்கள் நிறுத்த போடப்பட்டிருந்த ஆஸ்பெஸ்டாஸ் வேய்ந்த ஷெட்டில் சைக்கிள்கள் நிறைய நின்றன. இரண்டு ஸ்கூட்டர்கள், ஒரு மொபெட்.

குரு தன் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி ஹெல்மெட்டுடன் அலுவலகக் கட்டிடத்திற்கு நடந்தான். அச்சக வாசலில் நியூஸ்பிரிண்ட் ரோல்களை லாரியில் இருந்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அலுவலகம் இரண்டு மாடிகளுடன் இருந்தது. கிரவுண்ட் ஃப்ளோரில் முதலில் ரிஸப்ஷன். டெலிபோன் போர்டில் எப்போதும் சிரிப்பு மாறாத பெஞ்சமின். அடுத்து நீள செவ்வக ஹால் முழுக்க மேஜைகள்.

சர்க்குலேஷனும், விளம்பரமும் இருபத்தி நான்கு பேரை உட்கார்த்தி வைத்திருக்க... மாடியில் முழுக்க எடிட்டோரியல் பிரிவு.

படிகள் ஏறி முடித்த உடனேயே குளிர் செய்யப்பட்ட அறை, சதுரக் கண்ணாடி பதித்த கதவு. கதவில் எடிட்டர் என்கிற ஆங்கில பிளாஸ்டிக் போர்டு. அடுத்து ஜாலி போர்டால் தனித்தனி அறைகள் போலப் பிரிக்கப்பட்ட அறைகள்.

முதல் அறை ஓவியர்களுக்கு. அடுத்த அறை நிருபர்களுக்கு, மூன்றாம், நான்காம் அறைகள் இரண்டு உதவி ஆசிரியர்களுக்கு. ஒருவன் ‘இளவரசன்’ என்று புனைப்பெயர் வைத்துள்ள மதுசூதன். மற்றவன்

நம் குரு பிரசாத்.

குரு பிரசாத் சீனியர் என்பதால் அவன் மேஜையில் மட்டும் எக்ஸ்டென்ஷன் டெலிபோன், ஒரு இண்டர்காம். மற்றபடி எல்லா அறைகளும் புறாக்கூண்டுகள்தாம்.

சுடரொளிதமிழ் வார இதழ்களில் மூன்றாவது இடத்தில் இருக்கிறது விற்பனையில். விரைவில் இரண்டாவது இடத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்கிற முனைப்புடன் செயல்பட்டு வருகிறது.

ஆசிரியர் சிதம்பரமே பத்திரிகைக்குச் சொந்தக்காரரும் கூட, கதர் வேஷடி, கதர் ஜிப்பா, நெற்றியில் சந்தனம், பாக்கெட்டில் இரண்டு பேனாக்கள். வெள்ளை பியட் காம்பெண்டிற்சுள் நுழைந்துவிட்டால் போதும், நின்று போன கரண்ட் கூட வந்துவிடும். குறைந்த வார்த்தைகளே உதடுகள் உதிர்க்கும். ஆனால் அவற்றில் கண்டிப்பும் நியாயமும் இருக்கும். கருத்து சொன்னால் உடனே பதில் வராது. கண்மூடி யோசித்து "நாளையக்குச் சொல்றேன்".

குருபிரசாத் தன் அறைக்கு வந்து ஹெல்மெட்டை ஆணியில் மாட்டினான். மேஜை கண்ணாடிக்கு அடியில் செருகி வைத்திருந்த தன் அம்மாவைத் தொட்டு வணங்கினான். "பேன் போட்டுக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

பேப்பர் வெயிட்ஸ் வைக்கப்பட்ட காகிதங்களில் முதலில் பார்க்க வேண்டியது எது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்த போது

இண்டர்காம் ஒலித்தது.

எடுத்தான், "குட்மார்னிங் சார்" என்றான்.

"குரு, ஒரு நிமிஷம் வந்துட்டுப் போங்க" என்றவர் எடிட்டர்.

குரு தன் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான். கையில் சிகரெட்டோடு எதிரே வந்த மதுசூதனன், "என்னம்மா குரு, தொடர்கதை சாப்டர் இன்னும் வரலையா, தந்தி கொடுக்கட்டுமா, போன் செஞ்சி பேசட்டுமா?"

"எடிட்டர், கூப்புட்டார். என்னன்னு கேட்டுட்டு வந்துடறேன். இன்னைக்கு தபால் பார்த்துட்டியா?"

"பார்த்துட்டேன். வரலை"

"இதோ வந்துட்டேன்" என்று எடிட்டர் அறைக் கதவில் மரியாதைக்காகத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தான் குரு.

"வாங்க. இவர்தாம்மா குரு பிரசாத். சப் எடிட்டர். இவர்கிட்டேதான் நீங்க டிரைனிங் எடுத்துக்கப் போறிங்க" என்று எடிட்டர் சொன்னபோதுதான் எதிர் நாற்காலியில் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்த அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். "ஹலோ" என்றார்கள் இருவரும்.

அன்றைக்கு தன் டைரியில் எழுதப்போகிற குறிப்பின் முதல் வரி

இப்போதே அவன் மனதில் ஓடியது.
வழி தவறி பூமிக்கு வந்துவிட்ட தேவதை!

2

எட்டிட்டுச் சிதம்பரம் தன் சுழல் நாற்காலியை குருபிரசாத் பக்கமாக இலேசாகத் திருப்பி, “குரு, ஒரு சின்ன சவால். இவங்க முகத்தை நல்லாப் பாருங்க. ஒரு பிரபல டான்சரோட பேத்திதான் இவங்க. யார் அந்த நாட்டிய மேதை? சொல்லுங்க. பார்க்கலாம்!” என்றார்.

“என்ன ஸார் இது க்விஸ் டைமா?” என்று பற்களின் ரோஜா நிற ஈறுகள் தெரிய சிரித்த அவளை எட்டிடரின் கேள்விக்காக உற்றுப்பார்க்க வேண்டியதாய் இருந்தது.

சுடிதார் அணிந்திருந்தாள். ஆழ்ந்த ப்ரவுன் நிறத்தில் தூக்கிவாரி இரண்டு புறமும் பின்கள் செருகப்பட்ட கூந்தலில் கூட்டு சேராத உதிரிகள் ஃபேன் காற்றில் சிணுங்கிக் கொண்டிருக்க, இலையுடன் குத்தப்பட்ட ஒரு ரத்த ரோஜா. அது உதிர்த்த ஒரு இதழ் துணுக்கு அவள் கழுத்தின் லேசான வியர்வையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்க. மெல்லிய நீளமான சங்கிலியை அதன் முக்கால்வாசி தூரத்தில் முடிச்சிருந்தாள். கத்திரிக்க அவசியமின்றி இயற்கையாகவே மூன்றாம் பிறையென வளைந்து கவிழ்ந்திருந்த புருவங்கள். இதழ்களுக்கு மட்டுமல்ல, எங்களுக்கும் சிரிக்கத் தெரியும் என அறிவிக்கும் கண்கள். தூரிகை முனையாய் இமை முனைகள். பெண்களில் மிகச் சிலருக்கே அமையும் லேசான சதை உப்பல்கள் அந்தக் கண்களுக்கு கீழே. அதன் பிறகு சாவகாசமாக மேடாகி வடியும் கன்னங்கள், குத்தப்படாத மூக்கின் கீழே இன்னமும் புன்னகை உறைந்திருக்கும் சின்ன உதடுகள். காதுகளின் மேல் பாதிகளை கூந்தல் மறைக்க... ஒற்றை முத்து ஏந்திய தங்கக் கம்மல்கள். நரம்பு தெரியாத கழுத்து, எலும்பு தெரியாத தோள்கள். பிறகு வனப்பு ரகசியத்தைக் காப்பாற்ற முயலும் பட்டையாக்கிப் போடப்பட்டிருந்த சல்லடைக் கண்கள் கொண்ணட கம்மீஸ். மேஜையின் பேப்பர் வெயிட்டை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த வலது கையின் விரல்களில் சீராகக் கத்தரிக்கப்பட்ட நகங்கள். நாற்காலியின் கையில் முழங்கையுன்றி கன்னந்தாங்கிய இடது கையில் சின்ன ரிஸ்ட் வாட்ச். உடம்பின் பாதிக்குக் கீழ் மறைத்துக் கொண்டு மேஜை.

“என்ன குரு கண்டுபிடிக்க முடியலையா?”

“கல்யாணி ஜெயராமானா சார்”

“கிரேட்” என்றாள் விழிகளை விரித்து. “எனக்கும் என் பாட்டிக்கும் ஒரே சாயல் இருக்கிறதா சிலபேர் சொல்வாங்க. ஆனா, என்னால ஒத்துக்கவே முடிஞ்சதில்லை. எப்படிக் கண்டுபிடிச்சிங்க சார்?”

குருபிரசாத்திற்கு எப்படி என்று சொல்லத் தேவையில்லை. சொல்வதென்றால் அந்தச் சிரிக்கின்ற கண்களையும் செதுக்கிய

முகக்கையும், மேடான கன்னங்களையும் சொல்ல வேண்டும். அவள் முகத்தின் உதிரிப் பாகங்களை பண்புச் சொற்களுடன் இணைத்துச் சொல்வதில் ஒரு சங்கோஜம் இருந்தது.

“சாயல் நிச்சயமா இருக்குங்க” என்று மட்டும் சொன்னான்.

“பேரைச் சொல்லலையே மலர்விழி. அதென்ன படிப்பும்மா?”

“டிப்ளமா இன் விஷுவல் கம்யூனிகேஷன்.”

“அ... அதான் படிச்சிட்டிருக்காங்க. ஈவினிங் காலேஜ். ஒரு விழால சந்திச்சேன் இவங்க பாட்டிய. நம்ம கூடரொளியை கிழிகிழித்து கிழிச்சாங்க. பத்திரிகைத் துறையில் அவ்வளவு ஆர்வம். ஒரு வாய்ப்பு தாங்க சார்ன்னாங்க. வாங்கோன்னுட்டேன். குரு, உங்க ரூம்லே மேஜை போடச் சொல்லியிருக்கேன். நிறைய ஐடியாஸ் வச்சிருக்காங்க. எல்லாருக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைங்க. போங்க மலர்விழி” என்ற எடிட்டர், கழற்றி வைத்திருந்த கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டார்.

மேஜை மேல் வைத்திருந்த தன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் மலர்விழி. குருபிரசாத் முன்செல்ல, தொடர்ந்தாள்.

“இது ஆர்ட்டிஸ்ட்ஸ் ரூம். இவர்தான் ஆஸ்தான ஆர்ட்டிஸ்ட் ராஜா. இவர் ஆர்ட்டிஸ்ட் பிரபு. இவங்க ஆர்ட்டிஸ்ட் மாலதி.

“ஹலோ, ஹலோ” என்றாள் புன்சிரிப்பாக, வரைந்து முடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஓவியத்தை கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள்.

“இவங்க மலர்விழி. நம்ம எடிட்டோரியல் போர்டுல புதுசா இன்னைக்கு சேர்ந்திருக்காங்க.”

“ரெண்டு பக்கத்துக்கு வர்ணிக்கப்படற ஒரு பெண்ணை கோடுகள், வளைவுகள்ல கண் முன்னாடி நிறுத்தறது எவ்வளவு பெரிய வித்தை!” என்றாள்.

நகர்ந்தார்கள்.

அடுத்த கேபினுக்குள் நுழைய... மதுசூதனன் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு ஒரு கதையை எடிட் செய்து கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்தான்.

குரு இருவருக்கும் அறிமுகம் நடத்த...

“வாவ்! தி கிரேட் கல்யாணி ஜெயராமனோட பேத்தியா? எங்கப்பா உங்க பாட்டியோட ஆட்டோகிராஃப் வச்சிருக்காங்க. சேர்ந்து நின்னு எடுத்துக்கிட்ட போட்டோ கூட எங்க வீட்ல இருக்கு. இப்ப என்ன வயசிருக்கும் அவங்களுக்கு? என்றான் மதுசூதனன்.

“அறுபத்தி ஒண்ணு.”

“என்ன செய்றாங்க இப்போ? ரிகாலிங் ஹர் ஸ்வீட் மெமரீஸ்?”

“இல்லை. நாட்டியம் சொல்லித் தர்றாங்க வீட்லேயே.”

“இப்பவுமா? கிரேட். நீங்க டான்ஸ் பண்ணுவீங்களா?

“நம்பவே மாட்டீங்க. எனக்கு டான்ஸ்ல ஈடுபாட்டே கிடையாது.”

“என்ன ஒரு முரண்பாடு! வாத்தியார் பிள்ளை மக்குங்ற மாதிரி!”

“என்னை மக்குங்றிங்களா?”

“அய்யோ, நான் ஒரு உதாரணத்துக்குச் சொன்னேன். வேற எதுல ஈடுபாடு?”

“பத்திரிகை, கேமரா, கவிதை”

“எழுதுவிங்களா?”

“சுமாரா?”

“விமரிசனம் நாங்க செய்யணும்” என்று சிரித்தான்.

விலகினார்கள்.

“இதுதான் என் மூம், அப்ஃகோர்ஸ், இனிமே நம் மூம்.”

அந்த சின்ன அறையைச் சுற்றி கண்களை ஓட்டினாள். அதை அறை என்று சொல்ல முடியாது. அடைப்புதான். சைடு மரச் சுவர்கள் ஒரு மட்டத்தில் நின்று போய் அதன்பிறகு சீலிங் வரை ஓபனாக இருந்தது. அதனால் மூன்றவாது அறையில் ஓவியர்கள் சிரிப்பதும், அடுத்த அறையில் மதுகுதனின் நாற்காலியின் கிரீச், கிரீச் சத்தமும் இங்கே கேட்டது. ஒரு பக்கம் பெரிய சைஸ் மாத காலண்டர் தொங்கியது. அதில் இதழின் வேலைகள் வார வாரம் முடிய வேண்டிய தேதிகள் மட்டும் சிகப்பில் வட்டமிடப்பட்டிருந்தன, மேஜை மேல் பரப்பலாக பாக்ஸ் ஃபைல்கள், சின்ன அட்டைப் பெட்டிகள், காகிதங்கள், கண்ணாடிக்கு அடியில் முக்கிய டெலிபோன் நம்பர்கள். பேப்பர் ரோல் சுற்றி வரும் உருளையில் கட் செய்த பேப்பர் வெய்ட்டுகள். ஒரு சூழல் நாற்காலி எதிரே இரண்டு கை வைத்த சாதா நாற்காலிகள்.

தன் நாற்காலியில் அமர்ந்த குரு எதிர் நாற்காலியை அவளுக்குக் காட்டினான். அடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஆணியில் தன் கைப்பையைத் தொங்க விட்டுவிட்டு அமர்ந்தாள்.

“உங்களைப் பத்தி சொல்லுங்களேன்” என்றாள்.

“பொறந்தது, வளர்ந்தது எல்லாம் மெட்ராஸ்லதான். ட்ரிப்ளிகேன்ல சொந்த வீடு இருக்கு. அம்மா தவறி எட்டு வருஷமாச்சு. அப்பா ராஜேந்திர பிரசாத், ஆன்மீக உபன்யாசங்கள் செய்வார்.”

“கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ‘கடமைகள் விதிகளல்ல’ன்னு ஒரு புத்தகம் கூட எழுதியிருக்காரன்னு நினைக்கிறேன். என் பாட்டியோட புத்தக ஷெல்ஃபல இருக்கு. ஏம் ஐ ரைட்?”

“ஆமாம். அவர் எழுதினதுதான். ஒரு அண்ணன் அஹமதாபாத்ல

வேலை பார்த்துக்கிட்டிருந்தார். போன வருஷம் ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட்ல இறந்துட்டார். அடுத்தது நான். எனக்கு ரெண்டு தங்கைகள். ரஞ்சனி பெரியவ, வீட்ல நிர்வாகம் அவதான். வெய்ட்டிங் ஃபார் ஹர் பிரைட்க்டும். அடுத்தவ மாயா. செக்ஸ்ட் இயர் பி.காம் படிக்கிறா"

"எத்தனை வருஷமா இங்கே வேலை பார்க்கறிங்க?"

"ஏழு வருஷமா. எம்.ஏ. முடிஞ்சதும் சேர்ந்தேன். ஒரு ப்ரூஃப் ரீடரா சேர்ந்தேன்."

"எம்.ஏ. தமிழா?"

"இல்லைங்க. எக்கனாமிக்ஸ். படிப்புக்கும் உத்யோகத்துக்கும் சம்மந்தமே இல்லைங்கறது இந்திய விதிங்க. பயோகெமஸ்ட்ரி படிச்சிட்டு பாங்க்ல கேஷியரா இருக்கான் என் ஃபிண்ட். ஜுவாலஜி படிச்சிட்டு பிரிண்டிங் பிரஸ் நடத்தறான் இன்னொரு ஃபிரண்ட். ஏண்டா அதைப் படிச்சேன்னா, அதான் கிடைச்சிச்சிம்பான். அது மாதிரி... நான் காலேஜ்ல இலக்கிய மன்றம், முத்தமிழ் விழான்னு தீவிரமா இருந்தேன். அந்த எக்ஸ்ட்ரா கரிகுலர் வேலைதான் இப்போ வேலை கொடுத்திருக்கு. உங்களுக்கு வீடு எங்கே?"

"மந்தைவெளில"

"நம்ம ஆபிசுக்குப் பக்கம்தான். நிறைய பஸ் இருக்கு."

"நான் மொபைட் வச்சிருக்கேன்."

"கல்யாணி ஜெயராமன் உங்க பாட்டின்னா எந்த வழில?"

"அப்பாவோட அம்மா. அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேரும் ஸ்டேட்ஸ்ல இருக்காங்க. அப்பா டாக்டர். ரெண்டே பெண்கள். அக்கா அவுங்களோட இருக்கா. என்னை இண்டியன் கல்ச்சர்ல வளர்க்கணும்னு பாட்டிக்கு ஆசை. அதனால சின்ன வயசிலேயே நான் இங்கே பாட்டியோடதான் இருக்கேன். மூணே தடவைதான் அமெரிக்கா போனேன். இங்கே வந்துடறியான்னு ஒவ்வொரு லெட்டர்லேயும் கேட்டுக்கிட்டதான் இருக்காங்க. எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஒரு மாசம் போய் தங்கி ஜாலியா சுத்தறதுக்கு அமெரிக்கா பிடிக்குது. ஆனா, நிரந்தரமா செட்டிலாக எனக்குப் பிடிக்கலை. நான் இந்தியாவிலேயே இருக்கேன்னு சொல்லிட்டேன். அப்படி என்ன இங்கே விசேஷம்னு நேரா கேட்டா, என்னால சரியா பதில் சொல்லத் தெரியாது. ஆனா ஐ லைக் இந்தியா, எனக்கு நான் வளர்ந்த சூழ்நிலையும், என்னைச் சுத்தி இருக்கிற மனிதர்களும்தான் பிடிச்சிருக்கு. எல்லாத்தையும் உதறிட்டு ஒரு புது சூழ்நிலையிலே என்னை ஆட்படுத்திக்கிறதை என்னால ரசிக்க முடியலை."

"விஷுவல் கம்யூனிகேஷன் எங்கே படிக்கிறிங்க?"

"லயோலா காலேஜ்ல. நான்கூட நீங்க சொன்ன மாதிரி ஒரு குறிக்கோளே இல்லாம பி.எஸ்.சி. பாட்டனி படிச்சேன். பரிட்சை எழுதி

முடிச்சதுக்கப்பறம் எனக்கு எந்த வகையிலேயும் அந்தப் படிப்பு உதவியில்லை. எனக்குள்ளே இருக்கிற ஆர்வத்துக்குப் பொருத்தமா சப்ஜெக்ட் தேர்ந்தெடுக்கிற பக்குவம் இப்பதான் வந்திருக்கு. இந்த கோர்ஸ் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு."

டொக், டொக் என்று சைடு மரப்பலகைகளை தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து மதுசூதனின் குரல், "மேடம், உங்க குரல் ரொம்ப நல்லாருக்கு" என்றது.

"தாங்கஸ் சார். உங்க சிகரெட் புகைதான் ரொம்ப காட்டமா இருக்கு" என்று சொல்லிவிட்டு குருவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"ஏம்பா குரு தொடர்கதை சாப்டர் இன்னும் வரலை. கேளுய்யா. மிச்ச அறிமுகத்தை அப்புறம் வச்சிக்கலாம்."

"ஒட்டுக் கேக்காதே மது."

"ஆமாம். இதுக்காக மெனக்கெட்டு ஒட்டுக் கேக்கணுமாக்கும். இது திறந்தவெளி ஆபீஸ். பாரு, பாபு பேப்பர்ல கோடு போடுற சத்தம்கூட எனக்குக் கேக்குது."

குரு ரிஸீவர் எடுத்து, எண்கள் சுழற்றிப் பேசி வைத்து விட்டு, "சரி, ஆபீஸ் பத்திப் பேசலாமா? மது இருக்கானே, மகா சோம்பேறி, உட்கார்ந்த எடத்தை விட்டு எந்திரிக்க மாட்டான். சிறுகதைகள், தொடர்கதைகள் இதெல்லாம் அவன் டிபார்ட்மெண்ட். கட்டுரைகள், பேட்டி, விமரிசனம், கவிதை இதெல்லாம் என் பொறுப்பு. உங்களுக்கு முதல் வேலையா எதைத் தரலாம்?" என்று சற்று யோசித்தான்.

பிறகு, டிராயரை திறந்து டேப்ரெக்கார்டரையும், ஒரு கேஸ்ட்டையும் எடுத்துத் தந்தான்.

"பி சைடுல ஒரு ஐ.பி.எஸ். ஆபீஸரோட பேட்டி இருக்கு, போட்டுக் கேட்டு டிரான்ஸ்க்ரைப் பண்ணி வைங்க. அப்புறம் எதை, எதை எடிட் பண்ணணும்னு சொல்றேன்."

"ஒக்கே" என்று வாங்கிக் கொண்டாள்.

டெலிபோன் ஒலிக்க... எடுத்தான் குரு.

"மலர்விழி அங்கே இருக்காங்களா?" என்றது ஒரு ஆண் குரல்.

3

"நீங்க யார் சார் பேசறது?" என்றான் குரு பிரசாத் பணிவாக.

"அவளோட சித்தப்பா. இருக்காளா? பேசச் சொல்லுங்க."

குரு ரிசீவரைப் பொத்திக் கொண்டு, "உங்க சித்தப்பாவாம்" என்று சொல்லி நீட்டினான்.

"போச்சுடா, பாட்டிதான் நம்பர் கொடுத்திருக்கணும்" என்று வாங்கிக்

கொண்டு, “ஹலோ, என்ன சித்தப்பா?” என்றாள் மலர்விழி கொஞ்சலாக.

“என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே நீ. ம்?”

“இந்த நிமிஷம் நினைக்கிறதைச் சொல்லட்டுமா? என் சித்தப்பாவுக்கு சரியான துப்பறியும் மூளை!”

“பொடலங்கா! உன் பாட்டிதான் சொன்னா. நம்பர் கொடுத்தா. ஜாயன் பண்ணிட்டியா?”

“ஆமாம்.”

“திமிரா, உனக்கென்னத்துக்கு வேலை? அதிலேயும் பத்திரிகை ஆபிஸ்ல? வேலை பார்க்கணும்னு ஆசையா இருந்தா என் ஆபீசுக்கு வா. அது நாய் பொழப்பு.”

“சித்தப்பா, போன்ல வேணாமே. வர்ற சண்டே வீட்டுக்கு வர்றேன். பேசலாம்.”

“நீ ஒண்ணும் வரவேண்டியதில்லை.”

“சரி வரலை.”

“நான் வர்றேன். இன்னைக்கே உன் வீட்டுக்கு. உன் இஷ்டத்துக்கு முடிவு பன்றது சரியா? உன் அப்பா லெட்டருக்கு லெட்டர் எம்பொண்ணைப் பார்த்துக்கோ, பார்த்துகோன்னு எழுதறான். நீ அடங்கறியா என்கிட்டே? வாலு! வாலு! உன் எடிட்டருக்கு போன் செய்து உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கச் சொல்றேன் பாரு.

“சித்தப்பா, அநாகரிகமா எதுவும் செய்யாதிங்க. சாயங்காலம் பேசலாம்” என்று சடக்கென்று போனை வைத்தாள். உதடுகளைக் குவித்து வாயால் காற்றை ஊதி பெருமூச்சு விட்டாள். குருவைப் பார்த்தாள். “ஸாரி சார்.”

“எதுக்கு?”

“என் சித்தப்பாவுக்கு நான் வேலைக்குப் போறதிலே இஷ்டமில்லை. நான் காலேஜ் போறதிலே இஷ்டமில்லை”

“என்னதான் செய்யணுமாம்?”

“மில்லியன்ஸ் அண்ட் மில்லியன்ஸ் செய்ற வேலைதான். கல்யாணம் செஞ்சுக்கணுமாம்.”

“செஞ்சுக்கங்களேன்.”

பதில் சொல்லாமல் சிரித்தாள்.

“ஏங்க சிரிக்கிற விஷயமா அது?”

“இல்லை. நூறு தடவை சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம்” என்றவள் டேப் ரெக்கார்டரை ஓடவிட்டு அந்த பேட்டியை எழுதத் தயாரானாள்.

குருபிரசாத் எழுந்து, "பிரஸ் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்துடறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தான். மதுசூதனின் அறையில் எட்டிப் பார்க்க... அவன் புது சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்டு, "பிரஸ் போறியா குரு? இந்த டம்மியைக் கொடுத்துடு" என்றான்.

வாங்கிக் கொண்டு நடந்து படிகள் இறங்கினான்.

மனதில் கண்ணதாசனின் பாடல் வரிகள் சட்டென்று ஓடின.

'சிரிக்கின்ற பெண்களைப் பார்க்கின்ற கண்ணுக்கு... அழைப்பதுபோல் ஒரு சித்தத் துடிப்பு!'

எத்தனை விதமான பெண்களின் எத்தனை விதமான சிரிப்புகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். டி.வி. பெண்கள் சிரிப்பு, பெரிய ஹோட்டல்லளில் வரவேற்பாளிகளின் சிரிப்பு, சர்க்குலேஷன் டிபார்ட்மெண்ட் பெண்களின் சிரிப்பு, பள்ளி மாணவர்கள், கடற்கரையில் காதலனுடன் தொத்திக் கொண்டு கூந்தலை விசிறி நடக்கும் காதலிகள், பஸ்சில் தங்கள் அலுவலக சம்பவத்தை விவரித்துக் கொள்ளும் நடுத்தர வர்க்கப் பெண்கள் என்று எவ்வளவு பேர் சிரித்திருக்கிறார்கள். சில பார்க்கச் சொல்லும், சில ரசிக்கச் சொல்லும்.

ஆனால் எந்த சிரிப்பும் இன்னும் ஒரு முறை இந்தப் பெண் சிரிக்க மாட்டாளா என்று ஒரு எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தியதில்லை.

மலர்விழி சிரிக்கும்போது நிச்சயமாய் ஒரு எதிர்பார்ப்பு ஏற்படுகிறது.

உதடுகளோடு நின்று போகும் சிரிப்பல்ல அது. கண்களும் இணைந்து சிரிக்கின்றன. உள்ளே உள்ளமும் சேர்ந்து சிரிப்பது தெரிகிறது. காலைப் பணித்துளி போல கலப்படமற்ற ஒரு சிரிப்பு.

திடீரென்று நினைவை உதறிக் கொண்டான் குரு பிரசாத்.

சே! என்ன இது... ஒரு பெண்ணின் சிரிப்பைப் பற்றி இப்படி விலாவாரியாக ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டு? என்ன ஆயிற்று எனக்கு? அச்சகத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பத்திரிகை அலுவலகத்திலிருந்து ஐந்தரை மணிக்குப் புறப்பட்டு கல்லூரி வந்து இரண்டு மணி நேர பாடத்தை முடித்துக் கொண்டு வீட்டின் வாசலில் மொபெட்டை நிறுத்தினபோது இரவு எட்டு முப்பத்தைந்து.

மலர்விழி ஹெல்மெட்டைக் கழற்றினாள். மொபெட்டின் சைடுபாக்கில் இருந்து கைப்பையும், புத்தகங்களும், வீடியோ கேஸ்ட் ஒன்றும் எடுத்துக் கொண்டாள். போர்ட்டிகோவில் நீல அம்பாஸிடர் நின்று கொண்டிருந்தது.

வீட்டின் வாசல் அருகில் குரோட்டன்ஸ் தொட்டிகள் அருகே படுத்திருந்த சீசர் இவளைப் பார்த்ததும் துள்ளிக் கொண்டு வந்தது. அரையடிக்கு ஈர நாக்கை வெளியே தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு

அழைப்பு மணிக்கு பதிலாக லொள், லொள் என்ற அதன் நெற்றியில் செல்லமாக தட்டினாள்.

கதவு திறந்தவள் மல்லிகா. வீட்டோடு இருக்கும் சமையல்காரி. இவளின் கைப்பையை, புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டு, "சித்தப்பா வந்திருக்கார் பாப்பா" என்றாள். பதினேழு வருடங்களாக இருப்பவள். எத்தனை வயதானாலும் அவளுக்கு இவள் பாப்பா!"

"தெரியுமே, கார்தான் நிக்கிதே"

"ரொம்ப கோபமா இருக்கார்."

"அதுவும் தெரியும்."

மலர்விழி உள்ளே வந்தாள். ஹாலில் யாரும் இல்லை. இடதுபுறம் பாட்டியின் அறையில் சித்தப்பாவின் குரல் கேட்டது. நைஸாக படிகள் ஏறி மாடிக்குத் தன் அறைக்கு வந்தாள்.

"மலர்விழி" சித்தப்பாவின் குரல்.

"முகம் கழுவிக்கிட்டு வர்றேன் சித்தப்பா"

"அப்புறம் கழுவிக்கலாம். இறங்கி வா. சித்தப்பா வந்திருக்கேன்னு தெரியும். நீ பாட்டுக்கு மாடிக்குப் போனா என்ன அர்த்தம்"

இரண்டிரண்டு படிகளாக இறங்கி வந்தாள்.

வேஷ்டியும், ஜிப்பாவும் அதில் தங்க பட்டன்களுமாய் காதோரங்கள் மட்டும் நரைத்த, பட்டை பிரேமில் கண்ணாடி அணிந்த சித்தப்பா நடு ஹாலில் இடுப்பில் கை வைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

"என்ன சித்தப்பா? மல்லிகா, சித்தப்பாவுக்கு ஜூஸ் கொடுத்தியா?"

"வாலு, இங்கே வா" என்று மலர்விழியின் காதைப் பிடித்து பாட்டியின் அறைக்கு இழுத்து வந்தார்.

ஈஸி சேரில் சாய்ந்திருந்தார் பாட்டி. முக்கால்வாசி நரைத்த தலை, கொண்டை. காட்டன் பிளையன் சேலை. முகத்திலும், கழுத்திலும் லேசான மடிப்புகள். அருகே ஸ்டூல் மேல் எவர்சில்வர் வெற்றிலைப் பெட்டி, கவிழ்த்து வைத்த ஆங்கிலப் புத்தகம்.

"வலிக்கிது சித்தப்பா, விடுங்க காதை."

"மூர்த்தி, அவளை விடுப்பா."

"என்னம்மா நீ, நீயும் கண்டிக்க மாட்டே, என்னையும் கண்டிக்க விட மாட்டேங்கறே..." என்று அவளை விடுவித்தவர். "காலைல எத்தனை மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டே?"

"பாட்டி உங்களைத்தான் கேக்கறார் சித்தப்பா"

"வாலு! காதை அப்படியே திருகி எடுத்துடுவேன். பதில் சொல்லு."

“ஓம்போது மணிக்குப் போனேன்.”

“இப்ப மணி என்ன?”

“உங்க வாட்ச் ஓடலையா சித்தப்பா?”

“வாலு! வாலு! பாரு, மணி ஒன்பதாகப் போகுது. ஒரு வயசுப் பொண்ணு பன்னிரெண்டு மணி நேரமா ஊர் சுத்திட்டு வர்றே.”

“ஒரு வயசுப் பொண்ணு இல்லை சித்தப்பா. இருபது வயசுப் பொண்ணு.”

“அம்மா, இது கொஞ்சங்கூட நல்லால்லை.”

“ஏம்பா அவ என்ன வெட்டியாவா சுத்தறா? ஆபீஸ் போறா. அங்கேர்ந்து ஈவினிங் காலேஜ் போறா” என்றார் பாட்டி. தன் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் திறந்துகொண்டு.

“அதான் தேவையானது கேக்கறேன். பி.எஸ்.சி. படிச்சாச்சு. அப்புறம் என்னத்துக்கு படிப்பு? அது என்ன படிப்பு எனக்கு பேர்கூட சொல்ல வரலை.”

“விஷுவல் கம்யூனிகேஷன்” என்றாள் மலர்விழி.

“அது என்ன எழுவோ? என்னத்துக்கு அது? வேலைக்குப் போகணும்னு ஆசையா இருந்தா என் ஆபிசுக்கு வரச்சொல்லு?”

“உங்க ஆபீஸ் வந்த என்ன வேலை கொடுப்பீங்க சித்தப்பா?”

“டைப்படி, கணக்கெழுது. பில் போடு. போன் அட்டெண்ட் செய். வேலைக்கா பஞ்சம் என் ஆபீஸ்ல?”

“இதெல்லாம் மெக்கானிக்கல் சித்தப்பா. எப்பவும் ஒரே வேலைதான் திருப்பித் திருப்பி. பத்திரிகை ஆபீஸ் அப்படி இல்லை. கிரியேடிவ் ஜாப். புதுசு புதுசா வேலை வரும். மூளைக்கு அடிக்கடி சுறுசுறுப்பு த்ற வேலை. எனக்கு அதில்தான் ஆர்வம்.”

“பார்த்தியாம்மா பேச்சை! எல்லாம் நீ கொடுக்கிற செல்லம். உன் இஷ்டத்துக்கு சுத்து. கேள்வி கேட்க ஒருத்தனைக் கொண்டாந்து நிறுத்தறேன்.”

“அது யார் சித்தப்பா?”

“ம்? உன் புருஷன்”

“அதுக்கு கல்யாணம்னு ஒண்ணு ஆகணுமே.”

“லெட்டர் காமிக்கலையாம்மா அவகிட்ட?”

“என்ன லெட்டர்?”

“உங்கப்பாஎன் அண்ணன் லெட்டர் போட்டிருக்கார் அம்மாவுக்கு. என்னன்னு? அந்த லெட்டரைக் கொண்டாடாமமா”

பாட்டி புத்தகத்திற்குள் இருந்து எடுத்து அந்த வெளிநாட்டுக் கவரை நீட்ட, சித்தப்பா வாங்கி உள்ளிருந்து மெல்லிய காகிதம் எடுத்து, மடிப்பு பிரித்து நீல பால் பாய்ண்ட் வரிகளில் ஒரு பகுதியைப் படித்தார் சத்தமாக.

“அவள் சின்னப் பெண். பக்குவம் பற்றாது. வேண்டாம் என்றுதான் சொல்வாள். காலாகாலத்தில் செய்ய வேண்டிய கடமையை நாம்தான் பார்த்து செய்ய வேண்டும். அதனால் மூர்த்தியிடம் சொல்லி மலர்விழிக்கு தீவிரமாக ஒரு மாப்பிள்ளை பார்க்கச் சொல்லுங்கள். ஜனவரியில் நாங்கள் இந்தியா வந்து ஒரு மாதம் தங்க உத்தேசித்துள்ளோம். அதற்குள் இடம் அமைந்து விட்டால் திருமணத்தை அப்போது வைத்துக் கொள்ளலாம். இது குறித்து மூர்த்தியை அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.”

படித்து முடித்து விட்டுக் கவருக்குள் போட்டார் சித்தப்பா.

“காலைல அம்மா போன் பண்ணி லெட்டர் சமாச்சாரத்தைச் சொன்னா. உடனே நான் வேலைல இறங்கிட்டேனே. உன் ஜாதகத்தை வாங்கிட்டுப் போய் அச்சாபீஸ்ல அச்சடிக்கக் கொடுத்துட்டேன்.”

“சித்தப்பா, எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம்” என்றாள் உறுதியான குரலில்.

“மலர், விளையாட்டாப் பேசறப்போ விளையாட்டா பேசணும். சீரியஸா பேசறப்போ சீரியஸா பேசணும். மங்களகரமான விஷயம். பேச்சை ஆரம்பிக்கிறப்பவே இப்படி எதிர்த்துப் பேசறது நல்லால்ல” என்றார் பாட்டி சற்றுக் கடுமையாக.

“இல்லைம்மா. இது :பேஷன் வாக்கியம். சம்பிரதாயமா எல்லாப் பொண்ணுங்களும் சொல்றதுதான்” என்றார் சித்தப்பா.

“இருபது வயசு கல்யாண வயசுதானேம்மா?”

“இல்லை. சீரியஸா சொல்றேன். எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம். நீங்க எந்த முயற்சியும் எடுத்துக்க வேணாம் சித்தப்பா.”

“ப்ளீஸ்... என் இஷ்டத்துக்கு என்னை விட்டுடுங்க. எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம்” என்று அறைக்கு வெளியே நடந்தான் மலர்விழி.

“மலர்விழி!” என்று பாட்டி அழைக்க நின்றாள்.

“என்ன பாட்டி?”

“இங்கே வா. என்ன சொல்றே நீ? கல்யாணம் வேணாம்னா என்ன அர்த்தம்? படிப்பு முடியட்டும்ங்கறியா? இன்னும் ஒரு வருஷம் போகட்டும்ங்கறியா? தெளிவா சொல்லு.”

அவர்களுக்கு முதுகு காட்டி நின்று கொண்டிருந்த மலர்விழியின் கண்கள் ததும்பி நிற்க... உதட்டைக் கடித்து வெடிக்க இருந்த விம்மலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னாள், “பாட்டி, எனக்கு

இப்ப இல்லை. எப்பவும் கல்யாணம் வேணாம். இது சம்மந்தமா இனிமே பேச வேணாம், வற்புறுத்தவும் வேணாம்“ வேகமாக படிகள் ஏறி, அறைக்கு வந்து, கதவைச் சாத்திக் கொண்டு கட்டிலில் விழுந்தாள்.

4

மொட்டை மாடியில் தன் குடில் அறையின் வாசல் தட்டியைத் திறந்து வைத்து, அதன் அருகில் கை வைத்த நாற்காலி போட்டு அமர்ந்திருந்தான் குரு பிரசாத். அவன் சட்டை போடாத மார்பில் ஜிலுஜிலுவென்று காற்று தன் பாஷையில் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருக்க... பேட் வைத்து அதன் மேல் டைரி வைத்து நட்சத்திர வானத்தில் தன் கவிதைக்கு அடுத்த வரி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“முழுக்க மூடாத இமைக்குள்ளே பளிச்சிடும் கருவிழியாய், முழுக்க திறக்காத சிப்பிக்குள்ளே ஒளிரும் நல்முத்தாய், முழுக்க பிரியாத இதழ்களுக்குள் பதுக்கல் அந்தப் புன்சிரிப்பு”

“அண்ணா, ஒலியும் ஒளியும் ஆரம்பிக்கப் போகுது வற்றியா?” என்று கீழிருந்து கத்தினாள் மாயா.

“நான் வரலை மாயா. நீங்க பாருங்க” என்று பதிலுக்குக் கத்திவிட்டு டைரியை மூடினான். மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு அந்த தமிழ் நாவலைக் கையில் எடுத்தான். அடையாளம் வைத்த பக்கத்தை புரட்டிக் கொண்டான்.

வருகிற இதழில் இந்தப் புத்தகத்தின் விமரிசனம் வைத்தாக வேண்டும். போட்டிக்கு வந்த சிறுகதைகளில் ஜம்பதைக் கொடுத்து அவற்றில் முதல் கட்டத் தேர்வாக ஐந்து எடுத்து தரச் சொல்லியிருக்கிறான் மதுசூதனன். அந்தக் கட்டை இன்னும் பிரிக்கவே இல்லை. நேற்று டேப் ரெக்கார்டரில் இருந்து மலர்விழி டிரான்ஸ்கிரைப் செய்து வைத்திருக்கும் பேட்டிக் கட்டுரையை எடிட் செய்து நாளைக்கு கம்போசிங் அனுப்பியாக வேண்டும்.

செய்ய வேண்டிய வேலைகள் எல்லாம் நினைவில் வர, முதலில் பேட்டிக் கட்டுரையைப் பார்த்துவிடலாம் என்று நாவலை வைத்துவிட்டு, தன் அலுவலக சூட்கேஸ் திறந்து கட்டுரைக் காகிதங்களை எடுத்துக் கொண்டான்.

எவ்வளவு அழகான கையெழுத்து!

கட்டுரையின் வரிகளை விட, எழுத்துக்களின் வளைவுகளும், சாய்வும் மனதில் பதிந்தது. மலர்விழி குனிந்து எழுதும் காட்சி எதிரில் வந்து நின்றது.

“கையெழுத்து அட்டகாசங்க” என்று சொன்னதற்கு, “தேங்க்ஸ் சார்” என்று சொல்லி லேசாகச் சிரித்த அந்தக் குரலும், ஒலியும் இப்போதும் கேட்டது.

ச்சே! என்ன இது! அவள் சிரிப்பு. அவள் முகம், அவள் குரல் என்றே சிந்தித்துக் கொண்டு, ஏன் இப்படி ஒரு திடீர் பரபரப்பு மனதில் என்றைக்கும் இல்லாமல்! புரியவில்லை அல்லது புரிந்தது. ஆனால் புரியவில்லை. ஆனால் இனித்தது.

வலுக்கட்டாயமாக சிந்தனையை கட்டுரையில் செலுத்தி எடிட் செய்ய ஆரம்பித்தான் குருபிராசாத்.

“அண்ணா, சந்திரன் வந்திருக்கிறார். என்ன சொல்லட்டும்?” மாயாவின் குரல்.

“மேல வரச் சொல்லு.”

வினாடிகளில் உள்ளே வந்தான் சந்திரன். தூக்கி வாரின தலை. டார்க் சிகப்பில் அரைக்கை சட்டை, வெள்ளை பேண்ட். சட்டை பாக்கெட்டுக்குள் சிகரெட் பாக்கெட்.

“ஏதாச்சும் முக்கியமான வேலைல இருந்தா, தொந்தரவு பண்ண வேணாமேன்னு பார்த்தேன்.”

“எல்லா முக்கிய வேலையும் உனக்கு அப்புறம்தான். உக்காரு.”

“உன் கையெழுத்திலையே இது. ரொம்ப அழகா இருக்கு... யாருது? அந்தக் கட்டுரைத் தாளை எடுத்துக் கொண்டு நாடா கட்டிலில் அமர்ந்தான் சந்திரன். “இவ்வளவு பெரிய பதவியை வகிக்கும் முதல் பெண் நீங்கள்தான். அதைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கட்டுரைக்குள்ளிருந்த கேள்வியைப் படித்தான்.

“யார்றா, திலகவதி பேட்டியா?”

“ஆமாம்.”

“கையெழுத்து யாருதுன்னு கேட்டேனே, மாயாவோடது இல்லையே...”

“மலர்விழின்னு புதுசா சேர்ந்திருக்காங்க ஆபீஸ்ல டான்சர் கல்யாணி ஜெயராமன் இல்லை?”

“ஆமாம்.”

“அவங்க பேத்தியாம்.”

“ஓகோ. ஆள் எப்படி?”

“ஜம்முன்னு இருக்காங்க. என் கேபின்லதான் மேஜை.”

“சரிதான்.”

“என்ன சரிதான்?”

“வொர்க் பேராடிச்சா ஒரு ரிலாக்ஸேஷனுக்காவது நிமிர்ந்து பார்த்துக்கலாமே? என் பாங்க்ல என்னைச் சுத்தி மூணு பொண்ணுங்க உக்காந்திருக்குது. நிமிர்ந்து பார்த்தா உள்ள சுறுசுறுபும் போய்டும்.

எல்லாம் பஞ்சத்துல அடிபட்டு வந்த மாதிரி இருக்கும். இந்த கம்ப்யூட்டர் காலத்தில ஒருத்தி இன்னும் கையால தச்ச பாடி போடறாப்பா. அதிலேயும் தோள் முழுக்க போர்த்திக்குவா."

"ஆரம்பிச்சிட்டியா சந்திரா? ரொம்ப டெய்லா போய்டுவியே... போர்த்தியிருக்கிறப்போ எப்படி நீ அதெல்லாம் பார்த்தே?"

"இப்ப டெய்லா போறது நீயா, நானா? என்ன கவிதை எழுதினே லேட்டஸ்ட்டா?" என்று உரிமையாய் அவன் டைரியை எடுத்துப் பார்த்தான்.

"ஒண்ணும் எழுதலை, வச்சிடு"

"இரேன். ஏன் பதர்றே?"

சந்திரன் அன்றைய தேதிக்கு வந்து வாய்விட்டுப் படித்தான். "முழுக்க மூடாத இமைக்குள்ளே பளிச்சிடும்..." முழுக்க படித்து, "யாரோட புன்சிரிப்புடாப்பா அது? மலர்விழியோடதா?"

"சும்மா ஏதோ எழுதினேன்"

"சும்மா இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கும்."

"உளறாதே."

"என்னையிலேர்ந்து வேலைக்கு வர்றா அவ?"

"நேத்திலேர்ந்து"

"அதுக்குள்ளே புன்சிரிப்பை கவிதை எழுதறே! நீ என்னைக் கிண்டல் பண்ணியா? வர்றேன், நாளைக்கு வர்றேன் உன் ஆபீசுக்கு"

"எதுக்கு?"

"அந்த பதுக்கல் புன்சிரிப்பை நான் பார்க்க வேணாமா?"

"இப்ப எதுக்கு வந்தே?"

"ரொம்ப பலவீனமா பேச்சை மாத்தறே. சரி, ஒரு சட்டை எடுக்கணும். நீ ஃப்ரீயா இருந்தா உன்னையும் அழைச்சிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். வர்றியா?"

"எனக்கு நிறைய வேலை இருக்குடா."

"மலர்விழி பத்தி இன்னொரு கவிதை எழுதணுமா?"

"வம்புடா உன்னோட சரி, வா போகலாம்"

குருபிரசாத் எழுந்து சட்டை அணிந்தான். பேண்ட் அணிந்தான். சந்திரனுடன் புறப்பட்டான் தலைசீவிக் கொண்டு.

இள மஞ்சள் நிற சேலையில் கருப்புப் பூக்கள் உடலெங்கும் சிதறின படவையில் வந்த மலர்விழி, "குட்மார்னிங் சார்" என்றாள்லேசான

புன்னகையுடன்.

நிமிர்ந்தான் குரு பிரசாத்.

முழுக்க மூடாத இமைக்குள்ளே... உள்ளே உடனே ஓடி வந்த தன் கவிதை வரிகளை ஒதுக்கினான்.

“குட்மார்னிங். நீங்க எடுத்த போட்டோஸ் எல்லாம் கொண்டு வர்றேன்னு சொல்லியிருந்தீங்களே...”

சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“மறந்துட்டிங்களா? பரவால்லை. நாளைக்கு எடுத்துட்டு வாங்க.”

“இல்லை சார், கொண்டாந்திருக்கேன். மொபெட் பாக்ஸ்ல வச்சிருக்கேன், எடுக்க மறந்துட்டேன். இதோ எடுத்துட்டு வந்துடறேன்”

“நீங்க இருங்க” என்று காலிங்பெல் அழுத்தி பையனை அழைத்து, அவளிடம் சாவி வாங்கிக் கொடுத்து எடுத்துவரச் சொன்னான்.

குரு பிரசாத்தின் அருகில் போடப்பட்டிருந்த அவளுடைய மேஜையின் பின்னால் வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். பையை ஆணியில் மாட்டினாள்.

“இன்னிக்கு ஒரு எம்.பி.யை பேட்டி காணப்போறோம். நீங்க எடுத்த போட்டோஸ் பார்த்துட்டு, நல்லா இருந்தா போட்டோ எடுக்க உங்களையே கூட அழைச்சிட்டுப் போகச் சொன்னார் எடிட்டர்.”

“என் கேமிரா எடுத்துட்டு வரல்லையே...”

“இங்க ஆஃபீஸ்லயே கேமிரா இருக்கு. நோ ப்ராப்ளம்.”

பையன் கொண்டு வந்த கவரில் இருந்து ஒவ்வொரு புகைப்படமாக எடுத்து அவனுக்குக் காட்டக் காட்ட பிரமித்தான்.

“லைட்டிங் சென்ஸ் பிரமாதங்க. ரொம்ப நல்லா வந்திருக்கு. சப்ஜெக்ட் நல்லா தேர்ந்தெடுக்கிறீங்க. கோணங்களும் அற்புதமா அமைச்சிருக்கிறீங்க. இவ்வளவு எதிர்பார்க்கலை நான். போட்டிக்கு அனுப்பியிருக்கிறீங்களா?”

“இல்லை சார். அனுப்பினதில்லை.”

“ஏன்?”

“என்னமோ தோணலை. போட்டிக்கு அனுப்பற அளவுக்கு நல்லா இருக்குன்னா சொல்றீங்க?”

“என்னங்க நீங்க, இவ்வளவு பிரமாதமா போட்டோ எடுத்துட்டு ரொம்ப சாதாரணமா பேசறீங்க? இதிலே நான் மூணு போட்டோ செலக்ட் பண்ணித் தர்றேன். சவுத் இண்டியா லெவல்ல ஒரு போட்டோ காம்படிஷன் அறிவிச்சிருக்காங்க. இன்னும் நாலு நாள் டைம் இருக்கு அனுப்ப, அவசியம் அனுப்புங்க. அட்ரஸ் எடுத்துத் தர்றேன். ச்சே!

இந்தப் பாருங்க, இந்தக் கிழவி உடனே என்னைக் கவிதை எழுதச் சொல்றாங்க."

“எழுதுங்களேன் பார்க்கலாம்”

குருபிரசாத் பேப்பர் எடுத்தான். பேனா எடுத்து மூடியை பின்னால் செருகிக் கொண்டு, பாதி பற்கள் இல்லாமல் கண்களைச் சுருக்கி, முகமெல்லாம் சுருக்கத்துடன் கேமிராவைப் பார்த்த அந்தக் கிழவியை சில வினாடிகள் பார்த்தான். வைத்தான். சரசரவென்று எழுதினான்.

‘என் முகவரிகளை எண்ணுஅது

என் மன வலிகளின் எண்ணிக்கை’

மலர்விழி தன்னை மறந்து கை தட்டினாள்வளையல்கள் சப்தமிட..

“ரொம்ப நல்லா இருக்கு சார். படத்துக்கு பொருத்தமா இருக்கு.”

டொக், டொக் என்று மரச்சுவர் தட்டப்பட்டு மதுசூதனன் குரல் கேட்டது. “மேடம், இதென்ன பிரமாதம். அட்டகாசமாக கவிதைகள் எழுதி வச்சிருக்கேன். ஒரு நாள் நிதானமா வாங்கிப் படிங்க. நான் படிச்சிட்டு கட்டிப் பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்தேன்.”

குருபிரசாத்தை நேராகப் பார்த்தாள். “கொடுங்க சார். உங்க கவிதை நோட்டை ப்ளீஸ்...”

“அவன் சும்மா சொல்றான். ஏதோ கிறுக்குவேன்.”

“தன்னடக்கம் வாழ்க!” என்றது மதுசூதனின் குரல்.

“பரவாயில்லை. கிறுக்கல்களைப் படிக்கிறேனே..”

“வீட்ல இருக்கு.”

“நாளைக்கு கண்டிப்பா கொண்டு வாங்க சார்.”

தயக்கமாய் ‘சரி’ என்று குரு எழுந்தான். “வாங்க எடிட்டர் ரூம்லதான் கேமிரா இருக்கு. வாங்கிட்டு இண்டர்வியூ முடிச்சிட்டு வந்துடலாம். பதினோரு மணிக்கு டைம் கொடுத்திருக்கார் அந்த எம்.பி.”

சிறிது நேரத்தில் இருவரும் ஆட்டோவில் புறப்பட்டார்கள் டேப் ரெக்கார்டரும், கேமிராவும் எடுத்துக் கொண்டு.

அந்த தனியார் நிறுவனத்தின் அலுவலகத்தின் முன்னால் ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டார் கல்யாணி ஜெயராமன்.

“இருப்பா, வந்துடறேன்” என்று உள்ளே வந்தார். ரிசப்ஷன் பகுதிக்கு வந்து, “அக்கவுண்ட்ஸ் பிரிவில் ப்ரியாவைப் பார்க்கணும். கொஞ்சம் வரச் சொல்ல முடியுமா? மலர்விழியோட பாட்டின்னு சொன்னா அவளுக்குத் தெரியும்.”

“சரிங்க நீங்க உக்காருங்க. வரச்சொல்றேன்” என்று அந்தப் பெண்

உள்தொலைபேசியில் எண் சுழற்ற... கல்யாணி ஜெயராமன் அலங்காரமாகப் போடப்பட்டிருந்த வசதியான சோபா ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டு, காத்திருக்கும் நேரத்தில் அங்கிருந்த மேகசின்களைப் புரட்டினார்.

இரண்டு நிமிடங்களில், ஒல்லியாக கண்ணாடி போட்ட ஷிபான் சேலை கட்டின ப்ரியா வந்தாள். கை கூப்பினாள். “என்ன பாட்டி, என் ஆபீஸ் வரைக்கும்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அருகே அமர்ந்தாள்.

“ஒரு முக்கியமான விஷயம் உன்னைக் கேக்கணும். மலர்விழிக்கு உன்னைவிட நெருக்கமா வேற தோழி யாரும் கிடையாது.”

“ஆமாம். என்ன கேக்கணும்?”

“உனக்குத் தெரியாம இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. எல்லா விஷயத்தையும் உன்கிட்டே அவ சொல்லுவான்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“என்ன பாட்டி ரொம்ப பீடிகை போடறிங்க?”

“எந்தத் தயக்கமும் இல்லாம சொல்லு. மறைக்காம சொல்லு. மலர்விழி யாரையாச்சும் லவ் பண்றாளா?”

இந்தக் கேள்வியால் ப்ரியா மிகவும் அதிர்ந்தாள்.

5

“என்ன பதிலே சொல்ல மாட்டேங்கறே?” என்றார் கல்யாணி ஜெயராமன் தன் கண்ணாடியைக் கழற்றி சேலையின் முந்தானை முனையால் துடைத்தபடி.

“திடீர்னு குண்டு போடற மாதிரி இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டது எனக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கு” என்றாள் எதிரில் அமர்ந்திருந்த ப்ரியா.

பாட்டி அவள் முகத்தை, கண்களை ஊடுருவிப் பார்த்தார். துடைத்த கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டார். மெயின்மாகவே இருந்தார். பிறகு நிமிர்ந்தார்.

“இப்போ அதிர்ச்சி போய்டுச்சா? பதிலைச் சொல்லும்மா.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை பாட்டி.”

“உண்மைதானே பேசறே நீ?”

“ஏன் இப்படி எல்லாம் கேக்கறீங்க? மலர்விழியைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியும்மா, முழுமையா தெரியும்னு சொல்ல முடியாது. யாரும் யாரையும் முழுமையா தெரிஞ்சுக்கவே முடியாது. அம்பது வருஷம் ஒத்துமையா வாழ்க்கை நடத்தற தம்பதி கூட ஒருத்தரையொருத்தர் முழுமையா புரிஞ்சுக்கிட்டவங்கன்னு நான் சொல்ல மாட்டேன். அது முடியவே முடியாத விஷயம். நெருக்கம், அன்போன்யம், பாசம்

இதெல்லாம் மீறி அந்தரங்கம்னு ஒண்ணு எல்லோருக்கும் உண்டு. அதிலே ஒரு சின்ன பகுதி மட்டுமாவது கடைசிவரை உயிர் போறவரை நம்மோட தங்கிடும்."

"பாட்டி, உங்க சந்தேகம் என்ன?"

"அதான் கேட்டேனே... மலர்விழி யாரையாவது நேசிக்கிறதா உன்கிட்டே சொல்லியிருக்காளா?"

"இல்லை பாட்டி. சொன்னதில்லை. எதுக்காக இந்த திடீர் சந்தேகம்?"

"ப்ரியா, கல்யாணம்கிற சேதி பேச ஆரம்பிக்கிறப்போ வெக்கம் வரணும், சந்தோஷம் வரணும். விருப்பமில்லைன்னா கோபம் வரணும், ஆத்திரம் வரணும். ஆனா, அழுகை வர்றது எந்த வகையிலே சேர்த்திம்மா? சொல்லு."

"மலர்விழி அழுதாளா?"

"எனக்குக் கல்யாணமே வேணாம். அந்தப் பேச்சையே எடுக்காதீங்கன்னு சொல்றா. எனக்கு பகீர்ன்னு ஆய்டுச்சு அவளை வளர்த்ததிலே எங்கே தப்பு செஞ்சேன்? ஏதாவது குறை வச்சிருக்கேனா? கல்யாணம் இப்ப வேணாமனு சொல்லட்டும். நியாயம். வேண்டவே வேண்டாம்னா, அது என்ன பேச்சு? நீங்க கல்யாணத்தைப் பத்திப் பேசிக்கிட்டிருக்கீங்களா?"

"ம், எப்பவாவது."

"உன்கிட்டேயும் கல்யாணமே பண்ணிக்கப் போறதில்லைன்னு சொன்னாளா?"

"ம்"

"நீ ஏன்னு கேட்டிருக்கியா?"

"ம்"

"ஒவ்வொரு கேள்வியா கொக்கி போட்டுத்தான் உன்கிட்டே பதிலை வாங்கணுமா? சொல்லேன் ப்ரியா, நான் பதைச்சிப் போய் வந்திருக்கிறது தெரியலையா உனக்கு?"

ப்ரியா தன் விரல் நகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"பாட்டி, கொஞ்ச நாளைக்கு அவகிட்டே கல்யாணப் பேச்சை எடுக்க வேணாம். மனசு பேதலிச்சுப் போயிருக்கா."

"என்னவாம்"

"அவளோட கூடப் படிக்கிறவளோட அக்காவுக்கு அமைஞ்ச வாழ்க்கை சரியில்லை. புருஷன் கொடுமை. மாமியார் பிடுங்கல். அப்பப்போ அவங்க வீடில் நடக்கிற அக்கா சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகளை சொல்வாளாம். இவளும் மனசு கனத்துப் போய்க் கேட்டுக்குவாளாம். கடைசில அவங்க அக்கா மூணு மாச கைக்குழந்தையை அம்மா வீடில்

விட்டுட்டு எலெக்ட்ரிக் டிரெய்ன்ல பாய்ஞ்சிட்டாளாம். அந்தப் பெண்ணோட சாவுல கலந்துக்கிட்டு வந்ததிலேர்ந்து மலர்விழி இப்படித்தான் பேசறா. கொஞ்ச நாளானா எல்லாம் சரியாய் போய்டும் பாட்டி."

கல்யாணி ஜெயராமன் பெருமூச்சுடன் எழுந்து கொண்டார். "இவ்வளவுதானா விஷயம்? நான் என்னவோ ஏதோன்னு பதறிட்டேன். மலர்விழி இருக்காளே, வெளியிலேதான் தைரியம். உள்ளுக்குள்ளே பஞ்சு மனசு. ரொம்ப சென்சிடிவ். பயங்கர பயந்தாங்கொள்ளி. இந்த வயசிலேயும் தெருவில யானையைப் பார்த்தா உள்ளே ஓடி வந்துடுவா. பேய்ப்படம் பார்த்துட்டு வந்தா நாலு நாளைக்கு அவ ருமுக்குப் போகமாட்டா. என்னோட என் கட்டில்லயே படுத்துடுவா. அப்படின்னா ஒரு வாரம் போனா சரியாய்டும். யாரோ ஒருத்திக்கு அப்படி வாழ்க்கை அமைஞ்சா எல்லாருக்குமேவா அப்படி அமையும்? கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டுப் பொம்பளைங்க சந்தோஷமாவே இல்லையா? நல்ல பொண்ணுமமா அவ! எடுத்துச் சொல்லு. நானும் சொல்றேன்."

"சரிங்க பாட்டி."

"முந்தியெல்லாம் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவே. எங்க காணோம்?"

"அவ காலேஜ்ல சேர்றதுக்கு முன்னாடி வந்துக்கிட்டிருந்தேன். இப்ப டைம் சரியா வரலை. எனக்கு ஆபீஸ் முடிஞ்சி அதுக்கப்பறம்தான் ஃப்ரீ. அவளுக்கு ஈவினிங் காலேஜ். அதனால சண்டேஸ் மட்டும்தான் பார்த்துக்க முடியும்."

"சரி, நான் வற்றேம்மா, உன் வேலையைப் பாரு."

கல்யாணி ஜெயராமன் அந்த அலுவலகத்தின் வரவேற்பறையை விட்டு வெளியேறி நடந்தார் நிதானமாக. மனதில் சமாதானமாக.

ப்ரியா அவர் போகும்வரை காத்திருந்துவிட்டு பிறகு ரிஸப்ஷன் மேஜையில் சாய்ந்து, "ஒரு லோக்கல் பண்ணிக்கிறேன்" என்று போன் எடுத்தாள்.

"ஹலோ, சுடரொளி" என்றது ஆண் குரல்.

"சார் எடிட்டோரியல் செக்ஷன்ல மலர்விழிகிட்டே பேசணும்."

"ஒன் மினிட்."

காத்திருந்தாள். தன் கழுத்துச் செயினில் சிக்கல் செய்து கொண்டு.

"ஹலோ மேடம், அவங்க இல்லை, வெளில போயிருக்காங்க."

"அப்படியா? சரி. ஒரு செய்தியைக் குறிச்சுங்கங்க. மலர்விழி வந்ததும் சொல்லிடுங்க. 'ப்ரியா போன் செய்தாள். மாலை கல்லூரிக்குப் போகும்முன் ப்ரியாவின் அலுவலகத்தில் அவளைச் சந்திக்கவும். அவசியம், அவசரம்' இதுதான் செய்தி."

"எழுதிக்கிட்டேன் மேடம். வந்ததும் கொடுத்துடறேன்."

“தேங்க்ஸ்” ரிசீவரை வைத்துவிட்டு உள்ளே தன் செக்ஷனை நோக்கி நடந்தாள் ப்ரியா.

ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கினார்கள் குரு பிரசாத்தும், மலர்விழியும். தோளில் கேமிரா மாட்டியிருந்தாள். குரு பிரசாத் கையில் சிறிய ப்ரீஃப்கேஸ். அதற்குள் டேப் ரெக்கார்டர்.

பேட்டி எடுக்க வேண்டிய எம்.பி.யின் பங்களா காம்பெண்டில் இரண்டு கட்டைச் சுவர்களிலும் ‘ஞானதேசிகன்’ என்று தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இரண்டு பித்தளைப் பெயர்ப்பலகைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. கூர்க்கா எவரும் இல்லை. கேட்டைத் திறந்து கொண்டு முகப்பு வாசலுக்கு நடந்தார்கள்.

போர்டிகோவில் ஏற்கனவே பளபளப்பாக இருந்த காரை மேலும் துடைத்துக் கொண்டிருந்த டிரைவர் வேட்டியை மடக்கிக் கட்டியிருந்தான். ஒரு வினாடி வேலையை நிறுத்தி இவர்களைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடி தொடர்ந்தான். சங்கிலியில் கட்டிப்போட்டிருந்த அல்சேஷன் துள்ளலுடன் குரைத்தபோது, “டேய், சும்மா இருடா” என்றான். உடனே உட்கார்ந்து கொண்டது.

“சார் இருக்காராப்பா?”

“இருக்கார். பத்திரிகை ஆபீசா?”

“ஆமாம்”

“வரச்சொல்லி இருந்தாரா?”

“ஆமாம்.”

“உள்ளாரப் போய் குந்துங்க. மாடில இருக்கார். போய்ச் சொல்றேன்.”

உள்ளே உடனடியாக ஒரு பெரிய ஹால். சென்று ஆளுக்கொரு குஷன் நாற்காலியில் அமர்ந்தார்கள். ஹால் நிசப்தமாக இருந்தது. மேலே போய்ச் சொல்வதாகச் சொன்ன டிரைவர் என்ன அவசரம் என்பது போல் இன்னமும் காரைத் துடைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான்.

மலர்விழி சுவரின் பிளாஸ்டிக் எமல்ஷன் பெயிண்டிங்கையும், கொத்துக் கொத்தாய் தொங்கின சாண்டிலியர்களையும், படிகளில் விரிக்கப்பட்டிருந்த மெத்தென்ற கம்பளத்தையும் பார்த்தாள். பிறகு குருபிரசாத்தைப் பார்த்தாள்.

“என்ன பார்க்கறீங்க மலர்விழி?”

“ஒரு பணக்காரர் எம்.பி. ஆனார், இல்லை ஒரு எம்.பி. பணக்காரரானாரான்னு யோசனை பண்ணினேன்.”

“இவரை பதினஞ்சி வருஷமாத் தெரியும். எங்க ஏரியாதாங்க. சின்னதா விறகுக் கடை வச்சிருந்தார். கடை வாசல்ல ரெண்டு பெஞ்சு போட்டு வச்சிருப்பார். அந்த பெஞ்சு காலியா இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லை. எப்பப் பார்த்தாலும் அரட்டைதான் தெருவுல எவனாச்சும் இவரைத்

தப்பாப் பேசிட்டான்னு கேள்விப்பட்டா விறகுக் கட்டையைத் தூக்கிட்டுப் பத்துபேரோட வந்துடுவார். உண்மையில் அவன் தப்பாப் பேசாம இருந்தாக்கூட, மன்னிப்புக் கேட்டாகணும். இல்லைன்னா ஒரு எலும்பு உருப்படியா இருக்காது. பொண்ணுக்குக் கலயாணம் பணறதுக்காகக் கடையையே வித்தவரு. இன்னைக்கு தன் பிறந்த நாளுக்கு பத்து பேருக்கு இலவச திருமணம் செஞ்சி வைக்கிறாராம். வெளிநாட்டு பிஸ்கெட்தான் நாய் திங்குமாம், கட்சி சீட் கொடுத்து, பணம் கொடுத்து ஜெயிக்க வச்சது. ஜிவ்வுன்னு உட்கார்ந்துட்டார். மூலதனமில்லாத லட்ச லட்சமா அள்ளித் தரக்கூடிய ஒரே தொழில் இன்னைக்கு அரசியல்தாங்க."

முகத்தைச் சுளித்தாள் மலர்விழி.

"தொழில்னு சொல்லாதீங்க சார். டிஸண்டான கொள்ளை! நாகரிகமான வழிப்பறி! இப்படிப்பட்டவரைப் போய் எதுக்காக பேட்டி எடுத்துப் போட்டு இன்னும் பிரபலப்படுத்தணும் சார்?"

"பேட்டி போடறதெல்லாம் பிரபலப்படுத்தறதுக்காக மட்டும்தானா? இவங்களோட முரண்பாடான பேச்சுக்களையும், அறியாமையும் கூட வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டலாமே."

இருவரும் சற்று நேரம் அமைதியாய் இருக்க... டிரைவர் இப்போதுதான் பெரிய மனது வைத்து மாடிக்குப் போனான். திரும்பி வந்தான். "வெளியூர் புறப்படறாரு. ஷேவ் பண்ணிக்கிட்டிருக்காரு. பத்து நிமிஷத்துல வர்றேன்னு சொன்னாரு. காத்திருங்க. ஏதாச்சும் சாப்பிடறீங்களா?"

"இல்லைப்பா எதுவும் வேணாம்."

அவன் நகர்ந்ததும் கேட்டான் குரு பிரசாத் "உங்களுக்கு பணக்காரர்களைப் பிடிக்காதா?" கேட்டுவிட்டு அவளுக்குத் தெரியாமல் டேப்பில் பதிவு செய்யும் பட்டன்களை அழுத்தினான்.

"உழைக்காம பணக்காரனானவங்களையும், பணக்காரனானதும் பழசை மறக்கிறவங்களையும் மட்டும் பிடிக்காது. பணத்தைத் துரத்தறதே இன்னைக்கு மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு ஒரே லட்சியம் ஆகிப்போச்சி சார். இது இயற்கை. உங்களுக்கு ஒரு பெரிய பத்திரிகையாளனா வரணும்கிற லட்சியம் இருக்கலாம். எனக்கு ஒரு பெரிய கேமிராமேனா வரணும்தான் லட்சியம் இருக்கலாம். இந்த மாதிரி தனித் திறமைகளை அடிப்படையா வச்சே எல்லாரும் லட்சியம் அமைக்க முடியுமா? மற்றவங்களால சுலபமா அமைச்சிக்க முடியற லட்சியம் பணக்காரனாகிறதான் சார். குடிசை வீடல இருக்கிறவனுக்கு ஓட்டு வீடு வாங்கணும். ஓட்டு வீட்டுக்காரனுக்கு கான்கிரீட் வீடு லட்சியம். அவனுக்கு பங்களா லட்சியம். ஒரு பங்களா வச்சிருக்கிறவனுக்கு ஊருக்கு ஒரு பங்களாங்கிறது லட்சியம். திஸ் இஸ் நெவர் எண்டிங் ஸ்டோரி. பணம் துரத்தல்ல வின்னிங் போஸ்ட் ஒரு இடத்திலே நிக்கிறதே இல்லை. கிட்டே நெருங்க, நெருங்க தள்ளிப் போய்டும்."

மலர்விழி, திறந்து விடப்பட்ட அணைக்கட்டு நீரைப் போல தன் மனதில் உள்ளதை எல்லாம் பேசிக்கொண்டே போக.

தன் கன்னத்தில் கை தாங்கி அவள் முகத்தையே லேசான வியப்புடன் குரு பிரசாத் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சட்டென்று நிறுத்தின மலர்விழி, “இதென்ன டேப் செய்றீங்களா?”

“ஆமாம்.”

“எதுக்கு?”

“சும்மாதான். இன்னொரு தடவை கேக்கத்தான்.”

“எதுக்கு இன்னொரு தடவை கேக்கணும்?”

“இப்போ நீங்க பேசினப்போ உங்க முகத்தில் காட்டின எக்ஸ்பிரஷனையே பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன். பாதி காதிலேயே விழலைங்க” என்று புன்னகைத்த குரு பிரசாத் பதிலுக்கு அவள் இதழ்களில் புன்னகையை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தான்.

கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த மலர்விழி சட்டென்று முகம் மாறி வேறு திசையில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

6

உற்சாகமாகப் பேசின குரு பிரசாத் உடனே மனம் சுருங்கினான். கொஞ்சம் உரிமை எடுத்துக் கொண்டு பேசிவிட்டேனோ? உரிமையோடு பேசுவதாக நினைத்து அசடு வழிந்துவிட்டேனோ?

அவள் முகம் இப்படி மாறிப்போகும் என்றோ, இப்படி ஒரு ரியாக்ஷன் கிடைக்கும் என்றோ நினைக்கவே இல்லை.

உரிமை எடுத்துக்கொள்ள நான் யார்? எவ்வளவு நாட்கள் பழகி எவ்வளவு புரிந்து கொண்டு விட்டேன்?

இந்தப் பெண்ணின் வருகையிலிருந்து, இந்தப் பெண்ணின் சந்திப்பில் இருந்து நான் கொஞ்சம் சரியில்லை. எனக்குள் எங்கேயோ ஒரு பிடிப்பு லேசாகச் சுழன்றிருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் லூஸ் டாக் விடுபவனில்லை நான்.

அவள் மனம் சுளிக்கப் பேசிவிட்டேனோ?

“மலர்விழி, ஸாரிங்க. நான் சும்மா ஒரு... எப்படி சொல்றது? ஐ டிண்ட் மீன் டு ஹர்ட் யூ. வரம்பு மீறிப் பேசிட்டேன்னு நினைச்சா, ஸாரிங்க.”

மலர்விழி மெனமாக இருந்தாள். அவன் பக்கம் திரும்பினாள். அவன் சொன்னதிற்கு பதில் எதுவும் சொல்லாமல், “இந்த எம்.பி.யை என்ன மாதிரி பேட்டி காண போறோம்? என்ன கேள்விகள்?” என்றாள்.

குரு பிரசாத்தும் கொஞ்சம் சகஜமாகி, “அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட எந்த

கேள்வியும் கேக்கப் போறதில்லை." என்றான்.

"பின்னே?"

"இன்னைக்கு உறக்கம், பசி மாதிரி மனிதனோட கலந்துட்ட ஒரு வார்த்தை காதல். அந்த காதல் பத்தி பல துறையில் உள்ள மனிதர்களை சந்திச்சி, அவங்க கருத்தைக் கேட்டு, ஒரு மூணு பக்க கட்டுரை செய்யலாம்னு யோசனை. அரசியல்ல உள்ள நபர்கள்ல இவரைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்" என்று இவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே..

"வாங்க... ரொம்ப நேரம் காக்க வெச்சிட்டேனா?" என்று இறங்கி வந்தார் ஞானதேவன். கதர் உடுத்தியிருந்தார். மேலே உல்லன் சால்வை ஒன்றைப் பட்டையாக மடித்து இரண்டு தோள்களிலும் தொங்க விட்டிருந்தார். செல்ஃப் ஷேவிங்கில் அத்தனை கெட்டிக்காரர் இல்லை என்பது தெரிந்தது.

"எதாச்சம் சாப்பிங்களா?" அமர்ந்தார்.

"அதெல்லாம் எதுவும் வேணாம்" என்றான் குரு பிரசாத்.

"இவங்க யாரு? உங்க பத்திரிகையா?" என்று மலர்விழியைப் பார்த்தார்.

"ஆமாம், புதுசா சேர்ந்திருக்காங்க."

"சந்தோஷமா இருக்கு கேக்க. இத மாதிரி எல்லா துறைகளிலேயும் பெண்கள் ஆர்வமாக வந்துகிட்டிருக்கிறது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு."

"பப்ளிக் லைஃப்ல பங்கு பெற்றுட்டா சரியாப் போச்சா சார்? பர்சனல் லைஃப்ல நூத்துக்குக் தொண்ணூறு பேரு ஒடுங்கிடறாங்க, ஒடுக்கப்படறாங்க." என்றாள் மலர்விழி.

"பாப்பா கோபமாப் பேசுதே... வெரிகுட். என்னம்மா பன்றது, நம்ம நாட்டு அமைப்பு அப்படி. கலாச்சாரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கற நாடு. வேணாம். வாதம் பண்ண எனக்கு அவகாசம் இல்லை. வெளியூர் மீட்டிங் இன்னைக்கு புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கேன். சட்டுன்னு கேட்டுடுங்க."

குரு பிரசாத் டேப் ரெக்கார்டரை அவர் முன்னால் வைத்து, பதிவு செய்யும் பட்டன்களை அழுத்திவிட்டு, "ஒரே ஒரு கேள்விதான் சார்." என்றான்.

"சொல்லுங்க."

மலர்விழி கேமிராவின் லென்ஸ் கவரை நீக்கிவிட்டு எழுந்து எம்.பி.யை பக்கவாட்டுக் கோணத்தில் படம் எடுக்க ஆயத்தமானாள்.

"காதலைப் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?"

"என்னப்பா இது, தேர்தல், கூட்டணி, ஊழல்னு, பெரிசா ஏதோ கேக்கப்போறீங்கன்னு பார்த்தா, நடிகையைக் கேக்கற மாதிரி

கேக்கறீங்களே..."

“அதான் வழக்கமா கேக்கறமே. காதலைப் பத்தி உங்க கருத்தைச் சொல்லுங்களே..."

எம்.பி. நடு மண்டையை லேசாகச் சொரிந்தார். “என்னப்பா இத்தனை வயசில இந்தக் கேள்வியைக் கேக்கறீங்களே... காதல்ங்கிறது பெரிய விஷயம். அது ஒரு புனிதமான, உன்னதமான விஷயம். ஒவ்வொரு மனுஷனுக்குள்ளேயும் ஒரு மிருகம் இருக்குது. அதைக் கட்டிப்போட்டு வெச்சிருக்கிறதே இந்தக் காதல்தான். எல்லாருக்கும் கிடைக்கிற அனுபவமில்லை இது. காதல்ங்கிறது கலப்புத் திருமணத்தை ஆதரிக்கும். காதல்ங்கிறது ஜாதி வேற்றுமையை ஒழிக்கும். போதுமே, இன்னும் என்னத்தைச் சொலறது? இந்த ஒரே கேள்விதானா?"

“ஆமாம் சார்"

“அப்ப நான் புறப்படறேன். ஏதாச்சும் கூலா தரச் சொல்றேனே.."

“இல்லை, வேணாம். நாங்களும் புறப்படறோம் சார்."

குரு பிராசத்தும், மலர்விழியும் வெளியே நடந்தார்கள் ஆட்டோ ஸ்டாண்ட் சற்றுத் தொலைவில் இருந்தது. அதை நோக்கி மெனமாக நடந்தார்கள்.

“ஏன் அமைதியாய்ிட்டிங்க?" என்றான் குரு பிரசாத்.

“அவர் மனசிலேர்ந்து ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லலை சார். சொந்தமா அவருக்கு அனுபவமும் இல்லை. கருத்தும் இல்லை. இதைப் பத்தி, தான் படிச்சதை, கேட்டதை அப்படியே தொகுத்துச் சொன்னார்."

“இருக்கட்டுமே. ஒரு கருத்து நமக்கு எப்படி உருவாகும்? மற்றவங்க கருத்துக்களைக் கேக்கறப்போ.. ஒண்ணு நாம அதோடு ஒத்துப் போகலாம். இல்லைன்னா மாறுபடலாம்."

“ஏன் சார், இந்தக் கேள்வியை இன்னும் யார் யார் கிட்டே கேக்கப் போறேம்?"

“ஒரு டாக்டர், ஒரு தொழிலதிபர், ஒரு பாங்க் ஊழியர், ஒரு டைரக்டர்."

“ஒரு பத்திரிகை ஆபீஸ் பெண்ணையும் சேர்த்துக்கலாமா?"

“தப்பில்லையே..."

“அப்போ என் கருத்தைச் சொல்லட்டுமா? இந்தக் கட்டுரையிலே போடுவீங்களா?"

“சொல்லுங்க மலர்விழி. எடிட்டர்கிட்டே ஒரு வார்த்தை கேட்டுட்டுப் போட்டுடலாம். ஒண்ணும் பிரச்சனையில்லை."

மலர்விழி கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் பேசினாள். “காதல்ங்கிறது உலகத்திலேயே ஒண்ணாம் நம்பர் பொய் வார்த்தை.

கட்டில் விஷயத்துக்காக மட்டும் வாங்கப்படற டிக்கெட்! பலவீனமான பெண்களை வளைச்சிப்போட பயன்படுத்தும் தூண்டில் சருகுகள் போர்த்தின பள்ளம்! யானையையே வீழ்த்தக்கூடிய பள்ளம்! எண்ணெய் தடவின் காகிதம்ஒரு கொசுவை விடறதே இல்லை. ஒரு மாய மான்! ஒரு கனவு வார்த்தை ஒரு வியாபார விஷயம்!"

அமைதியாக நடந்தான் குருபிரசாத் லேசான அதிர்ச்சியுடன்.

மாலை வெயில் வெப்பமில்லாமல் வெளிச்சம் மட்டும் பலவீனமாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க.. தனது மொபெட்டை அந்த தனியார் கம்பெனி அலுவலக வாசலில் நிறுத்தி இறங்கினாள் மலர்விழி. உள்ளே வந்தாள்.

ரிசப்ஷனில் அமர்ந்திருந்த ப்ரியா எழுந்து கொண்டாள்.

"உனக்காகத்தான் காத்திருந்தேன் மலர்."

"போன் பண்ணேன்னு குறிப்பு எழுதி வச்சிருந்தாங்க. என்ன?"

"இங்கே வேணாம், கொஞ்சம் பேசணுமே உன்கிட்டே. நேரம் இருக்கா?"

மலர்விழி தன் வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டாள். "கொஞ்சம்னா இவ்வளவா?" என்று வேடிக்கையாக தன் கையால் அளவு காண்பித்து, "சரி, நாளாச்சி, நாம பேசி. இன்னிக்கு காலேஜ் கட் பண்ணிடறேன். எங்கே போகலாம்?"

"பீச்?"

"பேச விடுவாங்களா? வள்ளுவர் கோட்டம் போய்டலாமா?"

"சரி."

"உக்காரு, பின்னால"

ப்ரியாவை பின்னால் உட்கார வைத்துக் கொண்டு மொபெட் ஓட்டினாள் மலர்விழி.

"எப்படி இருக்கு பத்திரிகை ஆஃபீஸ்?"

"ரெண்டு நாள்தானே ஆச்சி... இன்ட்ரஸ்டிங்காத் தான் இருக்கு. குருபிரசாத்னு ஒரு சப் எடிட்டர். ரொம்ப அடக்கம் நிறைய விஷயம். அவர்தான் எனக்கு ஆசான். என்னடி பேசணும்?"

"உன் பாட்டி இன்னிக்கு ஆஃபீஸ் வந்திருந்தாங்க."

"நிஜமாவா? எதுக்கு?" என்று ஓட்டிக் கொண்டே திரும்பிப் பார்த்தாள்.

"அங்கே பார்த்து ஓட்டு, நிதானமா ஆரம்பிச்சி சொல்றேன்."

வள்ளுவர் கோட்டம் வந்தார்கள். இரண்டு பாப்காரன் பாக்கெட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு உல்லாசப் பயணிகளின் நடமாட்டம் தவிர்த்து ஒரு மூலையில் சிமெண்ட் தரையில் கைக்குட்டையால் மண் தட்டிவிட்டு

அமர்ந்தார்கள்.

ப்ரியா கொஞ்ச நேரம் தூரத்தில் இருந்த கல் தேரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கோட்டத்தின் உள் அரங்கத்தில் ஏதோ கூட்டத்திற்காக மைக் டெஸ்டிக் செய்து கொண்டிருந்தது லேசாகக் கேட்டது. காற்று ஆடையை உடலோடு அழுத்தமாய் ஒட்ட வைத்து, கூந்தலைப் பறக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சொல்லுடி. பாட்டி எதுக்கு வந்தாங்க?"

"துப்பறியறதுக்கு."

"எதை?"

"நீ யாரையாச்சும் காதலிக்கிறியான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்."

மலர்விழி உடனே உற்சாகம் வடிந்தாள். "என்ன கேட்டாங்க?"

"நீ என்ன சொன்ன?"

"ஒரே ஒரு தடவை அவ ரூம்ல ஒரு அழகான ஆம்பளையோட போட்டோவை ரகசியமா அவ ஒளிச்சி வச்சிருக்கிறதைப் பார்த்தேன். மத்தபடி ஒண்ணும் எனக்குத் தெரியாதுன்னு சொன்னேன்."

"ப்ரியா!" என்றாள் அதிர்ச்சியாய்.

"என்னடி? உண்மையிலே எனக்கு அதுக்கு மேல ஒரு விபரமாவது தெரியுமா? என்னைக்காவது சொன்னியா? எத்தனை தடவை கேட்டிருக்கேன்? நானா சொல்ற வரைக்கும் கேக்காதேன்னே. சரின்னு நானும் கேட்டுக்கலை. அதனால் எனக்குத் தெரிஞ்சதை மட்டும்தானே சொல்ல முடியும்?"

மலர்விழி ப்ரியாவின் தோள்களில் கை வைத்து லேசாக உலுக்கி "நிஜமா நீ பாட்டிக்கிட்டே சொன்னே?" என்றாள்.

"இல்லை. ஆனா, அவங்களை சமாதானப் படுத்தறதுக்காக ஒரு பொய் கதை உடனே தயாரிச்சி சொன்னேன். கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தாங்களாம். நீ அழுதியாம். அவங்க பதைச்சிப் போய்ட்டாங்களாம். வெட்கப்படலாம். கோபப்படலாம். ஏன் அழுகணும்கிறது அவங்க பாய்ண்ட்."

"நீ என்ன புருடா விட்டிருக்கே."

ப்ரியா தான் சொன்னதை மீண்டும் அப்படியே சொன்னாள். "அந்த சாவுக்குப் போய்ட்டு வந்ததிலேர்ந்து உனக்கு கல்யாணத்தின் மேலேயே ஒரு வெறுப்பு வந்திடுச்சின்னு சொன்னேன்."

"கை கொடு ப்ரியா, ரொம்ப தேங்ஸ். ஆமாம் பாட்டி நம்பினாங்களா நீ சொன்னதை?"

"நம்பின மாதிரிதான் தெரிஞ்சிச்சி."

“யப்பா! அப்போ இனி பிரச்சனை இல்லை. இதே கதையை இனிமே நான் வீட்ல கண்டினியூ பண்ணிடுவேன்.”

“ஆனா மலர், என்கிட்டே இன்னும் கூட வேஷம் போடணுமா நீ?”

மெய்னமானாள் மலர்விழி.

“மனசுக்குள்ளேயே அடைச்சி வைக்காதே மலர். எனக்குத் தெரியும். ஏதோ பெரிய பிரச்சனை உனக்கு. பழைய உற்சாகம் இல்லை. திடீர் திடீர்னு உணர்ச்சி வசப்படறே. ஏய், எனக்கும் உன் வயசுதான்டி. என்கிட்டே ஏன் மறைக்க நினைக்கிறே? சொல்லேன். என்ன ஆச்சி? நீ அந்த போட்டோ பையனை லவ் பண்றே, அதிலே ஏதோ சிக்கல் இருக்கு. சரியா?”

மலர்விழி அவளை ஒரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டாள்.

“மலர், ஒருவேளை என்னால உனக்கு உதவி செய்ய முடியலாம் இல்லையா? என்னை உன் அந்தரங்கமான தோழியா இன்னும் நீ நினைக்கலையா?”

“ப்ரியா, அப்படியெல்லாம் இல்லடி. யாருமே இனி உதவி எதுவும் செய்ய முடியாதுடி. புயல் அடிச்சிக்கிட்டிருக்கிறப்போதான் உதவி செய்யலாம். ஓயஞ்சதும் பரிதாபம்தான் பட முடியும்.”

“என்னடி என்னென்னவோ பேசறே?”

“ப்ரியா...” என்றவளின் உதடுகள் துடித்தன. சட்டென்று அவளின் தோளில் குழந்தையைப் போலச் சாய்ந்து கொண்டு விம்ம ஆரம்பித்தாள் மலர்விழி.

“ஏய் என்ன இது... ஸ்! கண்ணைத் துடை முதல்ல! என்ன நீ? இவ்வளவு தூரம் மனசு உடையற அளவுக்கு... அப்படி என்னதான் ஆச்சி?”

மலர்விழி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சொல்றேன் ப்ரியா. உன்கிட்டே சொல்றேன். எல்லாத்தையும் சொல்றேன். அவன் பேரு அருண்.”

7

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால்... அன்றைக்கு இரவு ஏழரை இருக்கும். பாட்டி ஒரு கல்லூரியில் நடைபெற்ற இசைப்போட்டியில் நடுவராகக் கலந்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டுச் சென்றிருந்தார்கள். எட்டு மணிக்குள் வந்து விடுவதாகச் சென்றிருந்தார்கள்.

ஹாலில் நான் அமர்ந்து டெலிவிஷன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று என் வீட்டின் வாசலில் ஒரு காரின் ஹார்ன் சப்தம்; இடைவெளி, மீண்டும் சப்தம், இடைவெளி மீண்டும்.

ஹார்ன் சப்தத்தில் ஒரு அழைப்பு இருப்பதை உணர்ந்து நான் வாசல் கதவைத் திறந்து பார்க்க...

ஹார்னில் இருந்து கையை எடுத்த அந்த இளைஞன் வசீகரமான புன்னகையுடன் என்னை நெருங்கி வந்து “வணக்கங்க” என்றான்.

எனக்கோ ஏகமாய் எரிச்சல்!

“வணக்கம் இருக்கட்டும் மிஸ்டர் வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிறவங்களை எப்படிச் கூப்பிடறதுன்னு தெரியாதா? டோண்ட் யூ ஹாவ் டிசன்ஸி? காலிங் பெல்லு ஒண்ணு இருக்குறது தெரியலை?”

இந்த திராவக வார்த்தைகளைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத அவன் முகம் சுருங்கினான். அமைதியாகக் கேட்டான்.

“எக்ஸ்க்யூ மி மேடம். இதானே பெல் ஸ்விட்ச்?”

“ஆமாம்.”

“இடைவெளி கொடுத்து நாலுதடவை அழுத்தினேன். உள்ளே பெல் அடிக்கிற சத்தம் கேக்கலை. டி.வி. சத்தம் கேட்டது. அதனால் உள்ளே நிச்சயமா ஆள் இருப்பாங்கன்னுதான் கார் ஹாரனை அடிச்சேன்.”

“ஏன் மிஸ்டர் பொய்? நான் ஹால்லதான் இருந்தேன். நீங்க பெல் அடிக்கவே இல்லை.”

“இருங்க மேடம். கொஞ்சம் பொறுமை ப்ளீஸ். உங்க காலிங் பெல் வொர்க் பண்ணுதானு பார்த்துடுங்களேன். அப்புறம் பாயலாம் என் மேலே.”

“எங்க வீட்டு பெல் சத்தம் இந்த தெரு பூரா கேட்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே பெல்லை அழுத்தின நான் விழித்தேன். உள்ளே பெல் ஒலிக்கவில்லை.

“சத்தியமா எனக்குக் கேக்கலைங்க. உங்களுக்கு மட்டும் கேட்குதா?” என்றான் அவன் லேசான புன் சிரிப்புடன்.

எனக்கு அவமானத்தில் முகமே காணாமல் போய்விடக்கூடாதா என்று ஆகிவிட்டது. பெல் ரிப்பேராகியிருக்கிறது போலிருக்கிறது. அதை கவனிக்காமல் நான் பாட்டுக்கு சகட்டு மேனிக்கு... ச்சே!

அடுத்த வினாடி குற்ற உணர்ச்சியும், வெட்கமும், சங்கடமும் பின்னிப் பிணைந்து அசட்டுக்களை சொட்ட, “சரி சார். நான்... வந்து... கவனிக்காம... வெரி வெரி சாரி.”

“பரவால்லைங்க. இதானே மிஸஸ் கல்யாணி ஜெயராமன் வீடு?”

“ஆமாம்.”

“பார்க்கணுமே. இருக்காங்களா?”

“இல்லையே. வெளில போயிருக்காங்க.”

“அப்படியா? எப்போ வருவாங்க?”

“எட்டு மணிக்கு வருவாங்க”

அவன் தன் ரிஸ்ட் வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“ஏழரை ஆகுது நான் கார்ல உக்காந்து வெய்ட் பண்ணிப் பார்த்துட்டுப் போறேன். டீசன்ஸி இல்லாம வீட்டு வாசல்ல கார்ல உட்கார்ந்து காத்திருக்கியேன்னு கேட்டுட மாட்டீங்களே?”

“அதான் சாரி சொல்லிட்டேனே... ப்ளீஸ். உள்ளே வாங்க. உள்ளே உக்கார்ந்து வெய்ட் பண்ணுங்க.வாங்க”

அவன் தன் ஓஹோ கழற்றி சாக்ஸ் கால்களுடன் உள்ளே நடந்து நான் காட்டின ஸோபாவில் அமர்ந்து கொண்டான். நான் மற்றொன்றில் அமர்ந்து கொண்டு, “எங்கே இருக்கீங்க நீங்க?” என்றேன் இயல்பாய்.

“கோட்டூர்புரத்தில்.”

“என்ன விஷயமாய் பாட்டியைப் பார்க்க வந்தீங்க?”

“ஓ! அவங்க பேத்தியா நீங்க?”

“அவங்க எனக்குப் பாட்டின்னா அதான் உறவு.”

“அப்படிச் சொல்லிட முடியாதுங்க. எனக்கு தாத்தா உண்டு. ஆனா, அவருக்கு நான் பேரன் இல்லைங்க.”

எனக்குக் குழம்பியது. கல்லூரியில் பாடம் படிக்கிற நேரத்தைவிட சக தோழிகளிடம் புதிர் போட்டு அரட்டையடிக்கும் நேரமே அதிகம் எனக்கு. அப்படிப்பட்ட என்னையே இந்தப் புதிர் சவால் விட்டது. யோசனையாக அவனைப் பார்த்தேன்.

“என்னங்க புரியலையா? புரியலைன்னு சொல்லுங்க பதில் சொல்றேன்.”

“இதென்ன பெரிய புதிரா?”

“உங்க பாட்டி வர்றதுக்குள்ளே விடை கண்டுபிடிக்க முடியுமானு பாருங்களேன்” என்றவன் திரும்பி டெலிவிஷன் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

நேர் தோற்றத்தைவிட பக்காவட்டுத் தோற்றத்தில் பிரமாதமாய் இருந்தான். சிகப்பாய், முழுக்கை சட்டையின் கை முனைகளில் பட்டன்கள் போட்டு, கருப்பு லெதர் பெல்ட்டின் பக்கிள்ஸில் இறக்கை விரித்த கழுகுடன், முகத்தில் ஒரு இயல்பான துறுதுறுப்புடன், டை தடவப்பட்டதா என சந்தேகப்படும் வகையில் பளிச் என்ற கருப்பு மீசையுடன் இருந்தான்.

அவன் சொன்ன புதிரைத் தாண்டி, இவன் தோற்றத்துக்க பொருத்தமாய் மனசில் பெயர் சூட்ட முயற்சித்தேன். கல்லூரியில் அது எங்கள் பகுதி நேர வேலை. சாலையில் நிற்கும் கான்ஸ்டபிள், தள்ளுவண்டி வியாபாரி, பூட்டு ரிப்பேர்காரன், பஸ் ஸ்டாப்பில் காத்திருக்கும் மெடிகல் ரெப்ரசன்டேடிவ், புதிதாக வந்திருக்கும் லெக்சரர் என்று சகலருக்கும் பெயர் சூட்டிப் பரப்போம்.

இவன் பெயர் என்னவாய் இருக்கலாம்?

டி.வி, பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் திரும்பி என்னைப் பார்த்து, நான் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து லேசாக அதிர்ந்து அல்லது லேசாக மகிழ்ந்து மீண்டும் பார்வையைத் திருப்பினான்.

“ஹலோ!” என்று சொடக்குப் போட்டேன்.

அவன் திரும்பவில்லை.

“ஹலோ உங்களைத்தான்.”

திரும்பி, “நீங்க போன் பேசிக்கிட்டிருக்கீங்கன்னு நினைச்சேன்.”

“கடிக்காதீங்க மிஸ்டர். தாத்தா புதிரை இன்னொரு தடவை சொல்லுங்க.”

“எனக்கு அவர் தாத்தா. அவருக்கு நான் பேரன் இல்லை.”

“அது எப்படி சார்?”

“பதிலைச் சொன்னாத் திட்ட மாட்டீங்களே”

“சொல்லுங்க.”

“என் தாத்தா பேரு மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி. செல்லமா காந்தி தாத்தா!”

“ச்சே!” என்று எழுந்துவிட்டேன் நான். “உங்களை கார்லயே உக்கார்ந்து வெய்ட் பண்ணச்சொல்லியிருக்கலாம்” என்ற நான் அவன் குறும்புத்தனமான பேச்சை மிகவும் ரசித்தேன்.

ஆட்டோ வந்து நின்று, அதிலிருந்து பாட்டி இறங்கி ஜரிகை மாலையும், மடிக்கப்பட்ட பொன்னாடையுமாக உள்ளே வந்தார்கள்.

அவன் எழுந்து கைகூப்பினான். “வணக்கம்மா”

பாட்டி அவனைப் பார்த்து, “அட நீங்களா தம்பி. எப்ப வந்தீங்க? சும்மா உக்காருங்க பரவால்லை. இவ என் பேத்தி அறிமுகமாகியிருப்பீங்க. குடிக்க ஏதவாது கொடுத்தியாம்மா? என்றார்.

நான் விழிக்க.

“கொடுத்தாங்க. கூலா ட்ரிங்ஸ் கொடுத்தாங்க.” என்றான் இன்னும் அமராமல். “காலைல நான் போன் செஞ்சப்போ ஆறு மணிக்கு வரச்

சொன்னீங்க. நான்தான் லேட்டா வந்துட்டேன்."

"இருக்கட்டும். முதல்ல உக்காருங்க" என்று தானும் அமர்ந்த பாட்டி என்னைப் பார்த்தார். "போன வருஷம் ஹாங்காங் போய்ட்டு திரும்பறப்போ கஸ்டம்ஸ்ல பெரிய பிரச்சனையாகி, கூட பயணம் செஞ்ச இந்த தம்பிதான் எனக்காகப் பேசி சரி செஞ்சார். சொல்லியிருக்கேனே உன்கிட்டே, மறந்துட்டியா?"

இப்போது எனக்கு நினைவு வந்தது. தான் போட்டுச் சென்ற பத்து பவுன் தங்கச் செயினை பாட்டி பாஸ்போர்ட்டில் குறித்து வாங்கிக் கொண்டு செல்ல மறந்து போய், பிறகு திரும்பி வந்த போது அந்த செயினுக்கு பில் எங்கே, பணம் ஏது, எப்படி வாங்கினாய் என்று கடத்தி வந்தவரைப் போல கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களாம். அப்போது இவர்தான் தலையிட்டு உயர் அதிகாரிகளைப் பார்த்து, பேசி பிரபல நாட்டிய மேதை என்று எடுத்துச் சொல்லி பிரச்சனையைத் தீர்த்தாராம். 'பிரச்சனை அப்போது தீர்ந்திருக்காவிட்டால் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு மறுநாள் பேப்பர்களில் 'பிரபல நடனப் பெண் மணி தங்கம் கடத்த முயற்சி' என்று போட்டிருப்பார்கள் என்று பாட்டி அடிக்கடி சொல்வார்.

"அந்த ஆபத்பாந்தவன் இவன்தானா?"

அட! இந்தப் பெயர் கூட நன்றாயிருக்கிறதே... உடனே மனத்திற்குள் சூட்டிவிட்டேன். அவனுக்கு 'ஆபத்பாந்தவன்' என்று.

"சொல்லுங்க தம்பி. என்ன விஷயமா வந்தீங்க? நான் ஏதாவது உதவி செய்யணுமா?" என்றார் பாட்டி அவனிடம்.

"ஆமாங்க. பெரிய உதவி."

"என்னால முடிஞ்சா செய்றேன்."

"முடியுங்க. எனக்கு கதக் கத்துத்தரணும் நீங்க."

'அட!' என்று ஆச்சரியமாக அவனைப் பார்த்தேன். ஆம்பளைக்கு நடனத்தில் இவ்வளவு ஆர்வமா? என் சொந்த பாட்டி பெரிய நடன மேதையாக இருந்தும், ஆயிரம் முறை என்னை நடனம் கற்றுக் கொள்ளக் கெஞ்சியும், எனக்கு அதில் ஆர்வமே ஏற்படவில்லை. ஆனால், ஒரு இளைஞனுக்கு... அதுவும் இத்தனை வயதில்?

"நீங்க விளையாட்டுக்குச் சொல்றீங்களா?"

"அய்யோ! நிஜமாதாங்க சொல்றேன். என் அக்கா டான்சருங்க. அதனால் எனக்கு இதில் ஆர்வம் வந்து அவகிட்டயே பரதம் கத்துக்கிட்டேன்."

"அப்படியா? வெரிகுட் அரங்கேற்றம் பண்ணீங்களா?"

"இல்லைங்க. அப்படி எனக்கு எண்ணமும் இல்லை. டான்சில எனக்கு ஆர்வம். பரதமும், கதக்கும் ரொம்பப் பிடிக்கும். கதக் உங்ககிட்டே பழகிக்கணும்னு உண்மையான ஆர்வத்தோட தான் வந்திருக்கேன்.

மறுக்காதீங்க."

சட்டென்று எழுந்து பாட்டியின் காலில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தவன் என் மதிப்பில் கிரீரர் என்று உயர்ந்து போனான்.

"எந்திரிப்பா. நான் கத்துத் தர்றேன். உன் பேரு மறந்துட்டேனே."

"அருண்" என்றான்.

8

அருணைச் சந்தித்த அன்றைய இரவு ஒரு வினோதமான இரவு. வழக்கமாய் படுக்கையில் படுத்துக் கண்மூடிய பத்தாவது வினாடியில் தூங்கிப் போய் விடுபவள் நான்.

அன்றைக்கு மனசு நிலை கொள்ளாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. சிரிப்பு சிரிப்பாய் வந்தது. திடீரென்று மின்னலாய் ஒரு கற்பனைக் காட்சி. அதில் அருண் காரோட்ட அருகில் நான் அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு, ச்சீ, இதென்ன சிந்தனை என்று விரட்டி அடித்தால்.. கலைடாஸ்கோப்பில் டிசைன் மாறுவது போல உடனே காட்சி மாறி என் மடியில் அருண்.

நான் எழுந்து உட்கார்ந்து விட்டேன். லேசாக வியர்வை. லேசாக நடுக்கம். லேசாக ஒரு கதகதப்பு.

உறக்கத்திற்காகத் தவித்துப் போனேன் நான்.

அது முற்றிலும் ஒரு புதிய அனுபவம்.

அருண் என் பாட்டியிடம் கதக் பயில சேர்ந்தான்.

மாலை ஏழு மணி முதல் எட்டு வரை அவனுக்கு நேரம் ஒதுக்கியிருந்தார் பாட்டி. அந்த நேரத்தில் அவன் ஒருவன் மட்டுமே மாணவன். லுட்சான பைஜாமாவில் காரில் வருவான். மிக சிரத்தையாக ஆடுவான். அபிநயங்களிலும், கை, கால் அசைவுகளில் காட்டும் நளினங்களிலும் பெண்களைத் தூக்கிச் சாப்பிட்டுவிடும் நேரத்தியும், லாவகமும் இருக்கும்.

சில நாட்கள் நான் உட்கார்ந்து பார்ப்பேன்.

நான் இருந்தால் கொஞ்சம் கூச்சப்படுவான். சற்று நேரத்தில் கூச்சம் தெளிந்து ஆடி, சற்றுப் பெருமிதமாக என்னைப் பார்ப்பேன்.

"பாரு, ஒரு ஆம்பளை அசத்தறார். உனக்கு ஆர்வமே வரலையா?" என்பார் பாட்டி.

"பாட்டி. என்னால நாட்டியத்தை ரசிக்க முடியாது. பார்க்கப் பிடிச்சிருக்கு. நானே ஆட விருப்பம் வரவில்லையே... அப்படி வராதது பெரிய குற்றமா? நல்ல புத்தகம் படிக்கிறவன் புத்தகம் எழுதியாகணும்னு எதிர்பார்க்கிறமா? சினிமா ரசிக்கிறவன் டைரக்ட் பண்ணியாகணுமா?"

என்ற வாதம் செய்வேன்.

“அப்படி இல்லைங்க. நீங்க நாட்டியப் பரம்பரையில் வந்ததினால ரத்தத்தில் அந்த ஆர்வம் வந்திருக்கணுமேங்கிறதுதான் உங்க பாட்டியோட கேள்வி” என்பான் அவன்.

“பிளட் டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்துடலாமா?” என்பேன். சிரிப்பான்.

அருண் சிரிக்கும்போது கீழுதட்டின் இரு விளிம்புகளுக்கும் கீழே சின்னதாய் ஒரு கோடு விழும். அது அவன் முகத்திற்கு வசீகரம் சேர்க்கும். எப்போதுமே பிரகாசமான முகம். அந்த முகம் சோர்ந்தது போய் நான் பார்த்ததேயில்லை.

சில சமயம் ஏழு மணிக்க அவன் வீட்டுக்கு வரும்போது பாட்டி வெளியில் ஏதாவது விழாக்களுக்கு அல்லது திருமண வரவேற்புக்கென்று போயிருப்பார். பாட்டி வரும் வரைக்கும் நாங்கள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருப்போம்.

சகல விஷயங்களையும் நகைச்சுவையைத் தொட்டுக் கொண்டு பேசுவான்.

அவன் பேசும்போது நான் பார்வையை அப்படி இப்படி நகர்த்தாமல் அவன் முகத்தையே பார்ப்பேன். அன்றைக்கு ராத்திரி அன்று போட்டிருந்த உடையில் அருண் எனக்குள் ஆயிரம் கோணங்களில் பிரதிபலித்துக் கொண்டேயிருப்பான்.

அருணைப் பற்றிய விபரங்கள் முழுக்க எனக்குள் பதிவாகிப் போயிருந்தது.

அருணின் அப்பா, அம்மா கோத்தகிரியில். இவன் இங்கே சென்னையில். ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்ச் ஷேர் மார்க்கெட்டில் இவன் ஒரு பதிவு செய்யப்பட்ட புரோக்கர். காலையில் டென்னிஸ். சொந்தமாய் சமையல். பிறகு ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்ச் தொடர்பான வேலைகள். மதியம் கொஞ்ச நேரம் உறக்கம். பிறகு புத்தகங்கள் படித்தல், வீடியோவில் சினிமா பார்த்தல், நண்பர்களைச் சந்தித்தல், மாலை ஏழு மணிக்கு என் வீட்டிற்கு வந்து டான்ஸ் பயிற்சி இரவு உறக்கம் வரும்வரை படித்தல்.

அருணுக்கு முழுக்கை சட்டைதான் விருப்பம். லைட் கலர்ஸ், எப்போதும் கலையாத தலை. காபியைச் சுடச்சுடக் குடிப்பான். காரில் நாற்பது கிலோ மீட்டர் வேகத்திற்கு மேல் ஓட்ட மாட்டான்.

இப்படி ஒரு கம்ப்யூட்டரைப் போல் நான் உரையாடல்களில் இருந்து தினம் ஒரு தகவல் சேகரித்து என் நினைவு அடுக்குகளில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு வித பைத்தியக்காரத்தனமாக.

காலேஜ் செல்லும்போது அருண் காரின் ஹார்ன் சத்தம் போலவே ஒலித்த காரையெல்லாம் ஒரு எதிர்பார்ப்பில் திரும்பிப் பார்ப்பேன். என் அறையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அருண் வந்து பாட்டியின் நடன அறைக்குள் சென்று பேசுகிற சப்தம் கேட்டுவிட்டால் உடனே

படித்துக் கொண்டிருக்கும் பாடப் புத்தகத்தை அந்தரத்தில் விட்டு விட்டு மாடியின் வராந்தாவில் இருந்து எட்டிப் பார்ப்பேன். அங்கிருந்து ஆடுகிற அவன் பாதங்கள் மட்டுமே தெரியும். அந்த அசையும் பாதங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

என் ஒவ்வொரு செயலிலும் அருண் இடறினான்.

காலையில் குளிக்கும்போது.. அருண் வெந்நீரில்தான் குளிப்பான் என்பது நினைவுக்கு வரும். சோப் எடுக்கும்போது அருண் உபயோகிக்கும் பிராண்ட் சோப் பெயர் நினைவுக்கு வரும். உடுத்தும் போது... அருணுக்கு டார்க் கலர் பிடிக்காது. செண்ட் என்றால் கொள்ளை பிரியம்.

இப்படி என்னை என் இயல்பில் இருந்து பிரித்து ஆட்டிப் படைத்து கொண்டிருந்தான் அருண்.

எனக்குள் சிக்கல் பிறக்க, கேள்விகள் கேட்டுக் கொள்வேன்.

“அசடே, இதற்குப் பெயர் காதலா?”

நானே இடுப்பில் கைகளை வைத்து நிலைக் கண்ணாடி முன் நின்று என்னை கேட்டு என்னை முறைப்பேன். பதிலும் சொல்லிக் கொள்வேன்.

“ஏன் என்ன தப்பு?”

இயல்பாய், கலகலப்பாய் பழகினால் காதலா?

“ஊற்றெடுக்கிற விஷயம் அது. ஒரு நாளில் ஒரு சந்திப்பில் ஏற்பட்ட அசைவின் வளர்ச்சி அது. அந்த அசைவை அவனின் தவறான பேச்சுக்களோ அல்லது மோசமான குணங்களோ வெட்டி வேர் அறுத்திருக்கும். ஆனால் அப்படித் தடுக்கிற சக்தி அவனிடம் இல்லை. மனதில் கள்ளம் வைத்துப் பேசுகிற நச்சு குணம் அவனிடம் இல்லை. பொய்யோ, தீய பழக்கங்களோ அவனிடம் இல்லை. இவைகளின் இல்லாமை எனக்குள் உதித்த அசைவை நீர் விட்டு வளர்த்திருக்கிறது. இது இயல்பான வளர்ச்சி.”

“ஆக, நீ அருணை நேசிக்கிறாய்?”

“ஆமாம். ஆமாம். ஆமாம்”

“உனக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் இதே தடுமாற்றங்கள் அவனிடமும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா?”

“தெரியவில்லையே... ஒரு குறிப்பும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே...”

“எப்படித் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறாய்?”

“தயக்கமாய் இருக்கிறதே... அருண் பேசும், பழகும் விதத்தில் இதுவரை மறைமுகமாகக்கூட எதையும் உணர்த்தினதில்லை. ஆனாலும் அந்த

முகம், அந்தப் பார்வை ஒன்றே எனக்குச் சொல்கிறது, அங்கேயும் அந்த மனம் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று."

"சரி, என்ன செய்யப்போகிறாய்?"

"இதே கேள்வியை தினம் நாலுதடவை யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"ஒரு கடிதம் எழுதி முடிக்கப்பட்டுவிட்டதாலேயே முழுமை பெற்று விடாது. அது உரியவர் கரத்தில் சேர்ந்தாக வேண்டும். அதுபோல..."

"உன் நேசிப்பு உனக்குள்ளே ஏற்படுத்தியிருக்கும் கனவுத் தன்மை சுமந்த சுகத்திலேயே அமிழ்ந்து கிடப்பதில் காதல் முழுமை பெறாது பெண்ணே... வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும் உரிய நபரிடம்."

"அவன் அதிர்ச்சியடைந்து, பின் கோபமடைந்து விட்டால்?"

"அப்படியானால் குறிப்பால் உணர்த்திப் பார். குறிப்பால் அவன் எண்ணத்தை உணர முயன்று பார்."

அவன் எண்ணத்தை அறிய, என் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்க ஒரு தங்கமான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது...

அன்று இரவு டான்ஸ் பயிற்சி முடித்து அருண் புறப்பட்ட சமயம் பாட்டியிடம் சொன்னான், "நாளைக் நான் வரமாட்டேன் மேடம்."

"ஏம்பா?"

"நாளைக்கு எனக்குப் பிறந்தநாள். ஈவினிங் ஃபிரண்ட்ஸோட ஹோட்டல் போறதா ப்ளான்."

என் அறையில் இருந்து திறந்து வைத்த கதவின் வழியாக காற்று கொண்டு வந்து தந்த தகவலை ஆசையுடன் வாங்கிக் கொண்டான்.

பாட்டி உறங்கியதும் அவர் டைரியைப் புரட்டி அருணின் வீட்டு விலாசத்தை தனியாக எடுத்து எழுதிக் கொண்டேன்.

காலையில் ஆறு மணிக்கெல்லாம் அவன் எதிர்பார்க்காத விருந்தாளியாக ஒரு மலர்க்கொத்துடன் சென்று வாழ்த்துச் சொன்னால் எப்படி இருக்கும்? எனக்குக் கற்பனையே தித்தித்தது.

மறுநாள் காலை விடியல் நேரத்தில் போட்டோ எடுக்கப்போவதாக கேமிரா எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு மொபெட்டில் புறப்பட்டேன்.

பூமிக் கடவுளுக்கு வானத்தின் அர்ச்சனை மலர்களாக பனி சிந்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க... கோட்டூர்புரத்தில் சுலபமாய் அவன் விலாசம் கண்டுபிடித்து விட்டேன்.

தனி வீடு. போர்த்தப்படாமலும், போர்ட்டிகோ இல்லாமலும் அருணின் கார் பனியில் முழுக்க நனைந்திருந்தது. என் வண்டியை தூரத்திலேயே

என்ஜின் அணைத்து நிறுத்தினேன். காரின் மேல் விரல் முனையால் அருண்மலர்விழி என்று பக்கம் பக்கமாமக பெயர் எழுதி சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டேன். மலர்க்கொத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வாசலை அணுகி, சுவிட்சில் கை வைத்து டிங் டாங்!

இதோ கதவு திறக்கப்படப்போகிறது. இதோ புன்னகையுடன் அருண் என்னைப் பார்க்கப் போகிறான். அவன் விழிகள் ஆச்சரியத்தில் விரியப் போகின்றன. தடுமாறி வெல்கம் என்று சொல்லப் போகிறான். அவனின் பிரமிப்பு அடங்கவே சில நிமிடங்களாகப் போகின்றன.

மீண்டும் மணியழுத்த...

கதவு திறந்த அருண், “ஹல்லோ, வாங்க” என்று என் எதிர்பார்ப்பை விடவும் பல மடங்கு அதிகமாய் பிரமித்தான். லுங்கி அணிந்திருந்தான். இளம் நீலத்தில் முழுக்கை ஸ்வெட்டர் அணிந்திருந்தான். உள்ளே ஹாலில் சோபாவின் மேலிருந்த பொருள்களை பரபரப்பாக ஒழுங்குபடுத்தி அமர இடம் ஏற்படுத்தினான்.

“ஹேப்பி பர்த் டே டு அருண்.”

மலர்க்கொத்தை நீட்டினேன். பெற்றுக் கொண்டு “தேங்க்யூ. எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்? உக்காருங்க.”

“பாட்டிக்கிட்டே சொன்னிங்களாமே.”

“ஆமாம். இருங்க டீ போட்டுத்தர்றேன்.”

“உங்க கிச்சனை நான் பார்க்கலாமா?”

“வேணாங்க. அப்புறம் டீ சாப்புட மாட்டீங்க. கொள்ளையடிச்ச கடை மாதிரி இருக்கும்.”

டீ போட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். எழுந்தான்.

“இவ்வளவு தூரம் மெனக்கெட்டு வந்து வாழ்த்து சொன்னது சந்தோஷமா இருக்குங்க.”

“அவ்வளவுதானா? வார்த்தையோட சரியா? பர்த்டேக்கு பார்ட்டி எதுவும் கிடையாதா?”

“ஷ்யூர். என்ன வேணும், கேளுங்க”

“ஒரு ஸ்வீட், ஒரு காரம், ஒரு காபி.”

“ஈவினிங் ஏதாச்சும் ஹோட்டல் போய் சாப்பிடலாமா?”

“உங்க ஃபிரண்ட்ஸோட போகப் போறதா சொன்னிங்களாமே...”

“அதை ராத்திரி ஒம்போது மணிக்கு தள்ளி வச்சிட்டாப் போச்சி. நீங்க எனக்கு முக்கியமில்லையா?”

“நிஜமா?”

“பின்னே, என் குருவோட பேத்தியாச்சே...”

“அதனால் மட்டும்தான் நான் உங்களுக்கு முக்கியமா?”

அவன் கண்களை நேராகச் சந்தித்தேன்.

“அப்படியில்லைங்க, வந்து... எனக்குச் சொல்லத் தெரியலை”

“யோசிச்சி சாயங்காலம் சொல்லுங்க. அப்போ நான் என் காலேஜ் வாசல்ல காத்திருக்கேன். பிக்கப் செஞ்சுக்க முடியுமா?” என்று செருப்பணிந்தேன்.

“அவசியம்” என்று என் பின்னாலேயே வந்தவன் பார்க்கும்படியாக காரில் இன்னம் கலையாமல் இருந்த நான் எழுதின எங்கள் பெயரை அண்டர்லைன் செய்து அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து விட்டு மொபெட்டை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்டபோது, அவன் காரில் எழுதின பெயர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

9

இதைவிட நாதுக்காக என் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த முடியாது என்றே நினைத்தேன். ஒரு இளம் பெண், பிறந்த தினத்தின் காலையில் ஆச்சரியப்படுத்தும் விதமாகக் கதவு தட்டி பூங்கொத்தோடு வாழ்த்துச் சொல்வதோடு, தன் பெயரை இன்னொரு ஆணின் பெயரோடு இணைத்து எழுதியும் காட்டுகிறாள் என்றால்...

அப்புறமும் புரிந்து கொள்ள முடியாதா ஒரு இளைஞனால்?

மாலை சந்திப்பை மிக ஆர்வமாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். நான் கல்லூரிக்குச் செல்லும் போதே அருணுக்கு மிகவும் பிடித்தமான லைட் கிரீம் சுடிதார் அணிந்து சென்றேன்.

கல்லூரி நேரம் முடிந்ததும், வகுப்பிலேயே கைப்பை திறந்து டச்சப் செய்து கொண்டுதான் புறப்பட்டேன்.

வாசலில் மற்ற மாணவிகள் எல்லாம் தங்கள் பஸ்களுக்காகக் காத்திருக்க, நான் அருணின் வருகைக்காக காததிருந்தேன், மனம் முழுக்க உற்சாகத்துடன்.

அடுத்தடுத்த பஸ்கள் மாணவிகளின் கூட்டத்தைக் கரைத்துவிட, நானும், வெகு சிலரும் மட்டுமே நின்று கொண்டிருந்தோம்.

தன் சந்தன நிற ஃபியட் காரில் புதிய உடையில் வந்தான் அருண். என் அருகில் நிறுத்தி, “பிளீஸ் கெட் இன்.”

நான் முன் பக்கக் கதவைத் திறந்து அமர்ந்து சாத்திக் கொண்டேன்.

“ஸாரி, கொஞ்சம் காக்க வச்சுட்டேனா?” என்றான் மென்மையாக.

“ஒரு வகையில் நல்லதாப் போச்சி”

“எந்த வகையில்?”

“ஏன் கிளாஸ்மேட்ஸ் எல்லாம் இப்பத்தான் அவங்கவங்க பஸ்ல புறப்பட்டுப் போனாங்க. கொஞ்சம் முன்னாடி வந்திருந்தா, அவங்க முன்னாடி நான் கார்ல ஏற வேண்டியதா இருந்திருக்கும்.”

“ஏன், இதென்ன தப்பான காரியமா?”

“அது அவங்கவங்க மனசைப் பொறுத்தது. குறுகலான மனசுக்காரங்களுக்கு ஒரு பொண்ணு ஒரு ஆணை ரெண்டு செகண்ட் அதிகமா பார்த்தாக் கூடத் தப்பாப்படும். பக்குவப்பட்ட பார்வைக்கு கை கோர்த்து போனாக்கூட பெரிய விஷயமாப் படாது.”

“உங்க கிளாஸ்மேட்ஸ் மனசெல்லாம் குறுகலாக்கும்?”

“பாதிக்கு மேல அப்படித்தான். இன்னும் கொஞ்சம் பேருக்கு அப்படி ஒரு வேஷம் போட்டுக்கிறது பிடிக்கும்.”

அருண் சற்று நேரம் அமைதியாகக் காரைச் செலுத்தினான். காலையில் நான் அவன் வீட்டுக்கு வந்து ஆச்சாரியப்படுத்தியதைப் பற்றி அவனாக ஏதவாது பேசுவான் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

இந்தக் கொஞ்ச வினாடி மெனத்தை “மலர்விழி, ஐ லவ் யு” என்கிற பன்னீர் வார்த்தைகளால் அவன் உடைக்கமாட்டானான் என்று வெகுவாக ஏங்கினேன்.

“மலர்விழி” என்றான் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டே

“ம்?”

“பாட்டு கேக்கறீங்களா?” என்று காரின் டேப்பைப் போட்டான். நான் உடனே அணைத்தேன். “ஏன் வேணாமா?” மெனமாக தலையைக் குறுக்கில் அசைத்தேன்.

“சரி, எந்த ஹோட்டல் போகலாம்?”

“உங்க இஷ்டம்?”

மீண்டும் மெனம்.

அய்யோ இளைஞனே, ஏன் இப்படி உன் மெனத்தால் என்னை வறுத்தெடுக்கிறாய்? இனிய மாலை, பிறந்தநாள் மாலை, இதமான வேகத்தில் கார் பயணம். அருகில் ஒரு இளம் பெண். அந்த நேசிப்பை மனம் விட்டுத் தெரியப்படுத்திவிட்டு, பதிலுக்கு காத்திருக்கும் இளம் பெண்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் எப்படி உன்னால் மெனமாக வர முடிகிறது? எதற்காகத் தயங்குகிறாய்? தயக்கம் காட்ட வேண்டியவள் பெண். அவளே அதைத்தாண்டி வெளியே வந்து விட்ட பின்பு எதற்காக இந்த காக்க வைப்பு?

அந்த உயர்தர ஹோட்டலின் பார்க்கிங் பகுதியில் காரை நிறுத்தினான். இறங்கினான். நானும் இறங்கினான்.

“இங்கே எல்லாம் ரொம்ப காஸ்ட்லியாக இருக்குமே!” என்றேன்.

“இருக்கட்டுமே. ஒரு காஸ்ட்லியான நபருக்கு இங்கே பார்ட்டி கொடுத்தாதான் கெபிரவமா இருக்கும்?”

என் உள்ளம் புவாய் விரிந்தது.

மெய்னமான இணைந்து நடந்து உள்ளே சென்றோம்.

“ஏ.சி. மூம் போகலாமா? இல்லை நீச்சல் குளம் பக்கத்தில் லான் சர்வீஸ் போகலாமா?” என்றான்.

“உங்க இஷ்டம்” என்றேன்.

“எல்லாமே என் இஷ்டமா?” என்று சிரித்தான்.

“பர்த் டே உங்களுக்குத்தானே?”

“விருந்தாளியின் விருப்பம் முக்கியமாச்சே.”

“சரி, எங்கே பிரைவசி இருக்குமோ அங்கே போகலாம்.”

“லான்ல கூட்டமே இருக்காது வாங்க.”

ஹோட்டலின் உள் வழிகளில் நடந்தோம்.

இஸ்பேட் வடிவத்தில் நீச்சல் குளம் இருந்தது. அதில் இரண்டு வெளிநாட்டு யுவதிகள் நீந்திக் கொண்டிருக்க, கரையோரம் அவர்களின் கணவர்கள் அல்லது காதலர்கள் அல்லது நண்பர்கள் அலுமினிய ஈஸிச்சேரில் வெறும் ஜட்டிகளோடு சாயந்திருந்தார்கள்.

பச்சைப் புல்வெளி சீராக வெட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கங்கே உருவாக்கப்பட்ட ஊற்றுக்கள். பதினைந்தடி இடைவெளி விட்டு வட்ட வட்ட மேஜைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு மேஜைக்கும் வர்ண அலமினியக் குடைகள் நிழல் பெய்து கொண்டிருக்க, இரண்டு இரண்டு நாற்காலிகளாய் போடப்பட்டிருந்தன. மொத்தம் பனிரெண்டு மேஜைகளில் மட்டுமே நபர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான்கு மேஜைகளிலும் ஜோடிகளே. இளைஞன் அண்ட் இளம் பெண்.

நாங்கள் ஒரு தனிமை மேஜையை நாடினோம். எதிரெதிர் நாற்காலிகளில் அமர்ந்தோம். என் பார்வையை நேராகச் சந்தித்த அருண் சில வினாடிகளிலேயே தன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டான். அவனுக்கு இன்னும் முழுமையான தைரியம் வரவில்லை என்பதை என்னால் தெளிவாக உணர முடிந்தது.

நான் திரும்பி மற்ற மேஜைகளைப் பார்த்தேன்.

“என்னங்க அருண், இங்கே எல்லாம் ஜோடி ஜோடியாத்தான்

வருவாங்களா?"

“அதானே?” என்று சிரித்தான். மெனு கார்டைப் புரட்டினான். என்னைப் பார்த்தான். “இங்கே இதுதான் பிரச்னை, என்ன வேணும்னு கேக்கவே பத்து நிமிஷம் கழிச்சுத்தான் வருவான்” என்றான்.

“வரட்டுமே. எனக்கு ஒண்ணும் அவசரமான வேலை கிடையாது. உங்களுக்கு இருக்கா?”

“இல்லை, இல்லை” என்று அவசர அவசரமாக மறுத்தான்.

மீண்டும் மெனு கார்டில் பார்வையைப் பதுக்கிக்கொண்டே அருண் நிமர்ந்து, “என்ன வேணும் உங்களுக்கு?” என்றான்.

நான் நேராய் அவன் முகத்தைப் பார்த்து, ‘உங்க பதில்’ என்றேன். எச்சில் விழுங்கினேன்.

“பதிலா? எதுக்கு?”

“அருண், நமக்குள்ள திரையை எடுத்துடலாம். காலைல நான் உங்க வீட்டுக்கு வந்து வாழ்த்துச் சொன்னது உங்களுக்கு ஆச்சரியமா இருந்திச்சா?”

“ஆ...மாம். ரொம்ப ஆச்சரியமா இருந்திச்சி.”

“நான் போனதும் என்ன நினைச்சிங்க?”

“ஒண்ணும் நினைக்கலையே?”

“கமான் அருண் பொய் சொல்லாம சொல்லுங்க.”

“உங்களுக்கு என் மேல் எவ்வளவு அக்கறைன்னு நினைச்சேன்.”

“அப்புறம்”

“இந்த அக்கறையோட பின்னணி என்னன்னு யோசிச்சேன்.”

“விடை கண்டுபிடிச்சிங்களா?”

“ம்.”

“என்ன?”

அருண் பதில் சொல்லாமல் என் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“சொல்லுங்க அருண்.”

“எனக்கு குழப்பமா இருக்குங்க மலர்விழி?”

“என்ன குழப்பம்?”

“எனக்குள்ள சில கேள்விகள் சுத்தி சுத்தி வருது.”

“என்ன கேள்விகள்?”

“இது நியாயமா? நீ தகுதியா? இது மாதிரி...”

“கட் இட் அருண்” என்றேன்.

அருண் சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தவன் மேஜைமேல் வைத்திருந்த என் வலது கையைச் சட்டென்று எடுத்துத் தன் இதழ்களில் ஒற்றினான். என்னை நேராகப் பார்த்தான்.

“மலர்விழி ஐ லவ் யு” என்றான்.

என் விழிகள் மகிழ்ச்சியால் பொங்கின. அதன் பிறகு இரண்டு பேருமே வார்த்தைகள் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விட்டு மெய்யினமாக ஒருவரை ஒருவர் வினாடிக்கொரு முறை நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு, லேசுலேசாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

பேரர் வர... ஆர்டர் செய்து அனுப்பிவிட்டு, “என்ன இவ்வளவு நேரம் பேசிட்டிருந்துட்டு திடீர்னு மெய்யினமாயிட்டே மலர்? நீ எதிர்பார்த்த பதில் இதுதானே?” என்றான் அருண்.

நான் தலையை மட்டும் அசைத்தேன். பேச முடியாமால் திடீரென்று ஒரு வெட்க மேகம் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தது.

அன்று முதல் நாங்கள் ரகசியமாக சந்தித்து கொள்ள ஆரம்பித்தோம். நான் காலேஜ் விட்டதும் அவனுக்காக குறிப்பிட்ட இடத்தில் காத்திருப்பேன். அவன் காரில் வருவான். காரின் கதவுக் கண்ணாடிகளை ஏற்றிவிட்டுத்தான் ஊர் சுற்றுவோம். பீச், பூங்கா, சினிமா, ஹோட்டல் என்று காதலர்களின் வாடிக்கை அயிட்டங்கள் எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

வீட்டை பொறுத்தவரை நான் சாதுப்பூனையாய் நடந்து கொள்வேன். அவனும் ஒன்றுமேயறியாதவன் போல வந்து பாட்டியிடம் நடனம் மட்டும் கற்றுக் கொண்டு, என்னை அவ்வப்போது பார்த்தால்கூட மகா பவ்யமாக, மரியாதையாகப் பேசிவிட்டுப் போய் விடுவான்.

தினம் சந்தித்து நேரில் பேசிக் கொள்வது, பக்கம் பக்கமாக கடிதங்கள் வேறு எழுதிக் கொண்டோம். இரவில் எங்கள் தலையணைகள் படாதபாடு பட்டன. ஒருவரை ஒருவர் தொட்டு, கிள்ளி, கைகோர்த்துக் கொண்டு... இப்படி வரம்பு மீறாமல் எங்கள் காதல் ஆரோக்கியமாக வளர்ந்து வந்த சமயம்... விரைவில் பாட்டியிடம் இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து விஷயத்தை உடைப்பது என்று தீர்மானித்திருந்த சமயம்...

அன்றைக்கு ஞாயிறு.

இரவு எட்டு மணி சுமாருக்கு நான் தோழி வீட்டுக்குச் செல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு அருண் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

“அருண், உங்களுக்கு கேக் செஞ்சி தரட்டுமா? புதுசா கத்துக்கிட்டேன்.”

“ஓ.எஸ். எங்கே, பார்க்கலாம்.”

உடனே லிஸ்ட் போட்டுத் தர... போய் வாங்கி வந்தான். முக்கால்

மணியில் அந்த வீட்டு ஓவனில் கேக் செய்து தந்தேன். சாப்பிட்டோம். கேரம் விளையாடினோம். தமாஷாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அருண் ஒரு மாதிரியான ஜோக்குகள் நிறைய சொல்வான். நான் “சீ! மோசம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மிகவும் ரசிப்பேன். அன்றைக்கும் பல ஜோக்குகள் சொன்னான். சிரித்தோம்.

“இன்னொரு ஜோக் சொல்றேன். ஒருத்தி புளுஃபிலிம் பார்க்கணும்னு ஆசைப்படறாள் ரொம்ப நாளா” என்று ஆரம்பித்தான்.

“என்னை மாதிரி” என்று விட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

“ஏய்! உனக்கு புளுஃபிலிம் பார்க்கணும்னு ஆசையா?”

“சீசீ” என்றேன், “நான் சும்மா சொன்னேன்”

“இதிலென்ன தப்பு மலர். எல்லாருக்கும் இருக்கிற ரகசிய ஆசைதானே. நான் என் வீட்டு டெக்குல மூணு தடவை பார்த்திருக்கேன்.”

“அய்யோ! அசிங்கம்! சொல்லாதீங்க.”

“இது பொய்யான சினுங்கல்லு எனக்குத் தெரியும். அடுத்த தெருவில்தான் என் ஃபிரண்ட் ஒருத்தன் இருக்கான். அவன்கிட்டே கேஸ்ட் இருக்கு. நீ சரின்னு சொன்னா இப்பவே போய் வாங்கிட்டுவ்ரேன். செக்ஸ் விஷயங்கள் பேசிக்கிறோம். சிரிக்கிறோம். மலர்? பார்த்தா என்ன தப்பாய் போகும் வாட்ஸ் தேர்? என்ன சொல்றே?”

எனக்கு இருந்த குறுகுறுப்பான எதிர்பார்ப்புக்கு முன்னால் நளினமான மேம்போக்கான மறுப்பு அடிபட்டுப் போக கால் மணி நேரத்தில் கேஸ்ட்டோடு வந்து விட்டான் அருண்.

“ரொம்ப அசிங்கமா இருந்தா நான் போய்டுவேன் அருண்” என்று கண்டிஷன் போட்டுவிட்டு அதைப் போட அனுமதித்தேன்.”

கதவைச் சாத்திவிட்டு கேஸ்ட்டைப் போட்டு ஆன் செய்ய நான் தயக்கம், பயம், குறுகுறுப்பு எல்லாம் கலந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க... உஷ்ணம் உடம்பில குடி கொண்டது. உதடுகள் உலர்ந்தன.

அருகே மார்புக்குக் குறுக்கே கை கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த அருண் என் பக்கம் திரும்பி, கை நீட்டி, ஒற்றை விரலால் என் கீழ் உதட்டை வருடினான். நான் அவன் பக்கம் சாய்ந்தேன் கிறக்கத்துடன்.

10

எங்கள் உடல்கள் மிக பலவீனமாகத் தோன்றாமல் போயின, புதிய அனுபவத்தின் சொர்க்க பிரமிப்புக்களில் மனதின் எச்சரிக்கைக் குரல் தேய்ந்து நசுங்கிப் போனது. அந்த நிமிடம் நாங்கள், நாங்களே இல்லைஎங்களை மீறிய நாங்கள்! எங்கள் பண்பாடு, கட்டுப்பாடு

இவற்றையெல்லாம் அறுத்தெறிந்து தாண்டிவிட்ட நாங்கள்!
விசித்திரமான நாங்கள்! விரசமான நாங்கள்! உடல், அதில் தொடல்,
அது ஏற்படுத்தும் பனியருவியில் குளித்த சிலிர்ப்பு, அந்த தேடல், அந்த
மோகச் சங்கிலியின் பிணைப்பு! என்ன சொல்ல...? நாங்கள் நாங்களே
அல்ல; ஆறாவது அறிவைத் தொலைத்துவிட்ட இரண்டு பிறவிகள்!

அப்புறம் உண்மை தாக்கியது! நிகழ்ச்சி மனசில் நறுக்கென்று முன்
தைத்தது. 'அய்யய்யோ' என்று உள்ளே அலறல்! 'திக், திக்' என்று
இதயத்தின் இரட்டை வேகத் துடிப்பு! கோபம்! சுய கோபம்! ச்சீ! நீயா
மலர்விழி இப்படி? எதிர்த்திசையில் திரும்பிய கோபம்! உனக்காவது
எச்சரிக்கை வேண்டாமா இளைஞனே? முழங்கால்களில் தலை
புதைத்து வெடித்து அழுதேன்.

என்ன ஆறுதல் சொல்வது, எப்படி வார்த்தை அமைப்பது என்று
புரியாமல் நாற்காலியில் செய்து வைத்த பிள்ளையாராய் முகத்தில்
பூத்த வியர்வை முத்துக்களுடன் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான்
அருண்.

சற்று முன் சிரித்தேன், பற்களைக் கடித்தேன், எங்கோ மிதந்தேன்.
விலகி நின்ற மனசாட்சி, உள்ளே வந்து சேர்ந்த பிறகு, உடம்பின் தீ
மடிந்த பிறகு... அழ வேண்டும் என்ற முயற்சியெதுவும்
செய்யாமலேயே பிரவாகமாக அழுகை!

எவ்வளவு நேரம் அழுதேன்?

என் கூந்தல் மென்மையாக வருடப்பட்டது. நிமிர்... அருணின் உதடுகள்
திறந்து, கடைசி வினாடியில் வார்த்தைகள் மறைந்து போயின. "ஸாரி"
என்று மட்டும் முணுமுணுத்தான். முகத்தை நேராகப் பார்க்கத்
தயங்கினான். கனைத்துக் கொண்டான்.

"மலர், ரெண்டு பேருமே எல்லை மீறிட்டோம். இதை ரொம்ப பெரிசா
நினைச்சா மனசில ரொம்ப வலிக்கும். விட்டுடலாம். சீக்கிரம்
கல்யாயணம் செய்துக்கப் போறோம். மறுபடி இப்படி ஒரு அவசரம்
காட்டாம இருப்போம். ரொம்ப நேரமாச்சி. பாட்டி தேடுவாங்க. நீ
வீட்டுக்குப் புறப்படும்மா"

நான் அமைதியாக இருந்தேன்.

மெதுவாக எழுந்தேன்.

"நான் கொண்டாந்து விடுறேனே மலர்."

"வேணாம்"

என் மொபெட்டில் புறப்பட்டேன். வீட்டுக்கு வந்து அறையில்
விழுந்தேன். மிகவும் கனமாக இருந்தது மனசு. மாபெரும் துக்கம்
நிகழ்ந்தது போல இருந்தது.

இவ்வளவு பலவீனமானவளா நான்? என்மேல் எனக்கு ஆத்திரம்
ஆத்திரமாக வந்தது. கூடவே உள்ளே ஒரு வாக்குவாதம் எழுந்தது.

‘அப்படியில்லை மலர்விழி. நீ பெரிதும் நேசிக்கிற, உன்னை நேசிக்கிற, உன் மேல் உரிமை பாராட்டுகிற, உன் கணவனாக வரப்போகிற அருண் என்பதால்தான் உன் எதிர்ப்பு தீவிரமாக இல்லை. இதனால் நீ பலவீனமானவள் என்றோ, கேவலமானவள் என்றோ பொருள் இல்லை. வழிவழியாய் இந்த சமுதாயத்தில் பெண்களுக்குப் புகட்டப்பட்டு வரும் கற்பு நீதிதான் உன்னைக் கவலைப்பட வைக்கிறது.

‘செக்ஸ் உன் பர்சனல் விஷயம். உன் செபிகரியம். உன் இஷ்டம். மனமும் மனமும் இணைவது மட்டும்தான் காதலா? அதைத் தாண்டிய விஷயமும் உண்டு. திருமணத்திற்குப் பின் என்று முறைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நடைமுறையை நீங்கள் மாற்றியிருக்கிறீர்கள்.’

‘உன் அருண்தானே மலர்? உனக்கே உனக்கானவன்தானே? அவனிடம் தானே உன் இளமை அரங்கேறியிருக்கிறது. இதில் இழப்பு எதுவும் இல்லை. ஒரு நடைமுறை சற்றே மாற்றப்பட்டுள்ளது. அவ்வளவுதான்.’

‘மேலே மேலே இதை வெளி உலகத்தின் அளவுகோல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மனதை ரணப்படுத்திக் கொள்வது அநாவசியம். பூதக்கண்ணாடி வைத்து சிந்திக்காதே.’

‘பெரிய திருப்பமாக நினைக்காதே! ஒரு சம்பவம் என்று மட்டும் நினை. சுவாரஸ்யமான சம்பவம். உன்னை இவ்வளவு தூம் சிந்திக்க வைத்த சம்பவம். உனக்கும் அருணுக்கும் உள்ள பிணைப்பை அதிகரிக்கும் சம்பவம்!”

‘மற! உறங்கு! நாளை எப்போதும் போல் இயல்பாய் இரு! சிரி! பீ ஸ்போர்ட்டிவ்!’

எனக்கு நானே ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டேன். அன்றிலிருந்து நான்கு தினங்களுக்கு நிகழ்வின் மன பாதிப்பு இருந்து கொண்டே இருந்தது. பிறகு நான் என்றும் போலானேன்.

அன்றிலிருந்து ஒரு வாரம் அருண் டான்ஸ் கிளாஸ் வரவில்லை. என்னைச் சந்திக்க கல்லூரி வாசலுக்கும் வரவில்லை. வரமுடியாத சந்தர்ப்பங்களில் கல்லூரி முகவரிக்குத் தபால் போடுவான். தபாலும் வரவில்லை.

நானாக அவனைத் தேடிச் சென்று சந்திப்பதில் ஒரு தயக்கம் இருந்தது. அந்தத் தயக்கம் அவனுக்கும் இருந்திருக்கும். காதலை நான் வெளிப்படுத்திய பின்பும் கூட தன் மனதை வெளிப்படுத்த ஏகமாய் தயங்கியவன். அந்த சம்பவம் என்னைப்போல் அவனையும் ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன்.

நானாகச் சென்று சந்திப்பது என்று தீர்மானித்தேன்.

அன்று கல்லூரி முடிந்ததும் நேராய் அருண் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

வீடு பூட்டியிருந்தது. கார் இருந்தது. எனக்கு ‘திக்’ என்றது. பக்கத்து வீட்டில் சென்று விசாரித்தேன். தன் சொந்த ஊரான கோத்தகிரிக்குச்

செல்வதாகச் சொல்லி சென்று நான்கு தினங்கள் ஆயிற்று என்று சொன்னார்கள். எப்போது திரும்புவதாகச் சொன்னார் என்கிற கேள்விக்கு எனக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை.

பாட்டியிடமாவது சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறாரா என்று விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

“எதுவும் சொல்லவில்லையேம்மா. என்னமோ ஒரு வாரமாக வரலை. உடம்பு எதுவும் சரியில்லையோ என்னவோ, ஏன் அவனைப்பத்தி விசாரிக்கிறே?” என்றாள் பாட்டி.

“என் காலேஜ் லைப்ரரியிலேர்ந்து எடுத்த புத்தகத்தைப் படிச்சிட்டுத் தர்றேன்னு வாங்கிட்டுப் போனார். அதை லைப்ரரியில தர வேண்டிய தேதி தாண்டிடுச்சி. அதான் கேட்டேன்.”

“வந்துடுவான். பொறுப்பான பையன்.”

அந்தப் பொறுப்பான பையன் மேலும் மூன்று நாட்கள் கழித்து என் கல்லூரி வாசலில் மாலையில் எனக்காகக் காத்திருந்தான் காருக்குள்.

நான் அவனை நோக்கி வர, மெனமாகக் கதவைத் திறந்தான். நான் பட்டென்று அதை மூடிவிட்டு, வந்த பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டேன் வேகமாக.

சரியாய் பத்து நாட்களாக எந்தத் தகவலும் தராமல் தவிக்க வைத்து விட்டு, இப்போது காரில் வந்து நின்றால் நான் ஏறிக்கொள்ள வேண்டுமாக்கும். எனக்கும் கோபம், ரோஷம் எல்லாம் உண்டு என்பது அவனுக்குப் புரிய வேண்டாமா?

புரியட்டும், தவிக்கட்டும்.

மறுநாள் டான்ஸ் கிளாஸ் வந்திருந்தான். அப்போது பாட்டி தோட்டத்தில் இருந்தார்கள். அவனைக் கவனிக்காதவன் போலக் கடந்து சென்ற என்னை ‘மலர்’ என்றான் கிசுகிசப்பாக.

நான் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் நடந்தேன்.

‘ப்ளீஸ்...’ என்றான் கெஞ்சலாக, திரும்பினேன். அந்தப் பக்கம், இந்தப் பக்கம் பார்த்துவிட்டு ஒரு மடக்கப்பட்ட கடிதம் எடுத்து டெடிலோனுக்கு அடியில் வைத்துவிட்டு நடன அறைக்குள் சென்றான்.

நான் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு என் அறைக்கு வந்து, கதவைச் சாத்திக் கொண்டு படித்தேன் ஆர்வமாக.

“மலர், உன்னிடம் சொல்லாமல் ஊருக்குப் போனது தப்பத்தான். ஆனால் சந்தித்துப் பேசவே மனம் கூசியது. நம்புவாயா மலர். மூன்று தினங்கள் ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்ச் போகாமல், டான்சுக்கும் வராமல், சரியாய் சாப்பிடாமல் பைத்தியக்காரன் போல் வீட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன். உனக்கு ஆறுதல் சொல்லி அனுப்பி வைத்தேனெயொழிய, எனக்குள் பெரிய போராட்டம். நான்தான்

காரணம், நான்தான் காரணம் என்று ஒரு வகை குற்ற உணர்ச்சி என்னை வதைத்தது. மனதிற்கு ஒரு மாற்றமும் தெளிவும் தேவைப்பட்டது. அதனால் உடனே புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன். அங்கே போனதும் ஜூரம், புறப்படும் நாள் வரை ட்ரீட்மெண்ட் மலர், உன்னை நான் எவ்வளவு நேசிக்கிறேன் தெரியுமா? என் நேசிப்பைச் சந்தேகிக்காதே தயவு செய்து... நேற்று நீ என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் பஸ்ஸில் ஏறி வந்தது என்னை எப்படிப் பாடாய்ப்படுத்தியது என்று உனக்குத் தெரியாது. நாளை மாலை நான் உன் கல்லூரி வாசலில் காத்திருப்பேன். வா, என்மேல் கோபமிருந்தால், அதற்கு ஏதவாது தண்டனை கொடுத்துவிட்டால் அது மறையும் என்றால், எந்தவிதமான தண்டனையை வேண்டுமானாலும் கொடு. ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறேன். சந்திக்காமல், பேசாமல் இருக்கும் தண்டனை மட்டும் வேண்டாம். அதை என்னால் தாங்கவே முடியாது.

உன் அருண்.

கடிதத்தை மூன்று முறை படித்து ரசித்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் மாலை நானாக கதவு திறந்து அமர்ந்து கொண்டேன். கார் புறப்பட்டதும், “கோபம் போயிடுச்சா?”

“இன்னும் இருக்கு”

“தண்டனை தர்றியா?”

“ஆமாம்”

“என்ன?”

“இனிமே தினம் தினம் என்னை நீங்க சந்திக்கணும். அதான் தண்டனை” என்று சிரித்தேன்.

“அப்பாடா! இப்பத்தான் மனசு நிம்மதியா இருக்கு” என்று சகஜமானான்.

“ஆனாலும் சொல்லாம ஊருக்குப் போனது தப்புத்தான்.”

“தப்புத்தான், தப்புத்தான், தோப்புக்கரணம் போடவா?”

“ஊருக்குப் போனதும் தெளிவு வந்துடிச்சாக்கும்?”

“ம்”

“என்ன தெளிவு?”

“இது இந்தியா இல்லை. அமெரிக்கான்னு நினைச்சுக்கோடா தம்பின்னு ஒரு தத்துவம் மனசில ஒலிச்சது. இனிமே கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்தான் வச்சுக்கணும், ரொம்ப அவசரம்னா வேணும்னா ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமை மட்டும்.”

“ச்சீ! என்று அவன் தொடையில் கிள்ளினேன். “ரைட்டு, எப்ப சார்

பாட்டிகிட்டே வர்றீங்க?"

"அதான் தினம் வர்றேனே டான்ஸ் கத்துக்க"

"அறுக்காதீங்க. பாட்டிகிட்ட நான் தனியா விஷயத்தைச் சொல்லவா? ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து சொல்லவா?"

"ஆமாம், பாட்டி சரி சொன்னாப் போதுமா? அமெரிக்கால இருக்கிற உன் அப்பா அம்மா சரி சொல்லிடுவாங்களா?"

"பாட்டி சொன்னா அவங்களுக்குச் சரி. உங்க பேரண்ட்ஸ் எப்படி?"

"அவுங்க எதுவும் சொல்ல மாட்டாங்க"

"அப்புறம் என்ன?"

கார், பீச்சின் கரையோரம் இடம் பார்த்து, ஊர்ந்து நின்றது. இறங்கினோம்.

"ஐஸ் கிரீம் வேணுமா?"

"ஷ்யூர்" என்றேன்.

அப்போது ரொம்ப நாளாய் சந்திக்காத என் பள்ளித் தோழி அகல்யா என்னைப் பார்த்து, "ஹாய்" என்று வந்தாள்.

ஐஸ்கிரீம் வாங்கப் புறப்பட்டவனை, "அருண் மூணு கப் வாங்கிட்டு வாங்க" என்று விட்டு அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, "எப்படி இருக்கேடி?" என்றேன்.

அவள் எனக்குப் பதில் சொல்லாமல் அருணைப் பார்த்தாள்.

"நான் இருக்கேன் நல்லா, இவர் பேர் அருண்தானே?"

"ஆமாம்"

"ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்ச் புரோக்கர்?"

"ஆமாம்"

"கோத்தகிரிதானே ஊரு?"

"ஆமாண்டி தெரியுமா உனக்கு?"

"தெரியும். நீ எங்கே இவரோட வந்திருக்கே?"

நான் லேசாகத் தயங்கி, "சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறோம்" என்றேன்.

"உளறாதே மலர்விழி" என்றாள் அவள்.

"இதிலே என்ன உளறல் இருக்கு?"

"உன் தலை! இந்தாளுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாய்டுச்சி, பெண்டாட்டி குத்துக் கல்லாட்டம் கோத்தகிரில இருக்கா" என்றாள் அகல்யா.

“போடி பைத்தியம்” என்ற சிரித்தேன். நான் அகல்யாவைப் பார்த்து “முதல்ல ஒரு கண் டாக்டரைப் பார்த்து கண்ணாடி போட்டுக்கோ, நீ யாரையோ நினைச்சிக்கிட்டுச் சொல்றே”

“இல்லை மலர்விழி! நான் சொல்றதை சீரியஸா எடுத்துக்க. இந்த அருணுக்குக் கல்யாணம் ஆய்டுச்சி. இவர் மனைவி பேரு தேவகி. எனக்கு தூரத்துச் சொந்தம் அவ. நாளைக்கு உங்க காலேஜுக்கு வர்றேன். அப்போ விபரமாச் சொல்றேன். வர்றார். இப்ப கண்டுக்காதே”

அருண் சிரித்த முகத்துடன் ஐஸ்கிரீம் கப்புகளுடன் வர... எனக்குள் சர வெடி விடாமல் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அய்யோ! அகல்யா சொல்வது உண்மையா?

இதென்ன திடீர் புகம்பம்!

அருணா? அருண்தானா? இருக்கவே முடியாது. அகல்யா ஏதோ குழம்பிச் சொல்கிறாளோ? ரொம்ப சரியாக உத்தியோகம் எல்லாம் சொல்கிறாள். தன் தூரத்துச் சொந்தம் என்று கூடச் சொல்கிறாளே...

அகல்யா, மெனமாக ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுவிட்டு, “என்ன சார், என்னை நினைவிருக்கா?” என்றாள்.

“நினைவில்லையே” என்றான் அருண்.

“ஒரு தடவை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்ல சந்திச்சிப் பேசினோம். நீங்க மறந்துட்டீங்க. தேவகிக்குச் சொந்தம் நான்.”

அருண் முகத்தில் ஒரு அதிர்ச்சி உடனடியாகப் பரவுவதைக் கவனித்த எனக்கு பகீர் என்றது. அதிர்ச்சியடைகிறான் என்றால்? அவள் சொன்னது உண்மைதானா?

“நான் வர்றேன் மலர்விழி. நாளைக்குப் பார்க்கிறேன் உன்னை. வர்றேன் சார்” அகல்யா புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

“அப்படி மணல்ல உட்காரலாமா மலர்?” என்றான் அருண் சற்று இயல்பை திணித்துக் கொண்டவன் போல்.

பொம்மை போல நடந்து அவன் எதிரே அமர்ந்தேன்.

“என்ன பேசிக்கிட்டிருந்தோம்?” என்றான்.

அமைதியாய் மாலை வெளிச்சத்தில் துலங்கிய அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“என்ன மலர் அப்படிப் பார்க்கிறே?”

“நீங்களா ஏதவாது சொல்வீங்கன்னு பார்த்தேன்”

“என்ன சொல்லணும் நான்?”

“தேவகி யாருன்னு சொல்லணும்.”

அவனிடம் மிகத் துல்லியமாகத் தடுமாற்றம். நாக்கால் உதடுகளை ஈரப்படுத்திக் கொண்டான். என்ன சொல்வது என்று திணறினான்.

“சொல்லுங்க, யார் தேவகி?”

என் குரலில் உஷ்ணம் ஏறியிருந்தது.

“மலர்விழி, உன்கிட்டே இன்னும் கொஞ்ச நாள் கழிச்சி சொல்லலாம்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். இப்ப சொல்லிடறேன். தயவு செஞ்சி கொஞ்சம் பொறுமையா கேளு.”

“உங்க ராமாயணக் கதை எல்லாம் வேணாம். உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆய்ஞ்சா, இல்லையா? அதுக்கு மட்டும் பதில் சொல்லுங்க.”

“அது வந்து மலர்... விரிவாச் சொன்னாத்தான் புரியும் உனக்கு. என்ன நடந்திச்சின்னா..”

“அருண், என் பொறுமையை சோதிக்காதீங்க. உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆய்ஞ்சா, இல்லையா? ஸே யெஸ் ஆர் நோ” என்று வெறிபிடித்தவன் போலக் கத்தினேன்.

“ஆமாம் மலர்விழி! ஆனா...”

அதற்கு மேல் அவனைப் பேசவும் விடவில்லை. அவன் பேசுவதைக் கேட்கவும் விரும்பவில்லை. சட்டென்று எழுந்தேன். எனக்குள் தகதகவென்று நெருப்பு நாக்குகள் அலைந்தன. கண்கள் துடித்தன.

எழுந்து கொண்டு அருணை ஆத்திரமாகப் பார்த்தேன். சட்டென்று அவன் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து, “பாவி! ஏண்டா இப்படி செஞ்சே? ஏன் என்னை ஏமாத்தினே?” என்று கத்தினேன்.

சுற்றிலும் சற்று தூரத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து கொண்டார்கள். எங்களைப் பார்த்தார்கள்.

என் கையை விடுவித்த அருண், “மலர் எல்லாரும் பார்க்கறாங்க. பொது இடத்தில் இப்படியா நடந்துக்கறது? வா. எல்லாம் சொல்றேன். வா. பொறுமையா கேட்டுட்டு அப்புறம் பேசு. நான் உன்னை ஏமாத்தலை வா” என்று தன் காருக்கு விரைவாகச் சென்று அமர்ந்தான்.

நான் அவனை நெருங்கினேன்.

“வா, உள்ளே வந்து உக்காரு, உடனே எதையும் தீர்மானிக்காதே. நிறைய விஷயம் இருக்கு. கேட்டுட்டு முடிவுக்கு வா.”

நான் கண்களில் அனல் பறக்க அவனை முறைத்துவிட்டு, “கேட்டதும் போதும், நம்பினதும் போதும்” என்று விருட்டென்று அருகில் இருந்த ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்து ரகசியமாகக் குமுறிக் குமுறி அழுதேன்.

ச்சே! இவ்வளவு மோசமானவனா அவன்! திருமணமான அவன் என்னை நேசிப்பதாகக் காட்டி கடைசியில் மிகச் சாமர்த்தியமாக என்னை அடைந்து...

எத்தனை சுலபமாக ஏமாந்து விட்டேன்.

ஏன் அருண்? ஏன் என் வாழ்வில் இப்படி விளையாடினாய்? பாவி நான் உனக்கு என்னடா கேடு செய்தேன்? பேசின ஆசை வார்த்தைகள் எல்லாமே திட்டமிட்டுத் தயாரித்த வார்த்தைகளா? என்னை அனுபவிக்கத்தான் அவ்வளவு பொறுமையான பித்தலாட்டங்களா? சினிமாவில், கதையில் போல.. மிக மோசமாக அவன் விரித்த வலையில் விழுந்து விட்டேனே. மோக வலை!

பொங்கிப் பொங்கி கண்ணீர் விட்டேன்.

மறுநாள் கல்லூரியில் உணவு இடைவேளையின் போது அகல்யா வந்தாள். இருவரும் தனியே கூடைப்பந்து மைதானத்தின் அருகில் மர நிழலில் இருந்த சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்தோம்.

“கேட்டுட்டியா அவனை?”

“ஆமாம்”

“எப்போ?”

“நீ போனதுமே”

“என்ன கேட்டே?”

“தேவகி யாருன்னு.”

“என்ன சொன்னான்?”

“ஏதோ விபரமாச் சொன்னாதான் புரியும்னான். கல்யாணமானதை ஒப்புக்கிட்டான். அதுக்கு மேல நின்னு பேசுவோ அவன் விளக்கத்தையோ, சமாதானத்தையோ கேட்க நான் தயாரா இல்லை. சத்தம் போட்டுட்டுப் புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போய்ட்டேன்.”

“பாட்டிக்குத் தெரியுமா?”

“ம்கூம்.”

“எத்தனை நாளா பழக்கம்.”

“கொஞ்ச நாளாத்தான்.”

“காதலிக்கிறதா சொன்னானா?”

“பல தடவை. ரொம்ப ரொம்ப நம்பற மாதிரி.”

“விபரீதமா எதுவும் நடந்துடலையே?”

நான் அந்தக் கேள்விக்கு வாயடைத்து போனேன்.

“என்னடி? சொல்லு, வெறும் பேச்சோடத்தானே பழக்கம்? எல்லை மீறிடலையே...?”

“இல்லை” என்றேன். மாபெரும் உண்மையை இதயத்தில் புதைத்து.

“நல்லவேளை, சரியான சமயத்தில் நான் உன்னை எச்சரிச்சிட்டேன்.”

நான் அமைதியாய் இருந்தேன்.

“அவனுக்கு கல்யாணமாகி ரெண்டு வருஷமாச்சி, புருஷன்பெண்டாட்டிக்குள்ளே ஏதோ பெரிய தகராறு. கொஞ்ச நாள்லேயே பிரிஞ்சிட்டாங்க. அவ அவங்கம்மா வீடல்தான் இருக்கா. டைவர்ஸ் கேட்டு அவன் கேஸ் போட்டிருக்கிறதாகக் கேள்வி, நல்லா ஏமாந்தே போ! எமகாதகன்! மறந்துடு.”

“வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாதே அகல்யா! அப்படி ஒரு அழுத்தமான, அசிங்கமான சம்பவம் நடந்து போச்சே’ என்று என் உள்ளம் மட்டும் பேசியது. உதடுகள் மெனம் சாதித்தன.

“மலர்விழி, அவனை வெறும் சத்தம் போட்டதோட விட்டுக்கக்கூடாதுடி, மானத்தை வாங்கியிருக்கணும்.”

“அகல்யா, என்னோட நல்ல தோழிதானே நீ?”

“என்ன கேள்வி இது?”

“எனக்கொரு உதவி செய்வியா?”

“என்ன?”

“இதை யார்கிட்டேயும் சொல்ல மாட்டியே...? ப்ளீஸ்... கேவலமான விஷயம் இது.”

“ச்சீ! என்ன மலர்விழி இது. எனக்குத் தெரியாதா? வாழ்க்கையையே பாதிக்கிற விஷயம் இது, சத்தியமா என் மூலமா யாருக்கும் இந்த செய்தி போகவே போகாது கவலைப்படாதே.”

ஆனாலும் நான் வேறு காரணங்களுக்காகக் கவலைப்பட்டேன்.

மூன்றாவது நாள்.

என் கல்லூரி முகவரிக்குக் கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது. அருணின் கையெழுத்து!

படிக்காமலேயே கிழித்துப் போடும் எண்ணம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, தனிமையில் பிரித்துப் படித்தேன்.

‘மலர்விழி,

உனக்கு மிகப்பெரிய அதிர்ச்சியாய்த்தான் இருந்திருக்கும். உன் கோபம், ஆத்திரம் எல்லாம் மிக நியாயமானது. என்னைப் பற்றிய கசப்பான அபிப்பிராயம் கிர்ரென்று உன் மனதில் உயர்ந்து என்னைப்பற்றி நல்ல

விதமாக இப்போது எதுவுமே மனதில் இல்லாத சூழ்நிலையில்... இந்தக் கடிதம் உன்னால் படிக்கப்படுகிறதோ, இல்லையோ...

மலர்விழி, நான் உன்னை நேசித்தது, நேசிப்பது நூறு சதவிகிதம் நிஜம். என் மனதில் உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்குமே இடமில்லை என்பது சத்தியமான உண்மை. நான் பெண்களைக் குறி வைத்து வேட்டையாடும் காமுகப் பேர்வழியல்ல; நான் உன்னை ஏமாற்ற நினைக்கவில்லை. ஒரு ஏமாற்றுப் பேர்வழி இப்படி குட்டு உடைந்த பிறகும் கெஞ்சலாகக் கடிதம் எழுத மாட்டான். எனக்குத் தேவை ஒரே ஒரு சந்திப்பு.

தயவு செய்து பொறுமையாக உனது காதுகளையும், மனதையும் திறந்து வைத்து என் சில குமுறல்களை, உண்மைகளைக் கேள்.

அதன் பிறகு நடுத்தெருவில் என்னை செருப்பால் அடி! போலீசில் புகார் கொடு! அல்லது உன் கையால் விஷம் எடுத்துக் கொடு. உடனே சாப்பிடத் தயார்.

ஆனால், விசாரணையே இல்லாமல் என்னைக் குற்றவாளியாக்காதே. ப்ளீஸ்... நாளை மாலை நான் உன் கல்லூரி வாசலில் என்றும் போலக் காத்திருப்பேன். தயவு செய்து என்னோடு வா... என் பதில்களைக் கேள். அதன்பிறகு... நீ என்ன சொன்னாலும் அதன்படி நான் நடந்து கொள்கிறேன்.

என்றும் உன்

அருண்.

அந்தக் கடிதம் என்னைக் குழப்பியது.

‘ஒரு ஏமாற்றுப் பேர்வழி இப்படி குட்டு உடைந்த பிறகு கெஞ்சலாக கடிதம் எழுத மாட்டான்’ என்கிற வரியில் இருந்த ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய உண்மை என்னைச் சற்றே சிந்திக்க வைத்தது.

‘என்னதான் சொல்கிறான் என்று கேளேன்’ என்றது என் மனம்.

மறுநாள் மாலை. கல்லூரி வாசலில் அருண் காத்திருந்தான். நான் மெய்நமாகச் சென்று அமர்ந்ததும், வண்டி புறப்பட்டது.

“என் லெட்டரைப் படிச்சிட்டு அதுக்கு மதிப்பு கொடுத்து வந்தது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு மலர்விழி” என்றான்.

“ஆட்டத்தில் தோத்தவன் ஏன் தோத்தோம்னு தெரிஞ்சிக்க ஆர்வம் காட்டுவான். அது மாதிரி, எதனால் தோத்தேன்னு நான் தெரிஞ்சுக்க வேணாமா? அதனாலதான் வந்தேன்.”

“மலர்விழி, ப்ளீஸ்... அப்படியெல்லாம் பேசாதே. நீ தோற்கவும் இல்லை. நான் உன்னைத் தோற்கடிக்கவும் இல்லை, இப்பவும் சொல்றேன். நான் உன்னைத்தான் காதலிக்கிறேன். உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கவும் ஆசைப்படறேன்.”

‘இது என்ன பேத்தல்’ என்பது போல அவனைப் பார்த்தேன்.

12

கார் நிதானமான வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கோபம், ஆத்திரம், எரிச்சல் என்ற உணர்ச்சிக் கலவையில் நான் மெய்நிலை அருண் பேசுவதற்காகக் காத்திருந்தேன்.

“மலர்விழி, மறுபடியும் சொல்றேன். உன்னை ஏமாத்தறது என் நோக்கம் இல்லை. முழுசா கேளு. அப்புறம் நீ எப்படிச் சொல்கிறாயோ அப்படிச் செய்யலாம்.”

நான் பதில் பேசவில்லை. அவனைத் திரும்பி அவன் முகத்தைப் பார்க்கவும் விரும்பவில்லை. சாலையையே பார்த்தேன்.

“மலர், என் குடும்பத்தில் பார்த்த செஞ்சி வச்ச கல்யாணம் அது. ரெண்டு வருஷம் முன்னால. அப்போ எனக்கு கல்யாணத்தில் விருப்பமே இல்லை. வேணாமனு தான் சொன்னேன். எங்க பாட்டி முடியாம இருந்தாங்க. அவங்க உயிரோட இருக்கிறப்பவே உன் கல்யாணத்தைப் பார்க்க ஆசைப்படறாங்கன்னு பேசி என்னை சம்மதிக்க வச்சாங்க. அவ பேர் தேவகி. ரொம்ப பெரிய இடம் இல்லை, ஆனா ஓரளவு வசதியான இடம். ஒரே பொண்ணு. கோயம்புத்தூர்ல நடந்திச்சி கல்யாணம். பொண்ணு பார்த்த சமயத்திலேயும் சரி, கல்யாண நேரத்திலேயும் சரி, அவ முகத்தில எந்தவிதமான சந்தோஷமும் இல்ல. ஒரு கல்யாணப் பொண்ணுக்குள்ள உற்சாகம் கொஞ்சம்கூட இல்லை. ஒரு சிரிப்பு கூட இல்லை. சுபவாத்திலேயே சிடுமூஞ்சி போலிருக்கு. கொஞ்சங் கொஞ்சமா மாத்தணும்னு நினைச்சிக்கிட்டேன்.”

அருண் நிறுத்தி என்னைப் பார்த்தான், நான் கவனிக்கிறேனா, இல்லையா என்று. நான் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு சலனமற்று இருந்தேன். தொடர்ந்தான்.

“கல்யாணமாகி எங்க வீட்டுக்கு வந்தாச்சி. அவ யார்கிட்டேயுமே சரியாப் பேசலை. புதுஇடம், பயம் இருக்கும், கொஞ்ச நாளானா சரியாப் போய்டும்னு இருந்தேன். என்கிட்டேயும் சரியாப் பேசலை கேட்கற கேள்விக்குப் பதில். அதுவும் ஒரு வார்த்தை. ரெண்டு வார்த்தைல. அதிலயும் உயிர் இருக்காது. ஒரு எதிரியைப் பார்க்கிற மாதிரிதான் என்னைப் பார்த்தா. இயல்பே இல்லாம இயந்திரத்தனமா ஒரு செயற்கையான அன்பைத்தான் நான் பார்த்தேன். ஏன் இப்படி இருக்கேன்னு பல தடவை கேட்டும் பதில் கிடைக்கல. திடீர்னு அழுதுக்கிடிருப்பா. காரணம் கேட்டா சொல்லமாட்டா. ஒரே மாசத்தில எனக்கு இவளை ஏண்டா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம்னு ஆய்ஞ்சி. ஒரு நாள் அவளோட பெட்டில எனக்கு காரணம் கிடைச்சிருச்சி.

“ஒரு இளைஞனோட போட்டோ. பின்னாடி தேவகுமார்னு பேர் எழுதியிருந்திச்சி. தனிமைல வச்சி அதைக் காட்டிக் கேட்டேன். அழுதா,

அப்புறம் சொன்னா, அவனைக் காதலிச்சாளாம். வீட்ல எதிர்த்து வலுக்கட்டாயமா என்னோட கல்யாணம் செஞ்சி வச்சுட்டாங்களாம். அவனை மறக்க முடியலையாம். எப்படி இருக்கும் எனக்கு? இன்னொருத்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பிறகும் மறக்க முடியலன்னா... அவ்வளவு தூம் தீவிரமா காதலிச்ச நீ எப்படி கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சேன்னேன். இல்லைன்னா தேவகுமாரை வெட்டிப்போட்டுடுவோம்னு சொன்னாங்களாம். அவன் உயிரைக் காப்பாத்தறதுக்காக என் வாழ்க்கையையே நரகமாக்கிட்டியேடி பாவின்னு கத்தினேன். இல்வாழ்க்கையைப் பத்தி என்னென்னவோ கற்பனை செஞ்சி வச்சிருந்த எனக்கு அவளால தினம் தினம் இம்சைதான். நடந்தது நடந்துடுச்சி, கல்யாணம் ஆகிடுச்சி, இனிமே நீ என்மேல அன்பா நடந்துக்கன்னு எவ்வளவோ பெருந்தன்மையா சொல்லிப் பார்த்தேன். அவளால என்கூட ஒட்டிப் பழகவே முடியலை. ஒருநாள் நான் தேவகுமாரைத் தேடிப் போகிறேன்னு ஒரே ஒரு வரி லெட்டர் எழுதிவச்சிட்டு எனக்குத் தெரியாம புறப்பட்டு போய்ட்டா.

“அதுவரைக்கும் என் படுக்கையைறைக்குள்ளே மட்டும் இருந்த கசப்பான ரகசியம் எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சி பெரிய அவமானமாப் போய்டுச்சி. என் மாமானார் வீட்லேர்ந்து ஆட்கள் புறப்பட்டு தேவகுமாரையும், தேவகியையும் தேடினாங்க. அவங்க கிடைக்கவே இல்லை. ரோட்ல நான் நடந்தா என் காது படவே பேசுவாங்க. இவன் பொண்டாட்டிதான்டா வீட்டை விட்டு வேற எவன்கூடவோ ஓடிப் போய்ட்டான்னு. எனக்கு நாக்கைப் பிடிங்கிக்கலாம்னு இருக்கும். ரெண்டு மாசம் கழிச்சி என் மச்சான் என்னை வந்து பார்த்தான். தேவகி அவங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டதாச் சொன்னான். அந்த தேவகுமாரும் இவளும் எங்கேயோ தங்கி நிலையான வருமானத்துக்கு வழி தேடினாங்களாம். அவனுக்கு வேலை எதுவும் கிடைக்கலையாம், இவ போட்டிருந்த கடைசி நகைவரைக்கும் வித்து சாப்பிட்டு அதுக்கப்புறம் என்ன செய்யறதுன்னு தெரியாத சூழ்நிலையில், ‘உன்னைக் காதலிக்க முடிந்த எனக்கு காப்பாற்ற முடியவில்லை. இந்தக் கோழையை மன்னித்துவிடு’ன்னு கடுதாசி எழுதி வெச்சிட்டு தங்கியிருந்த வீட்டிலேயே தூக்குப் போட்டு தொங்கிட்டானாம் அந்த தேவகுமார். இவளுக்கு வேற போக்கிடம் இல்லாம அம்மா வீட்டுக்குத் திரும்பிட்டா. என் மச்சான் தேவகியை நான் ஏத்துக்கணும்னு தூது வந்ததாச் சொன்னன். எப்படி இருக்கு கதை? எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு அவமானத்தை வாங்கிக் கொடுத்தவளை, வேற ஒருத்தனோட ஓடிப்போய் ஒண்ணா இருந்துட்டு திரும்பியனவளை மறுபடி நான் ஏத்துக்கணுமாம். முடியாதுன்னேன். மாமானார் வந்து கெஞ்சினார். தேவகி லெட்டர் போட்டு இந்தப் பாவியை மன்னிச்சிடுங்கன்னா. நேர்ல வந்து கெஞ்சினா. நான் எதுக்கும் பிடி கொடுக்கலை. ஊர்ல இருக்கவே பிடிக்காம மெட்ராஸ் வந்து தனியா என் வாழ்க்கையை அமைச்சுக்கிட்டேன். முறைப்படி விவாகரத்து செய்றது நல்லதுன்னு என் சொந்தக்காரங்க சொன்னதாலே அவமேல் விவாகரத்து வழக்கு போட்டிருக்கேன். நடுவில நடந்த அசிங்கமான கதை வெளில வந்தா மகளுக்கும் சரி, குடும்பத்துக்கும் சரி, பெரிய மானக்கேடான

விஷயம்ங்கிறதாலே என் மாமானார் புதுசா ஒரு கதை கட்டிட்டார். மலர்விழி, கேக்கிறியா?" என்றான்.

“ம்” என்றேன்.

“அதாவது, வரதட்சணை பத்தலைன்னு நான் அடிக்கடி தேவகியை அடிச்சி வதைச்சி துன்புறுத்தறதாகவும், அப்படியும் அவ பொறுமையா இருந்ததாகவும், எனக்கு வேற பெண்கள் தொடர்பு இருக்கிறதாகவும், அதில ஒருத்தியை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்காக இவளை அம்மா வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டு விவாகரத்து வழக்குப் போட்டிருக்கிறதாகவும் அவர் வதந்தியைக் கிளப்பி விட்டிருக்கார். கோர்ட்லயும் சொன்னார். இந்த விவாகரத்து வழக்கு கிட்டத்தட்ட முடிஞ்சிபோச்சி. நிச்சயமா என் பக்கம்தான் தீர்ப்பாகப் போகுது. இவ்வளவு இக்கட்டான, மனநிம்மதி இல்லாத சூழ்நிலையில் மன அமைதிக்காக நான் உன் பாட்டிக்கிட்டே டான்ஸ் கத்துக்க சேர்ந்தேன். நீ என்னைக் கவர்ந்தே, உன் பேச்சு, பழக்கம் எல்லாம் எனக்குப் பிடிச்சது. இதமா இருந்தது. ஆனா ஏகப்பட்ட ரணங்களோட இருக்கிற என் மனசுக்கு இப்ப இந்த இதமான புதிய காதல் ஒரு கேடானனு என்னையே நான் கேள்வி கேட்டுக்கிட்டு உன்மேல எனக்கு எழுந்த ஆசையை எல்லாம் எனக்குள்ளேயே கட்டுப்படுத்தி ஆசையை எல்லாம் எனக்குள்ளேயே கட்டுப்படுத்தி வச்சிருந்தேன். ஆனா மலர்விழி, மறைமுகமா சொன்னதோட இல்லாம நேரிடையாவே சொல்லிட்டே அப்போகூட எனக்குள்ளே ஆயிரம் ஆயிரம் தயக்கம். யோசிச்சுப் பாரு மலர்விழி. நான் உடனடியா என் காதலை வெளிப்படுத்தினேனா?”

நான் பதில் சொல்லவில்லை.

“எனக்கு ரொம்ப தர்மசங்கமாய்டுச்சி. உண்மைகளைச் சொல்லி அதுக்கப்பறம் நீ என்னை நேசிக்கிறியான்னு கேக்கணும்னு பல முறை துடிச்சேன். ஆனா உண்மைகளைச் சொன்னா நீ என்னை வெறுத்து ஒதுங்கிடுவியோன்னு பயந்தேன். மேலே மேலே வளர்ந்துக்கிட்டிருந்த நம்ம நேசிப்பை முறிக்க என்னால முடியலை. அதனால இப்ப வேணாம், இப்ப வேணாம்னு உண்மையைச் சொல்லக் கிடைச்ச சந்தர்ப்பத்தையும் நான் தள்ளிப்போட்டேன். கடைசியில நீ உன் பிரண்டு மூலமா தெரிஞ்சிக்கிட்ட பிறகு, என்னைப் பத்தி ரொம்ப கீழ்த்தரமா எண்ணங்களை வளர்த்துக்கிட்ட பிறகு, என் முகத்தையே பார்க்கப் பிடிக்காத அளவு வெறுப்பு வளர்த்துக்கிட்ட பிறகு... சொல்ல வேண்டியதாய்டுச்சி”

அருண் சற்று நேரம் மெனினமாகக் காரோட்டினான். நானாக எதுவாவது பேசவேனா என்று எதிர்பார்த்தான். நான் அமைதியாகவே இருந்தேன்.

“மலர்விழி, என் தாய்மேல் சத்தியமாச் சொல்றேன். நான் சொன்ன அத்தனையும் நிஜம். இதிலே எதுவும் பொய் இல்லை. நான் உன்னை இப்பவும் கொஞ்சமும் மாற்றமில்லாம முன்னே மாதிரியே நேசிக்கிறேன். எனக்கு நடந்தது கல்யாணம் இல்லை மலர்விழி, நரகத்துகுப் போக நடந்த இண்டர்வியூ, தேவகி என்கூட இருந்தது

நாற்பத்தெட்டே நாள்தான். அந்த நாற்பத்தெட்டு நாள்ல ஒரு நாள் கூட நான் சிரிக்கவே இல்லை. அவ நடவடிக்கைகளால் என் மனசுல சுருக் சுருக்னு வதை, மலர் அடுத்த மாசத்துக்குள்ளே வழக்கு முடிஞ்சி தீர்ப்பாய்டும். அப்போ முறைப்படி எனக்கும் அவளுக்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லைன்னு கோர்ட்டே சொல்லிடும், அதுவரைக்கும் காத்திரு. அதுக்கப்புறம் நாம கல்யாணம் செஞ்சிக்கலாம் என்ன சொல்றே?"

"அப்படியே அந்த பஸ் ஸ்டாப்கிட்ட நிறுத்துங்க, நான் இறங்கிக்கறேன்."

"ஏன் மலர், வழக்கம்போல உன் வீட்டுக்கிட்டேயே இறக்கி விடறேனே."

"பரவாயில்லை நிறுத்துங்க"

"நான் சொன்னதையெல்லாம் நீ நம்பலையா?"

நான் மெனம் சாதித்தேன்.

"நான் உன்னை ஏமாத்தலை மலர்விழி. அன்னைக்கு நடந்தது, எல்லை மீறினது, திட்டமிடாதது மலர்விழி. ப்ளீஸ், என்னை நம்பு, ஐ லவ் யூ மலர்விழி. இன்னும் எப்படி என்னைத் தெளிவுபடுத்தறதுன்னு புரியல எனக்கு."

கார் சாலையோரமாக நின்றதும், நான் கதவைத் திறந்து இறங்கப் போனேன்.

"என்ன மலர்விழி, இவ்வளவு விரிவாச் சொன்னேன். ஒண்ணுமே பதில் சொல்லாமப் போறே?"

திரும்பி அவனை உஷ்ணமாகப் பார்த்தேன்.

"நடந்து முடிஞ்ச விஷயங்களை நிதானமா சொல்லிடலாம். ஆனா அந்த விஷயங்கள் அதே மாதிரி பரபரப்பு ஏற்படுத்தாம நிதானமா, சகஜமாக ஏத்துகப்படணும்னு எப்படி எதிர்பார்க்கறீங்க அருண்? அவ்வளவு சுலபமா பதில் சொல்ற பிரச்சனை இல்லை இது"

நான் இறங்கிக் கதவை சாத்தினேன். பஸ் ஸ்டாப்பில் சென்று நின்று கொண்டேன். கொஞ்ச நேரம் அவன் காத்திருந்துவிட்டு பிறகு காரைக் கிளப்பிச் சென்றான்.

நான் மறுநாள் அகல்யாவைத் தேடிக் கொண்டு அவள் வீட்டுக் போனேன். அவளது தனியறைக்கு வந்ததும்.

நான், அருண் என்னைச் சந்திக்க விரும்பி கடிதம் எழுதினதையும், நான் சந்தித்ததையும், அவன் சொன்ன விஷயங்களையும் விரிவாகச் சொன்னேன்.

"தேவகி வீட்ல என்கிட்ட சொன்னதும் அப்படித்தான் மலர்விழி. அருண் வேற யாரையோ கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்காக இவளைக் கொடுமைப்படுத்தி வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, விவாகரத்து வழக்கு போட்டிருக்கிறதாத்தான் சொன்னாங்க. ஓடிப் போனாங்கிற விஷயமே

எனக்குத் தெரியாதே. இரு வர்றேன்"

அகல்யா அறையை விட்டு வெளியேறிச் சென்று விட்டு பத்து நிமிடத்தில் திரும்பி வந்தாள்.

"ஆமாம் மலர்விழி. தேவகி தன் காதலனோடு ஓடிப்போனாளாம்."

"எப்படித் தெரிஞ்சிக்கிட்ட?"

"மெட்ராஸ்ல எனக்கு ஒரு ஒண்ணுவிட்ட சித்தி இருக்காங்க. அவங்க தேவகி குடும்பத்துக்குச் சொந்தம். ஆனா அந்தக் குடும்பத்தைப் பிடிக்காது. அவங்களுக்கு இந்த மாதிரி வில்லங்க சமாச்சாரம் எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்குமேன்னு நினைச்சி போன் செஞ்சிப் பேசினேன். ஆமான்னு சொன்னாங்க. மலர்விழி, தேவகி ஓடிப்போனா, இல்லை அதைப்பத்தி என்ன? அருண் கல்யாணமானவன். அவன் கல்யாணத்தில் சிக்கல் இருக்கு. அது கோர்ட் வரைக்கும் வந்து நிக்குது. இந்த நிலைமையில் அவன் ஆயிரம் விளக்கம் சொல்லட்டுமே. உதறிடு! எதுக்காக நீ தாங்கறே?"

"அப்படிச் சுலபமா உதறிட முடியாது அகல்யா" என்றேன் துளிர்த்த கண்ணீருடன்.

"அவ்வளவு தெய்வீகமான காதலன்னு சொல்லப் போறியாக்கும்"

நான் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, "அகல்யா, நீயும் நானும் புறப்பட்டுப் போய் அந்த தேவகியைச் சந்திச்சே ஆகணும்" என்றேன்.

13

நானும், அகல்யாவும் ரயிலில் இருந்து கோவையில் இறங்கின நேரம் பனி தூவிய அதிகாலை.

கோவையில் எனது தோழி ஒருத்தியின் வீட்டுக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினோம். இன்முகத்துடன் வரவேற்றாள். குளித்தோம். சாப்பிட்டோம். வந்த காரணத்திற்காக பயணத்தின் போது தயாரித்து வைத்திருந்த பொய்யைச் சொன்னோம்.

"உன்னை எப்படி அறிமுகப்படுத்தட்டும் மலர்?" என்றாள் அகல்யா.

"நீயே சொல்லேன். எப்படி அறிமுகப்படுத்திக்கலாம்?" என்றேன் அவளையே.

"உண்மையைச் சொல்றது சரியாப்படலை."

"ஓக்கே. இப்படி வச்சுக்கலாம். அருண் கதக் கத்துகிற நாட்டியப் பள்ளியிலே நீயும் நானும் நாட்டியம் கத்துகிறோம். அருணின் தோழிகள்."

"சரி, எதுக்காக மெனக்கெட்டு மெட்ராஸ்லேர்ந்து புறப்பட்டு வந்து அவளைப் பார்க்கிறோம்?"

“மெனக்கெட்டு வரலை. இங்கே கோயம்புத்தூருக்கு ஒரு தோழி வீட்டுக்கு நாம வந்தோம். அருண் தன் வாழ்க்கைச் சிக்கலைப் பத்தி நம்மகிட்ட மனம் விட்டுச் சொல்லியிருக்கார். அதனால் ஒரு ஆர்வத்திலே தேவகியைப் பார்க்கணும்னு தோணிச்சி வந்தோம்.”

“ரைட், வந்தாச்சு. அதுக்கு சரியான நம்புற மாதிரியான காரணமும் சொல்லியாச்சு. பார்த்தாச்சு. பார்த்து? மலர், அவங்களுக்குச் சொல்ற பதிலை கேட்கலை. உண்மையில் உன் நோக்கம் என்ன? எதுக்காகப் பார்க்கணும்னு விரும்பி என்னையும் அழைச்சுட்டு வந்திருக்கே?”

நான் சற்று மெய்நமாக இருந்தேன்.

ஆட்டோ சீராக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“சொல்லு, அருண் சொன்னதெல்லாம் உண்மை தானான்னு சரி பார்க்கத்தான் அவளை சந்திக்க விரும்புறியா?”

என்னால் இதற்கு சரியான பதிலை அவளுக்குச் சொல்ல முடியவில்லை. ஏன் என்றால் ஒரு சரியான பதிலை எனக்கே நான் சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை.

நான் காதலித்தவனின், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ என்னை நான் இழந்தவனின் வெறுக்கப்படும், விவாகரத்து வழக்கு தொடரப்பட்டிருக்கும் மனைவியை எதற்காகச் சந்திக்க விழைந்தேன்?

அகல்யா கேட்டதைப் போல் அருண் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானா? என்று சரி பார்த்துக் கொள்ளத்தானா? சரி பார்த்து? பிறகு? அருண் சொன்னபடி முறைப்படி விவாகரத்துக்குப் பிறகு அருணை கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ள நான் தயாரா? ச்சே! அதெப்படி? தனக்குத் திருமணமாகி பின்னணியில் இவ்வளவு கூத்து நடந்திருக்கும் போது, எல்லாவற்றையும் மறைத்து என்னோடு காதல் வயப்பட்டது என்ன நியாயம். அதற்கும் மேல் குறிப்பிட்ட அந்த பலவீனமான சூழ்நிலையில் தன் பின்னணியின் சிக்கல் உணர்ந்து தவிர்த்திருக்க வேண்டியவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டதும் அநியாயம். நான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டேன்.

‘ச்சீ! போடா பொறுக்கி!’ என்ற அகல்யா சொல்வதைப் போல அவளை உதறிவிடவும் முடியவில்லை. என்னை அவனிடம் இழந்து விட்டது மட்டும்தான் காரணமா? அதையும் மீறி... அதையும் மீறி... அருண் மேல் நான் வைத்திருக்கும் அபரிமிதமான அன்பும், அவன் உண்மைகளை சின்சியராக ஒப்புக் கொண்டு இன்னும் என்னை நேசிப்பதாகச் சொல்கிற விதமும்... ஒரேயடியாக அறுத்து விலக விடாமல் செய்கின்றனவே...

இவ்வளவு குழப்பமான மனநிலையில், எனக்குள் சரியான ஒரு தெளிவு இல்லாத நிலையில் தேவகியைச் சந்திக்க ஏன் விரும்பினேன்? அவனிடம் என்ன பேசப் போகிறேன்?

“இறங்குடி மலர். இதுதான் தேவகி வீடு.”

பரபரப்பு இல்லாத தெருவில் நான்கைந்து சிறுவர்கள் சிமெண்ட் குப்பைத் தொட்டியில் மூன்று சாக்பீஸ் கோடுகள் வரைந்து, முன்னால் சிதிலமாகிப் போன பேட் பிடித்து கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீடு கொஞ்சம் அந்தக் காலத்து மாடலில் இருந்தது. முன் வாசலுக்கு முன்பாகவே அகலமான சிமெண்ட் பூசின தளம் இருந்தது. அதில் உரித்த நிலக்கடலை காய்ந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டின் வாசல் திறந்தே இருந்தது.

வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஒரு வேலைக்காரன் ஓடிவந்து, எங்களை இறக்கி விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த ஆட்டோவை கைதட்டி நிறுத்தினான்.

“பஸ்ஸ்டாண்ட் போகணும்பா. வாசல்ல நிறுத்திக்க” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி, “என்ன வேணும்?” என்றான் எங்களை.

“தேவகியைப் பார்க்க வந்தோம். சொந்தக்காரங்கதான்” என்றாள் அகல்யா.

“உள்ளே வாங்க. அய்யாவும் அம்மாவுந்தான் வெளியூர் புறப்பட்டுக்கிட்டு இருக்காங்க.”

உள்ளே விசாலமான ஹால். ஊஞ்சல். மாடிப்படிகள். மூன்று அறைகளுக்கான வாசல்கள்.

சென்ட் வாசனையுடன் கையில் தூட்கேசுடன் தேவகியின் அப்பா மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தார். எங்களைப் பார்த்து புருவங்கள் உயர்த்தினார்.

“என்ன சித்தப்பா, நினைவுக்கு வரலையா? அகல்யா, மெட்ராஸ் சீத்தாராமன் பேத்தி.”

“வாம்மா, வாம்மா. பார்த்து நாளாச்சா? குழம்பிட்டேன். உக்காருங்க. அப்பால்லாம் செஃக்யமா?”

“ம்”

“இது யாரு?”

“என் ஃபிரண்டு. ரெண்டு பேரும் கோயம்புத்தூர் வந்தோம். தேவகியைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். இவளும் கூட வந்தா.”

“நானும் உன் சித்தியும் ஈரோடு வரைக்கும் போயிட்டு வந்துடறோம். என் ஃபிரண்டு மருமகளுக்கு வளைகாப்பு. தேவகி இருக்கா. பேசிட்டு இருங்க. சாயங்காலம் வந்துடுறோம்.”

அகல்யாவின் சித்தி கீழே அறையிலிருந்து வர...

“அம்மா, பூ வைச்சுக்கலை” என்றவாறு பட்டையாகக் கட்டின கனகாம்பரத்துடன் வந்து தன் அம்மாவின் கொண்டையில் பூ சொருகின தேவகி அகல்யாவை நினைவு வைத்திருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் அகல்யாவின் சித்தப்பதாவும், சித்தியும் புறப்பட்டுச் சென்றதும், அகல்யா என்னை தன் தோழி என்றம், இரண்டு பேரும் அருண் பயிலும் அதே நாட்டியப்பள்ளியில் நாட்டியம் பயில்கிறோம் என்றும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அருண் என்ற பெயரைக் கேட்டதுமே அவள் கண்களில் ஒரு வித சோகம் வந்து படிந்ததைக் கவனித்தேன்.

தேவகியை நான் ஒரு மாதிரி கற்பனை செய்து வைத்திருந்தேன். என் கற்பனை உருவத்திற்கும் அசலுக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் இருந்தன.

சிடுக், வெடுக் என்று வார்த்தைகள் வெளிவரும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அவள் தவணை முறையில் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் யோசித்து யோசித்துப் பேசுவதும், அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டதும் வியப்பாய் இருந்தது.

மிகவும் நொந்து போயிருக்கிறாள் என்பதை உணர முடிந்தது.

தேவகி பிரமாதமான அழகாய் இல்லை. ஆனாலும் அவள் முகத்தில் ஒரு வித வசிரகம் இருக்கவே செய்தது. வட்ட வடிவ முகம். சற்று உள்வாங்கியிருந்த கண்கள். சுருக்கமில்லாத தாடை மற்றும் கழுத்து. காட்டன் சேலை கட்டியிருந்தாள். நீளமான கூந்தலை அலட்சியமாகப் பின்னியிருந்தாள்.

முதல் காரியமாக எங்கள் இருவருக்கும் பிஸ்கட்டும் காபியும் கொடுத்தாள்.

சம்பிரதாயமாக, கொடுக்கப்பட்ட காபியில் பயன்படுத்தப்பட்ட காப்பிக் கொட்டை, விலைவாசி ஏற்றம், அரசியல்வாதிகளின் போலி வாக்குறுதிகள், கோவையில் எப்போதும் குளிர் என்று பேசிவிட்டு...

“அருண் எல்லா விபரமும் எங்ககிட்ட ஒரு நாள் மனம் திறந்து சொன்னார்” என்றேன் நான்.

இப்ப எதுக்கு அந்தப் பேச்சு என்பது போல தேவகி முகத்தை வைத்துக் கொண்டு மெனமாக இருந்தாள்.

எந்தக் கோணத்தில் நான் பேசப் போகிறேன் என்பது புரியாத நிலையில் அகல்யா, “தூரத்து சொந்தம்னு பேரேயாழிய எனக்கு அருண் சொல்லித்தான் எல்லாம் தெரியும்” என்று மட்டும் சொன்னாள்.

தேவகி ஒரு பெருமூச்சை மட்டும் வெளியேற்றி, ‘விதி’ என்றாள்.

“மனுஷங்க அமைச்சுக்கிற விதி” என்றேன் நான்.

“அப்படி இல்லைங்க. மனுஷங்களை இயக்கற விதி! எல்லா விஷயமும் அவர் சொல்லிட்டார்னு சொன்னீங்க. எப்படி சொல்லியிருப்பார்? தன் கோணத்திலேர்ந்து சொல்லியிருப்பார். அப்படித்தான் சொல்ல முடியும். அதைக் கேக்கறவங்களோட பார்வையில் நான் ஒரு ராட்சசி, அடங்காப்பிடாரி, திமிர் பிடிச்சவ,

பண்பில்லாதவ, காமவெறி பிடிச்சவ... இப்படித்தான் படுவேன். ஆனா நான் யாருன்னு எனக்குத் தெரியம்.. அந்த சமயத்துல என் செய்கைகளோட நியாயங்களைப் புரிஞ்சுதான் நடந்துக்கிட்டதா இப்பவும் நினைக்கிறேன். நிறைய புரிஞ்சுக்கிட்டேன். நிறைய பக்குவமாயிட்டேன். என்ன வேடிக்கை பாருங்க. என் மனசு பக்குவமில்லாம பேதலிச்ச குழப்பமாயிருந்தப்போ அதைத் தெளிவுபடுத்தி பெருந்தன்மையா ஏத்துக்கத் தயாரா இருந்த அவருக்கு... நான் தெளிவாகி தயாரா இருக்கிற சமயத்துல பெருந்தன்மை காணாம போய்டுச்சி"

"தேவகி, கேக்கறேன்னு தப்பா நினைச்சிக்காதீங்க" என்றேன்.

"எது வேணாலும் கேளுங்க. ஊர் அறிஞ்சு கதை என் கதை. டெலிவிஷன்காரங்க வந்து கேட்டாக்கூட ஆரம்பத்திலேர்ந்து பொறுமையா சொல்ல நான் தயாரா இருக்கேன். என் அப்பாவோட வீம்புக்காக கேஸ் நடக்குது. உண்மையில் எனக்கு வழக்குல விருப்பமே இல்லை. அருணோடு சேர்ந்து வாழ நான் தயாரா இருக்கேன். அவர் தயாரா இல்லாத நிலையில் வற்புறுத்த எனக்கு அருகதை இல்லை."

"கோர்ட்ல வேற மாதிரி உங்க வக்கீல்..."

"அதான் சொன்னேனே... அது என் அப்பாவோட பிடிவாதம். கொஞ்சம் கூட எனக்குப் பிடிக்காம அவருக்காக மாத்தி சொல்லிட்டிருக்கேன். நீங்க கேக்க வந்தது என்ன?"

"அருண் உங்க மேல கோபமா இருக்கிறதும், உங்களை ஏத்துக்க மறுக்கிறதும் நியாயம்னு உணர்றீங்களா, இல்லையா?"

"நிச்சயமா, இன்னொரு ஆம்பிளையின்னா தேடி வந்து கொலை செய்வான். குடும்பத்தில இருக்கிற பெண்டாட்டி தன் காதலனோட ஓடிப்போனா யாருக்குத்தான் கோபம் வராது?"

"அப்புறம் ஏன் அவரோட வாழ விரும்புறீங்க மறுபடி?"

"விருப்பத்துக்கு உரிமை இல்லையா எனக்கு? நான் ஏற்படுத்தின அவமானத்துக்கு பிராயச்சித்தமா அவருக்கு சேவை செய்ற வேலைக்காரியா இருக்க என்னை அனுமதிச்சாக்கூடப் போதும். இது பட்டதுக்கப்புறம் வந்த ஞானம்."

"இவ்வளவு தெளிவா பேசற நீங்க.."

"ஏன் அப்படி தேவகுமாரோட ஓடினேன்னுதானே கேக்கறீங்க? அதான் காதல் பிசாசு செஞ்ச வேலை. என்னால மறக்க முடியலை. தேவகுமார் மேல நான் வெச்சிருந்த பிரியத்தை என்னால துடைச்சு எறிய முடியலை. இந்த பிரியம் உணர்வு பூர்வமான விஷயம். எப்படி உங்களுக்கு புரியவைக்கிறது? கல்யாணமாச்சேயொழிய... என்னால அருணோட ஒன்றவே முடியல. ஒன்ற முடியாம தேவகுமார் நினைப்பு மனசுல புகுந்து ஆட்டுவிச்சது. ஆனா இது தப்பு. இது

நல்லதில்லைன்னு எனக்குப் புரிஞ்சது. அருண் என்னைத் தொட வந்தப்போ என்னைத் தொடாதீங்கன்னு சினிமா வசனம் பேசலை. தாம்பத்யம் நிகழ்ந்திச்சி, கடமையாத்தான் ஒத்துழைச்சேன். ஏன்? ஏன் அருணை அனுமதிச்சேன்? தேவகுமாரை காலப்போக்கில் மறந்துட முடியும்ங்கிற நம்பிக்கையில்தான். அருண்தான் என் கணவர்ங்கிறதை உரைக்கிற மாதிரி ஆணித்தரமா என் மனசில எழுதிக்கத்தான். ஆனாலும் மனசு விலகி விலகியே நின்னுச்சி, தேவகுமார் உருக்கமாக ஒரு நீளமான லெட்டர் எனக்கு எழுதியிருந்தான். அது நான் போட்டு வச்சிருந்த பலவீனமான அணையை உடைச்சிடுச்சி. எல்லாத்தையும் உதறிட்டு என்னைப் புறப்பட வச்சிச்சி."

அவளைச் சந்திக்கும் வரை சாக்கடையில் விழுந்த மோதிரத்தை இடது கையால் முகம் சுளித்து எடுக்கும் ஒரு அருவருப்பான உணர்வை மட்டுமே தேவகி பற்றி தாங்கியிருந்த என் மனதில் ஒருவித பிரமிப்பு லேசாகப் பரவிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன்.

14

தே வகிக்கு எங்களிடம் பேசுவதில் எந்தவிதமான தயக்கமோ, கூச்சமோ இல்லை. குறிப்பாக அன்றைக்குத்தான்... அப்போதுதான் அறிமுகமான நான் அவளின் வாழ்க்கையின் அந்தரங்கத்திற்குள் பிரவேசித்து கேள்வி கேட்பதில், விளக்கம் பெறுவதில் இருந்த ஆரம்பச் சங்கடங்கள் உடனே விலகி விட்டன.

யாரிடமாவது குமுறித் தீர்க்க நபர்களை எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல கடகடவென்று பேசினாள். தன் செயல்களை நியாயப்படுத்தும் முயற்சியெதுவும் இல்லாமல் ஒரு மூன்றாவது மனிதன் பார்வையில் எந்தப் பாசாங்குமின்றி அவளால் பேச முடிந்தது எனக்குள் ஆச்சர்யத்தை விதைத்தது. என்னால் இப்படி உரமாக, நடந்தது அனலைஸ் செய்யும் பாணியில் தயக்கமின்றிப் பேச முடியுமா என்று யோசித்துப் பார்த்தேன்.

முடியாது என்றே தோன்றியது.

"தேவகுமார்கிட்டேயும் உனக்கு நிம்மதி கிடைக்கலையே தேவகி!" என்றாள் அகல்யா அங்கலாய்க்கும் ஆனால் சற்றே போலித்தனம் கலந்த குரலில்.

அவளது ஆறுதலான வாக்கியத்தில் 'தேவகுமாருடன் ஓடிப்போன பிறகு என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லேன்' என்கிற கேள்வியே புதைந்திருந்தது.

"அதைத்தான் விதின்னு சொன்னேன். தேவகுமாரும் நானும் யார் கண்லயும் படக்கூடாதுன்னு பெங்களுருக்குப் போனாம். தேவகுமாருக்கு பிரத்யேகமாக எந்த திறமையும் இல்லை. ஒரு கிராஜுவேட். அவ்வளவுதான். ஒரு போர்ஷன் பிடிச்சித் தங்கினோம். கோயில்ல மாலை மாத்திக்கவோ, வேற விதமாகவோ எந்த சடங்கு

சம்பிரதாயங்களும் அமைச்சிக்கிட்டு நாங்க வாழலை. 'மனசுக்குப் பிடிச்ச வாழ்க்கையை வாழறோம், வாழ்வோம் இதுக்கு தடை வற்ற வரைக்கும்'னு தீர்மானிச்சிக்கிட்டு கணவன் மனைவியாகவே வாழ்ந்தோம். என் குடும்பத்தைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். ரொம்ப ரோஷக்காரப் பரம்பரை. நிச்சயம் எங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிச்சி கொன்னுடுவாங்கன்னு எதிர்பார்த்துதான் வாழ்ந்தோம். தேவகுமாருக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கலை. நான் போட்டிருந்த நகைகள் கரைஞ்சது. இந்த லட்சணத்தில் தேவகுமாருக்கு டைஃபாய்ட் ஜூரம் வேற. எல்லா நகைகளும் போனதும் பசி எங்களை சிந்திக்க வச்சிச்சி. கொஞ்சம் சலிப்படைய வச்சிச்சி. விரக்தியடைய வச்சிச்சி. என்னைவிட தேவகுமாருக்கு குற்ற உணர்வு அதிகமாகி புலம்ப ஆரம்பிச்சிட்டான். மகாராணி மாதிரி இருந்தே. ஒரு வேளை சோறு கொடுக்க முடியாம நானெல்லாம் எதுக்கு காதலிச்சேன்னு மடியில் விழுந்து அழுவான். நான் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியதா இருந்திச்சி. ஒரு நாள் விரக்தி எல்லையிலே நான் இல்லாத சமயம் தூக்குல தொங்கிட்டான் அவன். இவன் மேலயா இவ்வளவு பிரியம் வச்சி கலாச்சாரம் பண்பாடு எல்லாம் உடைச்சிக்கிட்டு ஓடி வந்தோம்னு அவனை வெறுத்தது அப்போதுதான். சத்தியமா நான் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட விடலை. வீட்டுக்காரன் வாடகைப் பாக்கிக்குப் பதிலா என்னையே கேட்டப்பதான் நான் முழிச்சிக்கிட்டேன். தன்மானம், ரோஷம் எல்லாம் கழட்டி வச்சிட்டு அம்மா வீட்டுக்கு வந்து விழுந்திட்டேன். குடும்பம் என்ன சொல்லும், ஊர் உறவு என்ன பேசும்னு நினைச்சி ரோஷமா இருந்திருந்தா... இப்ப பெங்களூர்ல ஒரு லாட்ஜல விபச்சாரம் செஞ்சுக்கிட்டுதான் இருப்பேன். அந்த நரகத்துக்கு இந்த நரகம் மேலில்லையா?"

முதல் முறையாக தேவகியின் விழி விளிம்புகளில் கண்ணீர் முத்துக்கள் புறப்பட்டன.

"இதை ஏம்மா நரகம்னு சொல்றே?" என்றாள் அகல்யா.

"ஒரு அகதி மாதிரிதான் இங்கே இருக்கேன். ஒரு புழு மாதிரிதான் என்னைப் பார்க்கிறாங்க. அவ இங்கே இருந்தா நாங்க இங்கே இருக்க மாட்டோம்னு சொல்லிட்டு என் அண்ணனும் அண்ணியும் தனியாப் போய்ட்டாங்க. பெத்த கடமைக்கு அப்பாவும், அம்மாவும் மனசைக் கல்லாக்கிக் கிட்டு சகிச்சுக்கிட்டாலும் மகள்ங்கிற அந்தஸ்தோ, மரியாதையோ இல்லவே இல்லை. அப்பா ஏன் பிடிவாதமமா எதிர் வழக்காடறார் தெரியுமா? எப்படியாச்சும் என்னை இங்கேர்ந்து கிளப்பி அருணோட சேர்த்துடணும். அதுக்கு வழக்கு ஜெயிக்கணும், அதான் நோக்கம். தோத்துட்டா நிரந்தரமா நான் இங்கேயே இருந்துடுவேனே.. சேறடிச்ச சட்டையைப் போட்டுக்கிட்டு இருக்க யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்?"

தேவகி சட்டென்று முகத்தை இந்தப் பக்கம் திருப்பி கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டாள்.

"என்னடா இவ ஒரு வார்த்தை கரிசனமாக் கேட்டதுக்கு வரலாறே

ஒப்பிக்கிறாளேன்னு பார்க்கறீங்களா? அருண்கிட்டே என்னால நேரிடையாப் பேச முடியாது. நீங்க நேராப் பேசிப் பழகறவங்க. நீங்க எடுத்துச் சொல்லுவீங்களேன்னுதான்.."

"என்ன எடுத்துச் சொல்லணும்?" என்றேன்.

"வழக்கை வாபஸ் வாங்கிக்கச் சொல்லுங்க."

"வாங்கிக்கிட்டு?"

"என்னை அவர் வீட்டுக்கு வர அனுமதிக்க சொல்லுங்க."

"அவர் வீட்டுக்கு வந்து?"

"சமைச்சி வக்கிறேன், வீடு கூட்டி, சட்டை துவைச்சி வைக்கிறேன். அவர் எனக்கு பெண்டாட்டிங்கிற அந்தஸ்து தர வேணாம். வேலைக்காரியா நடத்தினா போதும்."

"பாவப் பரிகாரமா?"

"ஒரு வகையில அப்படித்தான். இன்னொரு வகையில சுயநலம்."

"எப்படி?"

"இந்த அகதிக்கு வேற முகாம் தேவைப்படுது. இந்த நிழலுக்குப் பதிலா இன்னொரு நிழல். அவ்வளவுதான். இங்கே மத்தவங்களுக்கு என்னால கஷ்டம். அவமானம்"

"அவருக்கும் தானே?"

"உண்மைதான். தப்பு செய்வவங்களுக்கு மன்னிப்புக் கிடையாதா?"

"மன்னிக்கக் கூடிய தப்பா?"

"மனசிருந்தா மன்னிக்க முடியும்."

"இது முரட்டுத்தனமான வாதம்."

"இல்லை, யதார்த்தமான வாதம்தான். அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகக் கூட தோணலாம். இந்த நிமிஷம் என் கழுத்துல அருண் கட்டின தாலிதான் இருக்கு. நான் அவர் மனைவிதான். அவர் என் கணவர்தான். ஆனா நீங்க வாதம்தான் சொன்னதினால சொல்றேன்... கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் நான் தேவகுமாரை நேசிக்கிறதைத் தெரிஞ்சிகிட்ட அவர் 'ச்சீ! ஓடு'ன்னு என்னைத் துரத்திடலை. அவனை மறந்துடு, இந்த வாழ்க்கையை ஏத்துக்க'ன்னு அட்வைஸ் பண்ணாரு. அதை நான் ஏத்துக்கலை அப்ப. இப்ப ஏத்துக்க நான் ரெடி. அவர் ஏன் ரெடி இல்லை. நடுவில நான் அவன்கூட கொஞ்ச நாள் வாழ்ந்ததாலே. அதாவது நான் அசிங்கப்படுத்தப்பட்டுட்டேன். இன்னொருத்தன் தொட்ட பொருளாய்ட்டேன். சொல்லக்கூடாத உண்மையை இப்ப சொல்றேன். இதே அருண் முதலிரவன்னைக்கே என்கிட்டே சில விஷயங்களைச் சொன்னாரு. 'தேவகி, நம்ம வாழ்க்கையில் ஒளிவு மறைவு

இருக்கக்கூடாதுங்கறதுக்காகச் சொல்றேன். காலேஜ்ல படிச்ச சமயத்தில பெண்கள் விஷயத்தில் ரெண்டு மூணு சந்தர்ப்பத்தில் அப்படி, இப்படி இருந்தேன். பக்குவம் பத்தாத ஒரு இளமைத் துடிப்போட வேகம் அது. இனி எனக்கு நீ மட்டும்தான் சொன்னாரு.

நான் லேசாகத்தான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். பெரிய அதிர்ச்சிகளைச் சந்தித்துவிட்டதில் அருணைப் பற்றின அந்தத் தகவல் கொஞ்சம் குறைவாகவே... ஆனால், பாதித்தது.

“அதே மாதிரி ஒரு இளமைத் துடிப்புல... ஒரு வேகத்தில் நான் குடும்பத்தை விட்டுப் போய்ட்டேன். இப்ப உணர்றேன்னு சொல்றேன். என்னை மட்டும் ஏன் பஜாரி மாதிரி பார்க்கணும்? நான் ரோட்ல போறவனுக்கெல்லாம் என் உடம்பை வித்தேனா? கல்யாணத்துக்கப்பறம் மனைவிகிட்டேதான் ஆரம்பிக்கணும்னு பொறுமையா அவர் இல்லையே... அவரைன்னு சொல்லலை... பாதி ஆண்கள் அப்படித்தானே இருக்காங்க. ஆக முதலிரவன்னைக்கு அருண் யார் யாரோ தொட்ட ஒரு பொருள்தானே? களங்கப்பட்டுட்ட நபர்தானே?”

நான் எழுந்தேன் திடீரென்று.

“என்ன எந்திரிச்சிட்டங்க?”

“இல்லை, நாங்க புறப்படறோம். வா அகல்யா.”

“நான் ஏதாச்சும் தப்பாப் பேசிட்டேனா?”

“இல்லை, ரொம்ப தெளிவா பேசினீங்க?”

“அருண்கிட்டே சொல்லுவீங்களா?”

“நிச்சயமா” என்றேன்.

“இதையும் சொல்லுங்க. என்னை இங்கேர்ந்து மாத்தி வேற ஒரு வீட்லவச்சி சாப்பாட்டுக்கு வழி மட்டும் செஞ்சாக்கூடப் போதும். அவர் வேற கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னா நான் சம்மதிக்கிறேன். எதில வேணாலும் கையெழுத்துப் போடறேன். சுயமா சம்பாதிக்க எதையுமே கத்து வச்சிக்கலைங்க நான். படிப்பும் பத்தாது. தேவகுமார் மாதிரி தூக்குல தொங்கறதுதான் கடைசி வழி, அதை இப்பவே யோசிக்க விரும்பலை. விவாரகத்து மட்டும் வேணாமின்னு சொல்லுங்க.”

“சொல்றேன்” என்றேன்.

“நீங்க ஏன் கலங்கறீங்க?”

“ஒண்ணுமில்லைங்க. வா அகல்யா”

ரயிலில் அகல்யா என்னை ஏதேதோ கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள். நான் சிந்தனை தள்ளிப்போயிருக்க, சம்பந்தமில்லாமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

“மெட்ராஸ் போய் பேசலாம். குட்நைட்.”

என் பர்த்தில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டு, போர்த்திக் கொண்டபோது மனம் முழுக்க தேவகி ஆக்கிரமித்து கொண்டிருந்தாள்.

சென்னை வந்து ஆட்டோவில் புறப்பட்டதும் கேட்டாள் அகல்யா.

“தேவகியைப் பார்க்கணும்னு சொன்னே. பார்த்தாச்சு. என்ன என்ன கேக்கணுமோ கேட்டாச்சு. தெரிஞ்சுகிட்டாச்சு. என்ன செய்யப்போறே மலர்விழி?”

“தேவகி சொன்னதைப் பத்தி நினைச்சிப் பார்த்தியா அகல்யா?”

“தப்பு செஞ்சவங்க யாராச்சும் மழுப்பல் இல்லாமப் பேசுவாங்களா? ஊர் உலகத்தில் இல்லாத விதமான இவ்வளவு செஞ்சிட்டும் கொஞ்சம் இறுமாப்போடத்தான் பேசற மாதிரி பட்டுச்சு.”

“இறுமாப்பு இல்லை அகல்யா அது”

“பின்னே?”

“அவளோட இயல்பு”

“அவ செஞ்சதெல்லாம் நியாயம்னு சொல்றியா?”

“அந்த நிமிஷத்தில் நியாயம்.”

“அது சரிதான். புத்தகம் போட்டு போதனை செய்!”

“போதனை செய்யாமலேயே ஒவ்வொருத்தரும் அந்த நிமிஷத்துல நியாயமாப் படறதைத்தான் செயல்படுத்துறோம் அகல்யா. கற்பு நெறியை ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் பொதுவில் வைப்போம்னு பாரதியார் சொன்னார். அப்படிப் பார்த்தா தன் காலேஜ் நாட்களில் அருண் முதல் முதலா பெண் அனுபவம் அடைஞ்சப்பவே அவன் கற்பு காலாவதியாய்டுச்சு அகல்யா. தேவகியை குற்றம் சொல்ல யோக்கியதை அவனுக்குக் கிடையாது.

“ம்கூம். கோயமுத்தூர் டிரிப் உன்னை என்னவோ செஞ்சிடுச்சி. அதையெல்லாம் விடு. பிரச்சனை உன்னைப் பத்தித்தான். அருணை இன்னும் நேசிக்கிறியா?”

“இல்லை. நிச்சயமா இல்லை. நேசிச்சதுக்காக வெட்கப்படறேன்.”

“அப்பாடா, பிரச்சனை தீர்ந்தது. இதை அவன் மூஞ்சிக்கு நேரா சொல்லிட்டு உன் வேலையைப் பாரு.”

“அதை மட்டும் சொல்லப் போறதில்லை? என்றேன் நான் முணுமுணுப்பாக.

அன்று மாலையே என் மொபெட் அருண்குமார் வீட்டு வாசலில் நின்றது. அவன் என்னை தன் வீட்டில் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவன் உபசரிப்புகளைப் புறக்கணித்து அவனை நேராகப் பார்த்தேன்.

“கோயமுத்தூர் போனேன். தேவகியைப் பார்த்துப் பேசினேன்.”

அவன் ஆச்சரியப்பட்டு என்னைப் பார்த்தான்.

“நடந்தது பூரா சொல்லிட்டு கடைசியில் நீ எப்படிச் சொன்னாலும் அப்படிச் செய்றேன்னு சொன்னீங்க. என்கிட்டே லெட்டர்ல எனக்கு எந்த தண்டனை கொடுக்க விரும்பினாலும் கொடுன்னு எழுதியிருந்தீங்க. அதெல்லாம் சுமமா வார்த்தைக்காகவா, இல்லை உள்ளப்பூர்வமாவா அருண்?”

“சத்தியம் மலர்விழி.”

“அப்படின்னா நான் சொல்றதைக் கேப்பீங்களா?”

“கண்டிப்பா கேக்கறேன். சொல்லு.”

“ரெண்டு காரியம் செய்ங்க. ஒண்ணு, விவாகரத்து வழக்கை வாபஸ் வாங்குங்க. ரெண்டு, தேவகியோட சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துங்க” என்றேன்.

15

விவாகரத்து வழக்கை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும், தேவகியுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்று உத்தரவு போல நான் சொன்னதில் அருண் வெகுவாக அதிர்ச்சியடைந்தான்.

எதுவும் பேசாமல் நின்றான்.

“நான் சொன்னது சரிதானே அருண்?”

“மலர்விழி, என் வாழ்க்கைச் சிக்கலை முன்கூட்டியே நான் உன்கிட்டே சொல்லலைங்கிறதுக்காக நீ தர்ற தண்டனையா இது?”

“இல்லை, இந்தப் பிரச்சனைக்கு என் மனசில படற நியாயமான தீர்வு!”

“இது தீர்வு இல்லை மலர்விழி! ஆயுள் தண்டனை.”

“அது உங்க கோணம்.”

“மலர்விழி. இன்னும் எப்படித்தான் உனக்குப் புரிய வைக்கிறது? தேவகியை என்னால ஏத்துக்கவே முடியாது.”

“ஏன்?”

“அவ மேல எனக்கு ஏற்பட்ட கசப்புகளை என்னால மாத்திக்கவே முடியாது”

“அப்படியா? உங்கமேல எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள கசப்புகளை மட்டும் நான் மாத்திக்கிட்டு உங்களை ஏத்துகணும்னு எப்படி எதிர்பார்க்கிறீங்க?”

“நான் உனக்கு துரோகம் செய்யலையே மலர்விழி. சில உண்மைகளை மறைச்சேன். அது தப்புதான்., உன் அன்பு போய்டக்கூடாதேன்னு.

காதலை விட முடியாம செஞ்ச தப்பு. இதுவும் தேவகி செய்த துரோகமும் ஒண்ணாய்டுமா?"

"துரோகம்னா என்ன அருண்?"

"உனக்கே தெரியும்."

"பரவால்லை, சொல்லுங்க."

"என்னை விட்டுட்டு தன் காதலனோட ஓடினா, அவன்கூட ரெண்டு மாசம் வாழ்ந்தா, அவன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதால அம்மா வீட்டுக்குத் திரும்பினா, அங்கே அவளுக்கு மரியாதை இல்லை. அதனால திரும்ப என்னோட வாழ விரும்பறா, அதுக்காக கோர்ட்ல அவ அப்பாவும், வக்கீலும் சொல்லிக் கொடுக்கிற மாதிரி தாராளமா பொய் சொல்றா! அவளைப் போய்... நான் எப்படி ஏத்துக்க முடியும்?"

"தப்பு செஞ்சவங்க திருந்த மாட்டாங்களா அருண்?"

"அவ திருந்தியே இருக்கலாம் மலர்விழி... அனா, அந்த தப்புனால் எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானங்களை நினைச்சே பார்க்க மாட்டேங்கிறியே..."

"அப்படியா? கல்யாணமான ஒருத்தரை நேசிச்சி, தன்னையும் இழந்துட்ட என்னைப்பத்திக் கேள்விப்படறப்போ மட்டும் அவமானங்கள் வராதா அருண்?"

"மலர்விழி, சுத்தி வளைக்காதே. நீயும், நானும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறப்போ எப்படி இது அவமானம் ஆகும்?"

"மறுபடி கேக்கறேன்.. துரோகம்னா என்ன?"

"என்னை பத்திக் கவலைப்படாம வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய் தன் காதலனோட தேவகி வாழ்ந்துட்டு வந்தது பச்சைத் துரோகம்!"

"ரைட். ஆக, அவ இன்னொருத்தர் உபயோகிச்ச பொருளாய்ட்டா. இப்போ என் நிலமை என்ன அருண்? எந்தப் பொண்ணும் தன் கணவர் தனக்கு மட்டுமே சொந்தமா இருக்கணும்னுதான் விரும்புவா. அதைவிட முக்கியமானது, தன் கணவர் தொடற ஒரே பொண்ணும், முதல் பொண்ணும் தானாதான் இருக்கணும்னு விரும்புவா. நீங்க எனக்கு செஞ்சதுக்குப் பேர் என்ன அருண்? அதை பச்சை துரோகம்னு சொல்றதா, சிகப்புத் துரோகம்னு சொல்றதா? நீங்க என்னை ஒரு வகையில் கற்பழிச்சிட்டீங்கன்னே குற்றம் சாட்டுறேன். அந்த பலவீனமான சந்தர்ப்பத்திலே என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நீங்க எனக்குச் சொந்தமாகப் போகிறவர் தானேன்னு ஒரு உரிமையான, சலுகையான அனுமதி அடிமனசில இருந்ததாலே தானே என் எதிர்ப்புகள் மழுங்கிப் போச்சி? ஆனா, யு ஆர் சென்ட் பர்ஸெண்ட் கான்ஷியஸ் அபவிட் யுவர்செல்ஃப். 'அய்யோ நாம கல்யாணமானவனாச்சே, விவாகரத்து வழக்கு நடந்துடிருக்கே, இவளை நாம கல்யாணம் பண்ணிகிறதிலே எந்தச் சிக்கலும் வந்துடாதே!'ன்னு

உங்க மனசுக்குள்ளே கொஞ்சமாச்சும் கவலைப்பட்டிருந்தா எல்லை மீற மனசு வந்திருக்குமா? இப்போ என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க நீங்க தயார். ஆனா, நீங்க ஏற்கனவே தேவகியோட வாழ்ந்துட்டது என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நீங்க எனக்கு செஞ்ச துரோகம்தானே?"

அருண் தலை குனிந்து மெய்னமாக நின்றான்.

"ஆக, அந்த துரோகத்தை நான் மட்டும் மறந்துட்டு உங்களை கல்யாணம் செஞ்சுக்கலாம். தேவகி செஞ்ச துரோகத்தை நீங்க மட்டும் மன்னிக்க மாட்டீங்க."

"மலர்விழி, மன உணர்வுகள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைக்கு வாதத்தால் தீர்வு காண முடியாதும்தான். நான் உன்னை ஏமாத்திட்டதா நினைச்சு அந்த வேகத்திலேயே நீ பேசறே. என் மனசோட இதமான மெல்லிய பகுதிகள் எதுவுமே என் கண்ணுக்குத் தெரியலை. தேவகியோட நான் வாழ்ந்தவன், வாழ்ந்தவன்னு சொல்லிக் காட்றியே, அது இயந்திர வாழ்க்கை மலர்விழி. சுத்தமா அதிலே காதல் இல்லை. நான் காதலை உணர்ந்ததும், உணர்றதும் உன்கிட்டேதான். உன் உடம்பு எனக்குக் குறிக்கோள்னா, மறுபடி மறுபடி உன்னை ஒரு பிச்சைக்காரன் மாதிரி கெஞ்சமாட்டேன். மலர்விழி ஐ லவ் யூ ஸோ மச். அதை எந்த வகையில் உனக்குப் புரிய வைக்கிறதுன்னு புரியாம தவிக்கிறேன். என் மனநிலை புரியலை உனக்கு?"

நான் எழுந்து கொண்டேன்.

"அருண் இப்ப என்ன சொன்னீங்க?"

"என்ன சொன்னேன்?"

"நீங்க என்னை நேசிக்கிறதாகவும், அதை எந்த வகையில் புரிய வைக்கிறதுன்னு தெரியலைன்னும் சொன்னீங்க."

"ஆமாம்."

"இதுக்கு நான் வழி சொல்றேன்."

"சொல்லு"

"தேவகியை மன்னிச்சி ஏத்துக்கங்க. என்னை நேசிக்கிறது உண்மைன்னா, என் வார்த்தைக்கு நீங்க மதிப்பு கொடுக்கிறது உண்மைன்னா...நீங்க செய்ய வேண்டியது இதுதான். நீங்க என்னை ஏமாத்தலை. நீங்க என்னோட தப்பான நோக்கத்தோட பழகலைங்கிறதை எல்லாம் தேவகியை ஏத்துக்கிறது மூலமா நிரூபிங்க. அப்போ நான் திருப்தி அடைவேன்."

அவன் பதிலுக்குக் காத்திராமல் புறப்பட்டு நான் வீட்டுக்குப் போய்விட்டேன். என்னால என் நிலைக்காக, அவன் நிலைக்காக தனிமையில் மட்டுமே அழ முடிந்தது.

அருண் என்னை உண்மையாக நேசிக்கிறான் என்பது எனக்குப்

புரியாமல் இல்லை. அருண் ஒரு மோசமான மனிதனாக இருந்தால் என்னை எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டுப் போய் விட முடியும். ஆனால், குற்ற உணர்ச்சியுடன் தன் தவறுக்கு வருந்துவதோடு என் அன்புக்கு யாசிப்பதை என்னால் உணர முடியாமலில்லை.

அருணின் பண்பான செய்கையால், அவன்மேல் எனக்கிருந்த ஆரம்ப கோபங்கள் கூட பரிதாபங்களாகத் தான் மாறியிருந்தன. அவன் மேலான வெறுப்பு அவனின் இக்கட்டான நிலையறிந்த பின் இரக்கமாயிருந்தது.

ஆனால், தேவகியைச் சந்தித்ததுதான் என்னைக் கசக்கிப் பிழிந்தது. தேவகியின் மேல் அனுதாபம் அபரிமிதமாக வழிந்ததேயொழிய, அவள் செய்கை மேல் கோபம் வரவில்லை. ஆகவே மனம் அவளுக்காக வாதாடுகிறது. அருணிடம் முரட்டுத்தனமாகப் பேச வைக்கிறது. ஒரு வகையில் எனக்கு நானே தண்டனை கொடுத்துக் கொள்வதைக் கூட உணர்ந்தேன். முழுமையாக ஒருவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் என்ன காதல் வேண்டிக்கிடக்கிறது? அதுவும் இல்லாமல் என்னையே அவனிடம் நம்பிக்கையுடன் இழக்கும் அளவிற்கு ஒரு வகையில் திமிர்! காமத் திமிர்!

இதற்கு உனக்கு தண்டனை வேண்டும். 1. உனக்கு அருண் கிடைக்கக் கூடாது. 2. அவன் உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தாலும், நீ அவனை நினைத்து நினைத்து புழுங்க வேண்டும்.

இப்படி வினோதமாக, விசித்திரமாக என்னுள் ஒரு பகுதி தன் பற்களைத் திறந்து வைத்து கோரமாகச் சிரித்து என்னையே பழிவாங்கிக் கொண்டிருக்க...அதற்கு உதவும் வகையில்தான் அருணிடம் என் வாதங்கள்!

என்னையே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாத குழப்ப நிலை!

ஒருவாரம் கழித்து என் கல்லூரி முகவரிக்கு எனக்குக் கடிதம் வந்துது. அருண் எழுதியிருந்தான்.

‘மலர்விழி.’

தேவகியை நீ சந்தித்து விட்டு வந்ததில் இருந்து குழம்பிப் போயிருக்கிறாய். ஆனால், நான் மிகத் தெளிவாகவே இருக்கிறேன். நான் தேவகியை மணந்தேன் என்றாலும் அவள் என் மனைவி இல்லை. மனைவி என்கிற ஸ்தானத்திற்கென்று பிரத்யேகமாக அழுத்தமான அன்பு இழைகள் வேண்டும் மலர்விழி. அது என் வாழ்வில் எப்போதும் இல்லை. அவளால் எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானங்களை என்னால் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. காதல் வேறு, கல்யாணம் வேறு என்பது என் வாழ்வில் நிரூபணம் ஆகிவிட்டது. என் காதல் உன்னிடம்தான் துவங்கியது. என்றென்றும் உன்னோடுதான். நீ என்னை வெறுத்தாலும் சரி, எத்தனை வாதிட்டாலும் சரி, என் மானசீக மனைவி நீதான். நீ மட்டும்தான். எனக்கு ஒரு புத்தகம் மிகவும் பிடிக்கும் என்றால், அதை

நிரூபிக்க அந்தப் புத்தகத்தை வீதியில் தூக்கியெறியச் சொல்வது நியாயமாகுமா மலர்விழி? நான் உன்னை நேசிப்பதை உன்னை இழப்பதன் மூலம் நிரூபிக்கச் சொல்கிறாயா மலர்விழி! ப்ளீஸ்... என்னைப் புரிந்துகொள் ஒரு கால இடைவெளி உன் மனதில் குழப்பத்தை நீக்கலாம். என்னை முழுவதும் புரிந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்று நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கையில் பெங்களுர் போகிறேன். கொஞ்ச நாட்கள் கழித்து சந்திப்போம். அதற்குள் தெளிவுக்கு வந்துடு. தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்துவிடு மலர்விழி.

என்றும் உன்

அருண்

அந்தக் கடிதத்திற்கு நான் பதில் எதுவும் போடவில்லை.

அருண் பெங்களுர் போனதையும், விவாகரத்து வழக்கு இன்னும் நடந்து வருவதையும் அகல்யா மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். என் டிகிரி படிப்பு முடிந்தது. மனதை திசை திருப்ப விஷுவல் கம்யூனிகேஷன் கோர்ஸில் ஈவினிங் காலேஜில் சேர்ந்தேன். பகலில் சுமமா இருக்காமல் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் சேர்ந்தேன்.

அருண் பெங்களுர் போய் இரண்டு மாதங்களாயிற்று.

இந்த நிலைமையில்தான் என் அப்பா சித்தப்பாவுக்கு கடிதம் எழுதி எனக்குக் கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறார்.

சித்தப்பாவும் பாட்டியும் சேர்ந்து என்னிடம் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கிறார்கள்.

எப்படி என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

வள்ளுவர் கோட்டத்தில், புல்வெளியில் ஈரம் கசிந்த கண்களுடன் தனது காதலை விரிவாகச் சொல்லி முடித்தாள்ள மலர்விழி.

மிகவும் கனத்துப் போன மனதுடன் ப்ரியா தன் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தாள்.

“சொல்லு ப்ரியா, இந்த நிலைமையில் நான் எப்படி கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்க முடியும்?” என்றாள் மலர்விழி.

“மலர், நீ அருண்கிட்டே சொன்ன முடிவுல தீர்மானமா இருக்கியா, இல்லை, குழப்பத்தில்தான் இன்னும் இருக்கியா?”

“அதுல குழப்பமே இல்லை ப்ரியா, அருண் தேவகியை ஏத்துக்க முடியாம இருக்கிறது மாதிரி... என்னால அருணை ஏத்துக்க முடியாது. தேவகிக்கு அவனை மாதிரி என்னால துரோகம் செய்ய முடியாது. நடந்த தப்புக்கு நானும் உடந்தை. அதனால எனக்கு என் மேலயும் கோபம் இருக்கு. அதனால அருணை நான் கல்யாணம் செய்துக்கிறதா இல்லை எந்த நிலையிலும்.”

“இதிலே நீ உறுதியா இருக்கே?”

“நிச்சயமா.”

“அப்படின்னா நீ கல்யாணம் செய்துக்க உனக்கு என்ன தடையா நிக்கிது?”

“குற்ற உணர்ச்சி! ஏமாந்த அந்தரங்க அவமானம்!”

“அது மட்டுமில்லன்னு நான் நினைக்கிறேன்.”

“பின்னே?”

“எல்லாத்தையும் மீறி உனக்கு அருண் மேல அடிப்படையா ஒரு அன்பு அழியாம இருந்துகிட்டே இருக்கு. அதுதான் உன்னைத் தடுக்கு. சரியா?” என்ற ப்ரியாவை சற்றே ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள் மலர்விழி.

எப்படி இவனால் என் அடி மனத்தில் நுழைந்து ஆராய முடிகிறது?

16

“சொல்லு மலர்விழி, அருண் மேல அடிப்படையா ஒரு அன்பு உனக்கு இன்னும் இல்லைன்னு உன்னால உறுதியா மறுக்க முடியுமா?” என்றாள் ப்ரியா தன் வலது கையை மலர்விழியின் தோளில் வைத்து.

மலர்விழியின் தத்தளிக்கும் உதடுகள் பதில் தேடித் தோற்றன.

“மலர், இந்தப் பிரச்சனைக்கு என்னதான் முடிவு?”

“என்ன அது?”

“எனக்கு பத்திரிகை துறையிலே ஏற்பட்டிருக்கிற ஆர்வம் இப்போ லேசா வளர ஆரம்பிச்சிருக்கு. வீட்ல கல்யாணப் பேச்சை எடுத்ததாலே. நீ கேட்டதாலே எல்லாத்தையும் மனம் விட்டு சொன்னேனேயொழிய... அருணோட எனக்கு ஏற்பட்ட காதல், அந்த நினைவுகள் இப்போ கொஞ்சம் கொஞ்சமா எனக்குள்ளே தேய ஆரம்பிச்சிடுச்சி. இப்போ என்னோட இலட்சியம் பத்திரிகைத்துறை, அதிலே உள்ள நுணுக்கங்கள் எல்லாம் பொறுமையா கத்துக்கப் போறேன், கத்துகிட்டே பாடிகிட்டே பணம் வாங்கி சொந்தமா ஒரு பெண்களுக்கான இலட்சியப் பத்திரிகை கொண்டு வரப்போறேன்.”

“அப்போ கல்யாணம்?”

“என் கல்யாணம் அது கிடையாது.”

“பைத்தியக்காரத்தனமாய் பேசாதே.”

“ப்ரியா, என் நிலையிலே உன்னை வச்சிப் பாரு. வேற எப்படி முடிவெடுக்கச் சொல்றே என்னை?”

“நான் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு.”

“அருண்குமாரை விவாகரத்து வழக்கை தீவிரப்படுத்தச் சொல்வேன். சட்டப்பூர்வமா அவன் தேவகியைப் பிரிஞ்சதும் முறையா அவனைக் கல்யாணம் செஞ்சிப்பேன்.”

“முழுக்க சுயநலத்தோட பேசற பேச்சு இது.”

“சுயநலமில்லாத நபர் யாருமே உலகத்திலே கிடையாது மலர்விழி.”

“மற்றவங்களைப் பாதிக்காத சுயநலத்திலே தப்பில்ல ப்ரியா.”

“நான் சொன்ன முடிவில் பாதிக்கப்படறது யார்?”

“தேவகி!”

“அவ மேல உனக்குக் கோபம் வரலையா மலர்விழி? அவ செஞ்ச காரியத்துக்கு அவளுக்கு இந்த விவாகரத்து தண்டனை நியாயம்னு உனக்குத் தோணலையா?”

“அவ செஞ்ச துரோகத்தை அருணும் செஞ்சிருக்கார். வேற வகையில். அவ செஞ்ச துரோகத்தை நானும் செஞ்சிருக்கேன். வேற வகையில்.”

“நீ அருணை கல்யாணம் செஞ்சுக்க சம்மதிக்காததால்... அருண் உன் வேண்டுகோளை ஏத்துகிட்டு தேவகியை ஏத்துக்குவான்னு நினைக்கிறியா?”

“அது என் நம்பிக்கை. அது என் விருப்பம்.”

“அது எப்படி நிறைவேறும்?”

“பெங்களுர் போய்ட்ட அருண்குமார் என்னைச் சந்திக்காத இந்த நாட்கள்ல பொறுமையா, அமைதியா தன் தவறுகளையும் தேவகியோட செயல்களையும் யோசிச்சுப் பார்ப்பார். இந்த கால இடைவெளி நிச்சயமா ஒரு பக்குவத்தை அவருக்குத் தரும். என்னை மறந்து தேவகியை ஏத்துக்குற மனப்பான்மை ஏற்படும்.”

“உன் பாதிப்பை நீ நினைச்சே பார்க்கலையா?”

“எது என்ன பாதிப்பு?”

“நீ அருணோட பழகினது. நேசிச்சது.”

“அதான் மறக்க ஆரம்பிச்சுட்டேனே... அதுக்காகத் தான் பத்திரிகை துறையில் ஆர்வம் காட்றேன்.”

“உன்னை என்னால புரிஞ்சுக்கவே முடியலை மலர்விழி. நீ அருணைப் பொறுத்தவரை உன் காதலால் மனது மட்டும் பாதிக்கப்படவில்லை.”

“நீ என்ன சொல்ல வர்றேன்னு புரியுது ப்ரியா. அதிர்ஷ்டவசமா அந்த தவறுக்கு மறைக்க முடியாத சாட்சி எதுவும் உருவாகலை. அதனால் நான் புனிதமானவன்னு சொல்லலை. நான் வேற ஒருத்தரை கல்யாணம் செய்துக்க ஆசைப்பட்டாத்தானே அது பிரச்சனை? அதான் சொன்னேனே. என் வாழ்க்கையில் கல்யாணம் கிடையாது. கிடையவே

கிடையாது."

"மலர்விழி, உன் சிந்தனை விசித்திரமா இருக்கு. ஒரு புதிரா எனக்குத் தெரியறே."

"உனக்கு மட்டுமில்லை ப்ரியா. சில சமயம் எனக்கே புரிஞ்சுக்க முடியலை."

மலர்விழி கைக்குட்டையை எடுத்து விழியோரங்களை ஒற்றினாள்.

"ப்ரியா, அகல்யாவை விட உனக்குத்தான் இப்போ எல்லா விஷயங்களும் தெரியும். யார்கிட்டேயாவது மனசை காலி பண்ண சந்தர்ப்பம் பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன். உன்கிட்டே எல்லாம் கொட்டிட்டேன். உனக்குள்ளேயே வச்சுக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு."

ப்ரியா ஆறுதலாக மலர்விழியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

"மலர், எத்தனை வருஷமா நாம பழகறோம். எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தா என்கிட்டே எல்லாம் சொல்வே. யார்கிட்டேயும் சொல்ல மாட்டேன். ஆனா, உங்க வீடில்ல மறுபடி கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கத்தான் செய்வாங்க. எப்படிச் சமாளிக்கப் போறே?"

"சொந்தப் பத்திரிகை ஆரம்பிச்சதும் தான் கல்யாணம்னு தற்போதைக்கு ஒத்திப் போட்டுடப் போறேன். உணர்ச்சி வசப்படறதைக் குறைச்சுக்கணும். என்னை மீறி நான் பேசிடறப்போ அநாவசிய சந்தேகங்களுக்கு இடம் கொடுத்துடறேன். ரொம்ப நேரமாச்சி ப்ரியா" என்றாள் வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டு.

"போகலம் மலர்"

இருவரும் எழுந்து மேலே ஒட்டிக் கொண்டிருந்த காய்ந்த புல் துணுக்குகளைத் தட்டிவிட்டு கொண்டார்கள்.

ப்ரியா நடக்கும்போது இயல்பாக மலர்விழியின் கையுடன் தன் கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு, "உனக்கு எந்த வகையில் என் உதவி தேவைப்பட்டாலும் தயங்காம சொல்லு மலர்விழி. உன் பிரச்சனையில் நீ எடுத்திருக்கிற முடிவை என்னால எந்த வகையிலும் ஒத்துக்க முடியலை. உன் முடிவு நிரந்தரமானதா உறுதிப்படுத்திக்க வேணாம். தற்காலிகமானதா எடுத்துக்கோ. ஒரு நிரந்தர முடிவுக்கு நான் யோசிக்க அனுமதி கொடு" என்றாள்.

மலர்விழி பதிலுக்கு லேசாகச் சிரிக்க மட்டும் செய்தாள்.

மலர்விழி, சுடரொளி பத்திரிகை அலுவலகத்தின் ஸ்டாண்டில் தன் மொபைலை நிறுத்தி விட்டு வாச்சைப் பார்த்து தான் பத்து நிமிடம் தாமதம் என்பதை உணர்ந்ததும் நடையில் அவசரம் சேர்த்தாள்.

மாடிக்கு வந்தபோது மதுகுதனன் வாயிலிருந்த சிகரெட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு காலை வணக்கம் சொன்னான்.

பதிலுக்குச் சொல்லிவிட்டு தனது அறைக்குள் சென்றாள் மலர்விழி.

குருபிரசாத் இண்டர்காமில் அச்சகப் பகுதியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். கையில் அடுத்த இதழின் அட்டையைப் பிடித்திருந்தான். அதில் மஞ்சள் அதிகம் ஏறியிருப்பதாகவும் அதைக் குறைக்கும்படியும் குறிப்பு சொல்லி வைத்தான்.

“அட்டை பார்த்திங்களா மலர்விழி?”

மலர்விழி கையில் வாங்கிப் பார்த்தும் திடீரென்று ஒரு சந்தோஷ அலை அவளுக்குள் பாய்ந்தது.

அட்டையில் அவள் எடுத்த ஒரு வண்ணப்படம் இடம் பெற்றிருந்தது. இரண்டு பறவைகள் மரக்கிளையில் காலை வெளிச்சப் பின்னணியில் ஒன்றையொன்று கொஞ்சம் படம்.

அன்றைக்கு அவளது புகைப்படத்தைக் காட்டின போது, சில படங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, இவை என்னிடம் இருக்கட்டும் என்று குருபிரசாத் வாங்கி வைத்துக் கொண்ட படங்களில் ஒன்று அது.

ஒரு முன்னணி இதழில் தான் எடுத்த வண்ணப்படம் இடம் பெறுவது என்பது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்! எத்தனை லட்சம் பிரதிகளில் என் கலைத்திறன் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது!

மலர்விழி இன்பத் திக்குமுக்காடலில் லேசாய் கண்கள் தளும்ப குரு பிரசாத்தைப் பார்த்தாள்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார். நான் வாய்ப்பு எதுவும் கேட்காமலேயே என் படத்தைப் போட்டிருக்கிறீர்களே...?”

“படம் நல்லா இருந்திச்சி, எடிட்டர்கிட்டே காமிச்சேன். சரி, போடலாமேன்னார். தட்ஸ் ஆல். இதிலே எனக்கு நீங்க நன்றி சொல்ல எதுவும் இல்லைங்க. உங்க திறமைக்கு ஒரு சின்ன அங்கீகாரம்.”

ஒரு சின்ன காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, நான் உனக்கு செய்து கொடுத்தேன் பார் என்று வருடக்கணக்கில் பீற்றிக் கொள்பவர்கள் மத்தியில், எந்த பலனும் எதிர்பார்க்காமல் வாய்ப்பு கேட்கப்படாதிருந்தபோதும், திறமைக்கு மதிப்பளித்து, நன்றியைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அடக்கமாய்ப் பேசுவது... வெகு சிலராலேயே முடியும்.

குரு பிரசாத்தை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“உங்க படத்துக்குப் பொருத்தமா ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கேன். அது உள்ளே இடம் பெறுது. இன்னும் அச்சுக்குப் போகலை. பாருங்களேன். பொருத்தமா இருக்கானனு.”

குருபிரசாத் நீட்டிய காகிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தான்.

‘காதலை

உன் விழியை விடச்

சிறப்பாகச்

சொல்லிவிட

முடியுமாமொழியால்?

“ரொம்ப நல்லா இருக்கு சார். உங்க கவிதைகள் நோட்டைத் தர்றேன் தர்றேன்னு சொல்லி ஏமாத்திக்கிட்டே இருக்கீங்க.”

“தப்பா எடுத்துக்காதீங்க, மறந்துபோயிடுது. நாளைக்கு கண்டிப்பா எடுத்துட்டு வர்றேன்.”

“சரி, இன்னிக்கு என்ன வேலை சார்?”

“பிரசாத் ஸ்டுடியோ போறோம்.”

“ஷூட்டிங் கவர் செய்யவா?”

“இல்லை. ஒரு பாடல் எப்படி புனையப்பட்டு எப்படி மெட்டமைக்கப்பட்டு எப்படிப் பதிவாகிறதுன்னு விரிவா ஒரு கட்டுரை எழுதப்போறோம். ஒரு பாட்டு இன்னிக்கு கம்போஸ் ஆகுது. அனுமதி வாங்கிட்டேன். கேமிராவை எடுத்துட்டுப் புறப்படுங்க.”

சற்று நேரத்தில் குரு பிரசாத்தும், மலர்விழியும் ஆட்டோவில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“மலர்விழி, உங்களை பர்சனலாக கேக்கறதா நினைச்சு பதில் சொல்ல வேணாம். ஆனா கேக்காம என்னால கட்டுப்படுத்தி வைக்க முடியலை மனசை” என்றான் குருபிரசாத் மெதுவாக.

என்ன? என்பது போல அவனைப் பார்த்தான்.

“காதலைப் பத்தி கடுமையா ஒரு கருத்து சொன்னீங்களே அன்னைக்கு. அது ஏன்?” என்றான் குரு பிரசாத்.

17

காதலைப் பற்றி அன்றைக்கு கடுமையாக விமரிசித்ததன் காரணம் என்ன என்று குருபிரசாத் கேள்வியைக் கேட்டு முடிக்கும் முன்பாகவே அவள் முகம் சட்டென்று சுருங்கியது “வேற பேசலாமே” என்றாள் சட்டென்று, வெடுக்கென்று.

“என் கேள்வி உங்களைச் சங்கடப்படுத்தியிருந்தா ஸாரி” என்றான் மிக அவசரமாக. அவள் முகப் போக்கை கவனிக்க விரும்பாதவனாக ஓடுகின்ற ஆட்டோவுக்கு வெளியிலே சாலையைப் பார்த்தான்.

அவன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டதும் தன் வார்த்தைகளின் வேகத்தை மலர்விழியால் உணர முடிந்தது.

என்ன பெரிதாகக் கேட்டுவிட்டான்? காதலைப் பற்றி அன்றைக்கு உணர்ச்சி பூர்வமாகக் கருத்து நான் சொன்னதால்தானே இந்தக்

கேள்வி கேட்கிற எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

காதலைப் பற்றி ஒரு இளம் வயது பெண் கோபமாகக் குறிப்பிட்டால் அதற்கு நிச்சயம் ஒரு காரணம் இருக்கவே செய்யும். என் கோபத்திற்கான காரணம் எனக்குத் தெரியும். இவனுக்குத் தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் ஏற்பட்டதில் தவறென்ன?

அப்படி ஒரு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினவள் நான்தான். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க இவனுக்குள் எண்ணம் ஏற்படுத்தினவள் நான்தான்.

அப்படியிருக்க, 'வேற பேசலாமே' என்று வெடுக்கென்று இவனை அவமானப்படுத்துவது போல தூடாக வார்த்தைகளை உமிழ வேண்டிய அவசியம் என்ன?

இப்போது நிதானமாகச் சிந்தித்துத் தெரிகிறபோது... அவசரமாய் வார்த்தைகளை நழுவ விடுவது என் பக்குவமில்லாத் தனத்தைய்தான் காட்டுகிறது.

சொல்ல விருப்பமிருந்தால் சொல். இல்லாவிட்டால் தவிர். அதை விடுத்து அவன் இந்தக் கேள்வி கேட்டதே தப்பு போல மனதுக்குள் குறுகும்படிச் செய்தல் ஒருவகை சாட்டையடி! ச்சே! இது தப்பு! இது தப்பு!

"ஸாரி சார், உங்களை ஹர்ட் பண்ணணும்னு நினைக்கலை" என்றாள் மலர்விழி.

"என்ன சொன்னிங்க?" என்று இவள் பக்கம் திரும்பினான் குருபிராசத். அவள் சொன்னதைக் கேட்காதவன் போல அல்லது மறுமுறை அவளைச் சொல்ல வைப்பதில் ஒரு வகையில் தண்டனையளிப்பவன் போல.

"என்னவோ தெரியலை சார். எனக்கு படிக்கிற காலத்திலேர்ந்தே காதல் மேல ஒரு வெறுப்பு. காதல் கதை படிக்கப் பிடிக்காது. காதல் சினிமா பார்க்க பிடிக்காது. காதலிக்கிறவங்களைப் பார்த்தாக் கூட பிடிக்காது."

அவனைச் சமாதானப்படுத்தும் தொனியில் தனக்கு இயல்பாகவே காதல் அலர்ஜி என்று ஒரு கருத்தை அவன் மனதில் பதிய வைக்க முயற்சிக்கும் ரீதியில் மலர்விழி சொல்ல ஆரம்பித்ததும்...

"வேற பேசலாமே" என்றான் அவள் சொன்னதைப் போலவே, ஆனால் மென்மையாக.

இப்போது அவள் பார்வையை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

மலர்விழிக்கு அவனது நாசூக்கான கோபத்தை ரசிக்க முடிந்தது. 'எனக்கு கீழ் பணியுரியும் ஒரு பெண் என்கிற நட்பு உரிமையில் கேட்டால் வெடுக்கென்று நீ பதில் சொல்லும்போது நான் தலையாட்டிக் கொண்டு சும்மா இருக்க வேண்டுமோ, அப்புறம் நீயாக கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்வாய். அப்போது நான் 'ஆ' என்று வியந்து கேட்கவேண்டுமோ, சரிதான் போடி' என்கிற அவனின் மனதில்

முனகலை அவளால் அந்த இரண்டு வார்த்தைகள் மூலமாகக் கேட்க முடிந்தது.

அந்த பதில் 'கட்' எனக்குத் தேவைதான் என்ற நினைத்துக் கொண்டாள். திரும்பி அவனைப் பார்க்க, அவன் முகத்தில் ஒரு லேசான சந்தோஷத்தைப் பார்க்க முடிந்தது.

மலர்விழி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

“எதுக்கு சிரிக்கிறீங்க? வேணாம். நான் கேக்கலை. எதுக்கு வேணும்னாலும் சிரிச்சிக்கங்க.”

மீண்டும் சிரித்தாள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு.

ஸ்டுடியோ வந்தார்கள்.

குறிப்பிட்ட ரெக்கார்டிங் தியேட்டரில் வாத்தியக் கலைஞர்கள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மற்றொரு ஹாலில் இவர்களை அமரவைத்தார் இசையமைப்பாளரின் உதவியாளர்.

பாடலாசிரியர், இயக்குநர், பாடகர் எல்லோரும் இசையமைப்பாளருக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

டேப் ரெக்கார்டரில் இசையமைப்பாளரே பாடியிருக்க... அதேபோல சில வரிகளை மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் போட்டுக் கேட்டு பாடிப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தார் பாடகர்.

பாடல் வரிகள் அந்த அறையெங்கும் அதிர்ந்தன.

‘நேத்து சொன்ன சொல்லு...

என் நெஞ்சில் விழுந்த முள்ளு!

குடிக்க வச்சே கள்ளு...

குறுக்கே வராதே தள்ளு!’

“எவ்வளவு இலக்கிய நயம் பாருங்க மலர்விழி” என்றான் குருபிரசாத் கிண்டலாக, மெல்லிய குரலில்.

“என்ன பன்றது. கண்ணதாசன் செத்துப் போயிட்டாரே!” என்றாள்.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க மலர்விழி. இது ரொம்ப குறுகிய பார்வை. கண்ணதாசன் ஒரு அற்புதமான கவிஞர். அதை மறுக்க முடியாது. அதுக்காக அதுக்கப்பறம் சிறந்த கவிஞர்களே இல்லைன்னு பேசக்கூடாது. எவ்வளவோ பேர் இருக்காங்க. அவங்களுக்கு சினிமாவுக்கு எழுதப் பிரியமில்லை.”

“ஏன் பிரியமில்லை. இது எவ்வளவு பெரிய மீடியம். புத்தகத்திலே எழுதினா அது போய்ச் சேற்ற நபர்களைக் காட்டிலும், சினிமாவோட ரீச் பல மடங்கு அதிகமாச்சே!”

“உண்மை, ஆனா இங்கே அவங்களுக்கு சரியான மரியாதை கிடையாதுங்க மலர்விழி.”

“ஏன் கிடையாது? டைட்டில்ல போடறாங்க. பணம் தர்றாங்க எக்கச்சக்கமா.”

“அது சன்மானம். மரியாதை இல்லை. கோவிச்சுக்கக் கூடாது. ‘ஆயிரம் ரூபா தர்றேன். ஒரு முத்தம் கொடுங்க’ன்னு எவனாவது கேட்டா கொடுத்துடுவீங்களா?”

“பணத்துக்காக கற்பை விலை பேச முடியுமா?”

“அது மாதிரிதான். ஒரு லட்சியக் கவிஞனோட நிலையும் இங்கே. சினிமால மெட்டுகுத் தகுந்தபடி வார்த்தைகளை அடுக்கணும். கவிஞனோட சுதந்திரம் அதிலே கட்டிப் போடப்படுது. என்னைக் கூட சினிமாவுக்கு பாட்டு எழுதக் கூப்பிட்டிருக்காங்க. எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்குள்ளே இருக்கிற தமிழை தத்துக் கொடுக்க நான் தயாரா இல்லை.”

மலர்விழி அவனை சற்றே பிரமிப்புடன் பார்த்தாள்.

குரு பிரசாத்தின் மேல் அவளின் மதிப்பு மேலும் கூடியது.

இரண்டு மணி நேரம் அங்கிருந்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். மீண்டும் ஆட்டோவில் அலுவலகத்திற்குத் திரும்பியபோது, அவன் சிந்தனையிலிருந்தான்.

“என்ன சார் பலமான யோசனை?”

“பதிவு செஞ்ச பாட்டு வற்ற சூழ்நிலை என்ன? காதலி ‘நான் உன்னை வெறுக்கறேன்’னு காதலன்கிட்ட சொல்லிடறா. அதனால மனம் வெறுத்த காதலன் சாராயக் கடையில குடிச்சிட்டுப் பாடறான். இதானே?”

“ஆமாம்...”

“இதுக்கு மெட்டுங்ககிற எல்லைக்கோட்டை நீக்கிட்டா நான் எப்படி கவிதை எழுதுவேன்னு நினைச்சிப் பார்த்தேன்.”

“எங்கே, சொல்லுங்க உங்க கவிதையை.”

“பாதிதான் உருவாகியிருக்கு. முழுதும் உருவானதும் சொல்றேன்.”

“சார், இன்னிக்கு ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் நான் உங்களோட உங்க வீட்டுக்கு வரலாமா?”

“ஓ... ஷ்யூர். வாங்களேன்.”

“உங்க கவிதை நோட்டைக் கொண்டாரச் சொன்னா கொண்டார மாட்டேங்கிறீங்க அதுக்காகத்தான்.”

“அவசியம் நீங்க படிக்கணுமா?”

“நிச்சயமா, எனக்கு நல்ல கவிதைகள் பிடிக்கும்.”

“அப்படின்னா எதுக்கு என் கவிதைகளை கேக்கறீங்க?”

“உங்க கவிதைகள் பிரமாதமா இருக்கும்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“அதெப்படித் தெரியும்.”

“உங்க பேச்சு புரிய வைக்கிதே.”

“ரொம்ப எதிர்பார்க்காதீங்க. உங்களுக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தைப் பத்தி நிறைய கவிதைகள் வருமே.”

“என்ன அது?”

“காதல்.”

மெனமானாள் மலர்விழி. அவனே தொடர்ந்தான்.

“காதல் சினிமா பிடிக்காது. காதல் கதை பிடிக்காது. காதல் கவிதைகள் மட்டும் பிடிக்குமா?”

“இல்லை சார், நான் சும்மா அப்படிச் சொன்னேன்.”

“எது சும்மா? இன்னிக்கு சொன்னதா? அன்னிக்குச் சொன்னதா?”

“அவனை நேராகப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே, “வேற பேசுவோம்” என்றாள்.

“போச்சுடா, எங்க அந்த வார்த்தையைக் காணோம்னு நினைச்சேன். எதையோ செமத்தியா மறைக்கிறீங்க நீங்க. நானே கண்டு பிடிக்கிறேன்.”

“உங்களால முடியாது சார். சிரமப்படாதீங்க.”

அலுவலகம் வந்து சேர்ந்ததும் காகிதம் எடுத்து சரசரவென்று எழுதி அவளிடம் நீட்டினான் குரு பிரசாத்.

“முழு கவிதையும் உருவாயிடுச்சி.”

வாங்கி நிதானமாகப் படித்தாள் மலர்விழி.

முள்தான் அது.

ஆனால் காலொடிந்த முள்

அதை நீ எறிந்ததால்,

வலியில்லை பெண்ணே.

எனினும் வடு உண்டு.

காயத்தில் அல்ல

இதயத்தில்!”

“பிரமாதம், ஒண்ணே ஒண்ணுதான் புரியலை. அதென்ன காலொடிந்த முள்?”

“முள்ளுக்கு ஒரே ஒரு கால்தான். அதான் அதோட பலம். என் காதலி எறிஞ்சதால அந்த முள் என்னைப் பொறுத்தவரை கால் இல்லாத முள்!”

“ஃபென்டாஸ்டிக் குரு” என்றவள் சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு, “ஸாரி” என்றாள்.

“எதுக்கு ஸாரி. அதான் என் பேரு. அப்படியே கூப்பிடலாம் நீங்க.”

“ம்கூம். அது மரியாதையில்லை சார். வாய் தவறி வந்திடுச்சி.”

குரு பிரசாத் முகம் ஒரு ஏமாற்றத்தில் நனைவதைப் பார்த்தாள். தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“ஆஃபீஸ்ல போடற வேஷத்தை எப்பவும் போட விரும்பாதீங்க மலர்விழி. ஒரு ஸ்டாஃப் மாதிரிதான் பழகணும்னு நினைக்கிறீங்களா? நம்ம நட்பு அதை மீறினதா நான் நினைக்கிறேன். ஏன்னா உங்க கிட்ட போலித்தனமில்லாம சுதந்திரமா என்னால் பேச முடியுது. எல்லார்கிட்டேயும் அப்படிப் பேச முடியாது. பேசத் தோணாது. அதனால சார் வேணாம். கால் மீ குரு. ஒண்ணும் தப்பில்லை.”

கேபினின் மரச்சுவர் அந்தப் பக்கம் மதுசூதனனால் தட்டப்பட்டது.

“லிசன் மேடம். அய்யா உரிமை கொடுத்துட்டதுக்காக என்னடா குருன்னு கேட்டுடாதீங்க” என்றான் அங்கிருந்து.

மலர்விழி, குரு பிரசாத் இருவரும் சிரித்தார்கள்.

18

மாலை அலுவலகம் முடிந்ததும் மலர்விழி கேட்டாள். “என்ன சார், உங்க வீட்டுக்கு வரட்டுமா? கவிதை நோட்டு தர்றீங்களா?”

குரு பிரசாத் சற்றுத் தயங்கினான்.

“எதுவும் பிரச்சனையா?”

“சேச்சே. முன்னேற்பாடுகள் எதுவும் செய்யலையேன்னு பார்த்தேன். நாளைக்கு சண்டேதானே? காலைல வர்றீங்களா? மத்தியானம் லஞ்ச் எங்க வீட்ல சாப்பிடலாம்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம் சார்.”

“என் தங்கைகள் கிட்டே உங்களைப் பத்திச் சொல்லியிருக்கேன். சந்திக்க ரொம்ப ஆவலா இருக்காங்க. இப்ப வந்தா உடனே புறப்பட்டுப் போய்டுவீங்க, ஒரு தங்கை மாயா வீட்ல இருக்க மாட்டா. டைப்ரைட்டிங் கிளாஸ் போயிருப்பா. அதனாலதான் பார்த்தேன்.”

“அப்படி என்ன சொல்லி வச்சிருக்கீங்க என்னை பத்தி?”

“புதிரான பொண்ணுன்னு.”

“என்ன புதிர் என்கிட்டே?”

“நாளைக்குச் சொல்றனே அதை.”

“சரி, கரெக்டா உங்க வீட்டுக்கு வழி சொல்லுங்க.”

“நான் வேணும்னா உங்க வீட்டுக்கு வந்து அழைச்சிட்டு வரட்டுமா?”

“அய்யய்யோ! எதுக்கு சிரமம். நான் வந்துடுவேன். வழி சொல்லுங்க.”

குரு பிரசாத் பேப்பர் எடுத்து மேப் போல வரைந்து, வழியில் உள்ள முக்கிய கட்டிடங்கள் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு எதிர்பார்ப்பதாகச் சொன்னான். கண்டிப்பாக வருவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டுச் சென்றான் மலர்விழி.

குருபிரசாத் மேலும் ஒரு மணி வேலை பார்த்துவிட்டு மேஜையை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டுப் புறப்பட்டு வீட்டுக்கு வந்து ஸ்கூட்டரை நிறுத்தின போது, உள்ளே அப்பாவிடம் சந்திரன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“வாடா சந்திரா, எப்ப வந்தே?”

“இப்பதான் நீ வற்ற நேரம்ங்கறதால காத்திருந்தேன். உங்கப்பா என்கிட்டேப் பேசிக்கிட்டு இருந்தா நேரம் போறதே தெரியாது. வாக்கியத்துக்கு வாக்கியம் குட்டிக் கதைகள்!”

ராஜேந்திர பிரசாத் மென்மையாக வெற்றிலை எச்சில் தெறிக்காமல் சிரித்தார். வெள்ளை ஜிப்பா அணிந்து நெற்றியில் திருநீறு பட்டையாப் பூசியிருந்தார்.

“பேசிக்கிட்டிரு. முகம் கழுவிட்டு வந்துடறேன் சந்திரா.”

குரு பிரசாத் உள் அறைக்கு வந்து, கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு மாத நாவல் புரட்டிக் கொண்டிருந்த ரஞ்சனியிடம், “நாளைக்கு மத்தியானம் ஒருத்தங்களை சாப்பாட்டுக்கு கூப்பிட்டிருக்கேன் ரஞ்சனி. சமையல் பிரமாதமா இருக்கணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சட்டையை கழற்றினான். பேண்டில் இருந்து லுங்கிக்கு மாறிக் கொண்டான்.

“யாருண்ணா?” என்றான் ரஞ்சனி. புத்தகத்தில் அடையாள விரல் வைத்து மூடிக்கொண்டு திரும்பி.

“ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கேன். நாட்டிய மேதை கல்யாணி ஜெயராமனோட பேத்தி. என் ஆஃபீஸ்ல எனக்குக் கீழே ட்ரெயினிங் எடுத்துக்கிட்டிருக்கிற மலர்விழி.”

“ஓகோ!”

“என்ன ஓகோ?”

“கண்ணல்லாம் பளபளபக்குதே அந்தப் பேரைச் சொல்றப்போ.”

“ச்சீ! எதையாச்சும் உளறாதே.”

துண்டு எடுத்துக் கொண்டு பின்பக்கம் வந்து முகம் கழுவிக்கொண்டு திரும்பி வந்தான். “ரஞ்சனி, காய்கறி என்னென்ன வேணும்? மளிகை சாமான் என்னென்ன வேணும்? எல்லாம் ஒரு லிஸ்ட் எழுது. சந்திரன் வந்திருக்கான். அவனோட பேசிக்கிட்டே போய் வாங்கிட்டு வந்து தந்துடறேன்.”

“போண்ணா. காலைல காய்கறி வண்டி வரும், வாங்கிக்கலாம்.”

“அவன்கிட்டே எல்லாம் பழசுதான் இருக்கும். நானில்லே போய் வாங்கிட்டு வர்றேன்னு சொல்றேன். உனக்கு என்ன கஷ்டம்? லிஸ்ட் எழுதேன்.”

“படிக்க விட மாட்டியே...”

ரஞ்சனி எழுதிக் கொடுத்த லிஸ்ட்டையும், பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, பிளாஸ்டிக் கூடை சகிதம் ஹாலுக்கு வந்தான்.

“சந்திரா, வா. மார்க்கெட் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்துடலாம்.”

“வர்றேன் சார்” என்று இவன் அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு எழுந்து கொண்டான் சந்திரன்.

“குரு, வர்றப்போ துளிர் வெத்தலையாப் பார்த்து அம்பது காசுக்கு வாங்கிக்க” என்றார் ராஜேந்திர பிரசாத் தன் வெற்றிலைப் பெட்டியைப் திறந்து பார்த்துவிட்டு.

“சரிப்பா”

இருவரும் வெளியில் வந்து வீதியில் நடந்தார்கள். மாலை நேர மும்முரத்தில் ப்ளாட்பார்க் கடைகள் இருந்தன. சைக்கிள் மணிகள் விடாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. சினிமா தியேட்டரில் ஹவுஸ்ஃபுல் போட்டு தொங்கியது. பஸ் ஸ்டாப்புகளில் கும்பல் கும்பலாக மக்கள் காத்திருந்தனர். வந்த பஸ்களில் இதற்கு மேல் சாத்தியமில்லை என்ற நிலையிலும் தொங்கிச் செல்வதில் இன்னும் பத்துப் பேர் கூடிக் கொண்டார்கள். பஜ்ஜி வண்டிக்காரன் தன் பெட்ரோமாக்ஸில் தீயை உயரமாக எரியவிட்டுக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன திடீர்னு மார்க்கெட்டுக்கு நீ கிளம்பிட்டே குரு?”

“எப்பவாச்சும் வர்றதுதான். நாளைக்கு மத்தியானம் லஞ்சுக்கு மலர்விழியை கூப்பிட்டிருக்கேன்.”

“வெரிகுட். வெரிகுட். கைகொடு வாத்தியாரே. வளைச்சிட்டியா?”

“ச்சி! கிறுக்கனாட்டம் பேசாதே.”

“யாருக்கு கிறுக்கு? ஒவ்வொரு தடவை சந்திக்கிறப்பவும் அந்த மலர்விழியைப் பத்தி பேசறே. பேசறப்போ முகம் பல்ப் போட்டுக்கிட்டு பிரகாசமாகுது. நான் ஏதாச்சும் சொன்னா சீறிப் பாய்றே! ஏண்டாப்பா இந்த வேஷம்?”

“என்ன வேஷம்?”

“நான் சும்மா நட்பு ரீதியாகத்தான் பழகறேனாக்கும்னு ஒரு வேஷம்.”

“அதான் உண்மை”

“நிச்சயமா?”

“நிச்சயமா!”

“ஒரு தடவை எக்ஸிபிஷன்ல எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினியே உங்க பத்திரிகையோட இன்னொரு சப் எடிட்டர். அவர் பேரென்ன?”

“மதுசூதனன்.”

“யெஸ். மதுசூதனன்! அவரை எத்தனை வருஷமாய் பழக்கம்!”

“நாலு வருஷமா”

“அவரை லஞ்சுக்கு கூப்பிட்டிருக்கியா மேன்?”

“அது... வந்து... அவர் அசைவம், நாங்க சைவம்.”

“பேத்தாதே, அசைவக்காரங்க சைவக்காரங்க வீட்ல சாப்பிடறதில எந்தத் தயக்கமும் இருக்காது. சைவக்காரங்களுக்குத்தான் அசைவக்காரங்க வீட்ல மோர் குடிக்கக் கூட தயக்கமா இருக்கும்.”

குரு பிரசாத், வாதத்தில் தான் மாட்டிக் கொண்டு விட்டதில் இருந்து தப்பிக்க ஒரு சரியான பதிலுக்குத் திணறி மெய்யினமாக இருந்தான்.

“அப்ப வேஷம்னு ஒப்புக்கிறியா?”

“அப்படி இல்லைடா சந்திரா.”

“சரி. மலர்விழி மேல நட்புக்கு மேல ஒரு இண்ட்ரஸ்ட்! உண்மையா, இல்லையா?”

“எனக்குப் புரியலை.”

“என் கேள்வி புரியலையா, அவ மனசு புரியலையா?”

“சந்திரா, என்னைத் துளைக்காதே. எனக்கே என்னைப் புரியலை. உன்கிட்டேதான் நான் மனம் விட்டு பேச முடியும்டா. மலர்விழி எங்க ஆஃபீஸ்ல சேர்ந்ததிலேர்ந்து எனக்குள்ளே நிஜமா சில மாற்றங்கள். அவளோட குணங்கள், அழகு, பேசற விதம், பார்வை எனக்குள்ளே என்னவோ செய்து தனிமையிலே சும்மா சும்மா அவ நினைப்பு வந்து மனசு பூரா ரொம்பிடுது. வேற வேலைகள்ல மனசு லயிக்க மாட்டங்குது.”

அவர்கள் கடந்த அந்த ஹோட்டல் இருந்த பாடல்கள் காற்றில் வந்தன.

‘அம்மாடி! இதுதான் காதலா?’

“நான் சொல்லலைப்பா. பாட்டு சொல்லுது” என்று சிரித்தான் சந்திரன்.

“என்னால உறுதியாச் சொல்ல முடியலை சந்திரா.”

“ஆனா உறுதியாக்க விரும்பறே?”

“பின்னிப் பின்னிக் கேக்காதே. மலர்விழி மேல ஒரு விதமான ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கு. அடலசென்ட் ஏஜன்னா இதுக்கு பார்க்கிறப் பெண்கள் மேலேயெல்லாம் ஏற்படும் இன்ஃபாச்சுவேஷன்னு பேர் சூட்டலாம். ஆனா, அந்த வயசை எல்லாம் நான் எப்பவோ கடந்தாச்சி.”

“அதனால இதுக்கு காதல்ன்னு பேர் சூட்டணும்.”

“ஒரு கை மட்டும் ஓசை எழுப்பாதே சந்திரா.”

“மற்றொரு கை ஓசை எழுப்பத் தயாரானனு தெரிஞ்சுக்க.”

“எப்படி?”

“குறிப்பாலதான் முதல்ல உணரணும். இதுவரைக்கும் உன்னால எந்த குறிப்புகளையும் உணர முடியலையா? ஒரு ஜர்னலிஸ்ட்! கவிஞன்! சுலபமா அவ மனசைப் புரிஞ்சுக்கலாம்!”

“ரொம்ப சோஷியலாப் பழகறா சந்திரா. என்மேல் அபிமானமும், மரியாதையும் வச்சிருக்கா. காதல் பத்திப் பேசறப்போ சில முரண்பாடுகள் இருக்கு. என்னால சரியாப் புரிஞ்சுக்க முடியலை.”

“அப்போ ஓசை எழுப்ப ஒரு கை தயாரா இருக்குங்கற குறிப்பை அவளுக்கு நீ உணர்த்திடு.”

“தயக்கமா இருக்கு சந்திரா. என்னைத் தப்பா நினைச்சிட்டா. அந்தப் புறக்கணித்தலை என்னால டைஜஸ்ட் பண்ண முடியாது. மனசுல வாழ்நாள் பூரா உறுத்திக்கிட்டே இருக்கும்.”

“அப்ப என்னதாண்டா பண்ணச் சொல்றே? அவளோட மனசையும் தெரிஞ்சுக்க முடியலை. உன் மனசை வெளிப்படுத்தவும் தயக்கம். பின்னே எப்படி சாதிக்கிறது காதலை? குரு, உனக்குத் தெரியாததில்லை. காதலை நேரத்தோட உணர்த்திடணும். பருவம் தவறிப் பெய்ற மழையினால் பயனும் இல்லை, அழிவும் உண்டு. அதனால...”

“அதனால?”

“நாளைக்கு வீட்டுக்கு வரச் சொல்லியிருக்கேதானே? அப்போ நாதுக்கா உனக்கு அவமேல இருக்கிற பிரியத்தை வெளிப்படுத்திடு.”

“எனக்கு தைரியம் இல்லைடா.”

“நான் வந்து பேசட்டுமா? ‘நம்ம பிரண்டு உன்னை விரும்புறான். என்ன சொல்றே நீ?ன்னு வெட்டு ஒண்ணு, துண்டு ரெண்டுன்னு கேட்டுட்டா?”

“சும்மா இருடா, நீ வேற.”

மார்க்கெட் சென்றுவிட்டு, ஒரு ஹோட்டலில் போண்டாவும், காபியும் சாப்பிட்டுவிட்டு, சந்திரன், “ஆல் தி பெஸ்ட் மச்சான்” என்று கைகுலுக்கிவிட்டுச் சென்றதும் வீடு திரும்பினான் குரு பிரசாத்.

இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு மொட்டை மாடியிலுள்ள மூங்கில் அறைக்கு வந்தான்.

சேரில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு சிந்தித்தான்.

மனம் விட்டுப் பேசும்போது ஒரு தெளிவு வந்து விடுவது எவ்வளவு நிச்சயம்! சந்திரனிடம் உள் மனதில் இருந்து பேசியதில் மலர்விழியை நான் நேசிக்கிறேன் என்பதை அவனுக்குச் சொல்வதைப் போல, எனக்கு நானே ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டுள்ளேன்.

காதல் என்ன தப்பான விஷயமா? இன்றைக்கு மிக மிக மலிவுப்படுத்தி, அதன் அர்த்தங்களை ரணப்படுத்தி விட்ட போதிலும்...

மலர்விழியின் மேல் என் மனது மானசீகமாகப் பின்னிக் கொண்டிருக்கும் நேச இழைகளின் செயலுக்கு அந்த வார்த்தையால்தானே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

காதலை வெளிப்படுத்துவதில் மட்டும் தாமதம் செய்யாதே என்ற சந்திரனின் அறிவுரை அர்த்தமுள்ளது. மலர்விழி என்னை நேசிக்கிறாளா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவள் என்னை வெறுக்கவில்லை.

ஏன் என் எண்ணத்தை அவளிடம் வெளிப்படுத்தக் கூடாது? நேரிடையாக வேண்டாம். குறிப்பால்!

எப்படி குறிப்பால் உணர்த்துவது?

அவள் கேட்ட கவிதை நோட்டை எடுத்தான். புரட்டினான். கடைசி பக்கத்திற்கு வந்தான். தேதி போட்டான். சிந்தித்தான். சரசரவென்று எழுதினான்.

‘உறக்கமா அல்லது மயக்கமா?

எதுவானாலும் போதும்.

வந்துவிட்டேன்உன்னவன்.

சூரிய மன்னவன்.

பறவைகளே,

வாய் பொத்துங்கள்.

வண்டுகளே, தயாராகுங்கள்.

எங்கே, என்

மலரே, விழி!"

நாளைக்கு மலர்விழி வரும்பொழுது கவிதை நோட்டை எடுத்துச் செல்வாள். படிப்பாள். நிச்சயமாகப் புரிந்து கொள்வாள்.

அந்தக் கவிதையை மலர்விழி படிக்கப்போகிறாள் என்பதிலேயே ஒருவித ஆனந்தம் நரம்புகளில் ஓடியது குரு பிரசாத்திற்கு.

19

மலர்விழி சொன்ன நேரத்திற்குச் சரியாய் மொபெட்டில் வந்து இறங்கினாள். வாசலுக்கு வந்து அழைத்தான் குரு பிரசாத், "வாங்க."

அப்பா தன் நண்பரின் வீட்டிற்குப் போயிருக்க, மாயாவும் ரஞ்சனியும் அவளைப் புன்னகையுடன் அழைத்தார்கள்.

கூடத்தில் மூங்கில் நாற்காலிகள் இருந்தன.

அமர்ந்த மலர்விழி வெளிர் மஞ்சளில் புடவை கட்டி வந்திருந்தாள். ஒற்றைப் பின்னலை முன்புறம் எடுத்துப் போட்டிருந்தாள். கையில் நீளமான அஸார்ட்டட் பிஸ்கெட்ஸ் கொண்ட பாக்கெட் வைத்திருந்தாள்.

குருபிரசாத் சலவை வேஷ்டி கட்டியிருந்தான். முழுக்கை சட்டை. தன் தங்கைகள் இருவரையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

"இவ ரஞ்சனி. பெரியவ. படிச்சி முடிச்சிட்டா. அற்புதமா சமைக்கிறதா நினைப்பு. இவளை விட்டா வீட்ல சமைக்க வேற ஆள் இல்லைங்கறதாலே நாங்க பிரமாதம், ஒகோன்னு சொல்லி வச்சிடுவோம். நீங்களும் அப்படியே சொல்லிடறது நல்லது."

"வரப்போற உன் பொண்டாட்டி எப்படி சமைக்கப் போறான்னு நான் பார்க்கத்தானே போறேன்" என்ற ரஞ்சனி, "உங்களுக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?" என்றாள் மலர்விழியை.

"ஏதோ...சுமாரா" என்றாள் மலர்விழி.

"இவ மாயா. க்யூன் மேரீஸ்ல பி.காம். செகண்ட் இயர். வாலிபால் டீம் கேப்டன். மெட்ராஸ் சிடிஸ எந்த தியேட்டர்ல என்ன படம்னு நான் பேப்பர் பார்த்துத் தெரிஞ்சிக்கிறதில்லை. இவளைக் கேட்டாப் போதும். கடகடன்னு ஒப்பிப்பா."

"ஆமாம். சாரை நான் அறிமுகப்படுத்த வேணாமா?" என்ற மாயா, "உங்களுக்கு ஆஃபீஸ்ல எங்கண்ணன் காட்ற முகம் வேற. வீட்லதான் ஒரிஜினல் முகம். சோம்பேறின்னா மகா சோம்பேறி., இன்னிக்கு நீங்க வற்றிங்களேன்னு ஆறு மணிக்கெல்லாம் எழுந்தாச்சி. இல்லைன்னா

ஞாயித்துக்கிழமையில் ஒம்போது மணிக்குத்தான் லேசா அசையும், புரளும். முனிவர் மாதிரி மாடில ஒரு பர்ணசாலையே அமைச்சிருக்கு."

"பர்ணசாலையா?"

"ஆமாம். குடில் மாதிரி, காட்றேன்."

"ஏய்! சும்மா இரு மாயா" என்றான் குருபிரசாத்.

"ஏன் எல்லாரும் நிக்கறிங்க. உக்காருங்க" என்ற மலர்விழி சொன்னதும்தான் மற்றவர்கள் அமர்ந்தார்கள்

மலர்விழி தன் கையிலிருந்த பிஸ்கெட் பாக்கெட்டை மாயாவிடம் கொடுத்தாள். அவள் மறுத்துவிட்டுப் பிறகு வாங்கிக் கொண்டாள்.

"நீங்கள் எந்த காலேஜ்ல படிச்சீங்க?"

"உங்களுக்கு ஹேர் நல்லா அடர்த்தியா, நீளமா இருக்கு. அய்யோ! எனக்குப் பொறாமையா இருக்கு."

"நீங்க இவ்வளவு அழகுன்னு அண்ணன் சொல்லவே இல்லையே."

"வேலை பிடிச்சிருக்கா ஆபீஸ்ல?"

"அப்பா, அம்மால்லாம் அமெரிக்கால இருக்கிறப்போ நீங்க ஏன் போகலை? என்ன இருக்கு இந்த இந்தியாவுல? நானா இருந்தா ஓடியிருப்பேன்."

"உங்களுக்கு டான்ஸ் வருமா?"

"நல்லா போட்டோ எடுப்பீங்களாமே?"

"பொழுது எப்படிப் போகுது?"

"நம்ம டி.வி. ரொம்ப போருதான்."

"நாளை மனிதன்ல எக்கச்சக்கமா லாஜிகல் மிஸ்டேக்ஸ்."

"கவிதைன்னா அது கல்யாணசுந்தரம்தான். அப்புறம் கண்ணதாசன்."

"பாரதிராஜாகிட்டே ஒரு கனவுத்தன்மை இருக்கும்."

"பாக்க்யராஜோட ஸ்பெஷாலிட்டியே யதார்த்தமும், ஹ்யூமரும்தான்."

"பாலசந்தர் எப்படி எல்லா ஜெனரேஷனுக்கும் எல்லா டெக்னிக்கல் மாற்றங்களுக்கும் தன்னை மாத்திக்கிறார்?"

"பாலு மகேந்திராவோட அழியாத கோலங்கள் அப்படியே ஷாட் பை ஷாட் நான் சொல்வேன். மனசுல உறைஞ்சி போன படம்."

கலகலப்பாக, இடைவெளியே இல்லாமல் மனம் ஒன்றி அவர்களால் சுவாரசியமாக அரட்டை அடிக்க முடிந்தது பேசப் பேச தயக்கச் சுவர் உடைந்துபோய் பல நாள் பழகினவர்களைப் போன்ற அன்னியோன்யம் ஏற்பட்டது. பேசப் பேச புதுப் புது சப்ஜெக்ட்ஸ் வரிசையா வந்து

நின்றன.

யாரும் யாரையும் மீறும் ஈகோவுடன் கூடிய வாதமாக இல்லாமல், மென்மையான கருத்துப் பரிமாறல்களாக தத்தம் ரசனைகள், விருப்பங்களின் வெளிப்பாட்டுத்தளமாக இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் நகர்ந்தது.

பிஸ்கெட் பாக்கெட் கை மாறி, கை மாறி தீர்ந்து போனது. ரஞ்சனி மட்டும் நடு நடுவில் எழுந்து போய் சமையல் வேலைகளில் ஈடுபட்டு விட்டுத் திரும்பிவந்து கலந்து கொண்டான்.

மலர்விழிக்கு இந்த நிமிடங்கள் தன் வாழ்வின் மிக இனிய நிமிடங்களில் சில என்று தோன்றியது. குரு பிரசாத்திற்கும் மலர்விழியின் உரிமையான கலகலப்புப் பேச்சு மனதிற்குள் தெம்பு வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது

ராஜேந்திர பிரசாத் தன் நண்பரின் வீட்டிலிருந்து திரும்பினார். அவர் வந்ததும் நால்வரும் எழுந்து கொண்டார்கள். குரு பிரசாத் அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“பாட்டி ஜாடை அப்படியே இருக்கே!” என்று வியந்தார் ராஜேந்திர பிரசாத், “நல்லா இருக்காங்களா உங்க பாட்டி?”

“செப்கரியமா இருக்காங்க சார்.”

“கல்யாணி ஜெயராமன் ஆடறாங்கன்னா சபாவில கூட்டத்தைப் பார்க்கணுமே. ஒரு தெய்வீக ஈடுபாட்டோட ஆடுவாங்க. இப்பல்லாம் நிறைய சேஷ்டைகள் சேர்ந்துடுச்சி. நீங்க சிறிசங்க, பேசங்க. நான் போரடிச்சுடுவேன். மணி என்ன ஆச்சி?”

“ஒண்ணாகப் போகுதுப்பா”

“ரஞ்சனி, சித்த இருந்து பரிமாறு. நீங்க சாப்பிடுங்க. நான் ரெண்டு மணிக்கு மேல சாப்பிடறேன்.”

ராஜேந்திர பிரசாத் தன் அறைக்குச் சென்றார்

“என்ன பேசிக்கிட்டிருந்தோம்?” என்றாள் மலர்விழி.

“இந்தியாவில விளையாட்டுத் திறமைகள் பத்திச் சொன்னேன்” என்றாள் மாயா.

மீண்டும் அரட்டை தொடர்ந்தது. சாப்பிடுவதற்காக எழுந்தார்கள். ரஞ்சனி இலை போட்டுப் பரிமாற, “நாலு இலையாப் போடுங்க. நீங்களும் உக்காருங்க. எல்லாத்தையும் நடுவில வையுங்க. அவங்கவங்க எடுத்து போட்டுக்கிட்டு ஒண்ணா சாப்பிடலாம். நோ ஃபார்மாலிட்டிஸ்” என்றாள் மலர்விழி.

அப்படியே சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். மாயா சர்தார்ஜி ஜோக் ஒன்று சொல்ல, மலர்விழிக்குச் சிரிப்பில் புரையேறி விட்டது.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் மலர்விழிக்கு வீட்டைச் சுற்றிக் காண்பித்து விட்டு மொட்டை மாடியில் தன் குடில் அறைக்கு அழைத்து வந்தான் குரு பிரசாத்.

“ரொம்ப லவ்லியா இருக்குங்க. ஒரு ஏ.சி. அறையிலே கிடைக்காத சுகம் இங்கே கிடைக்கும். இயற்கையான காத்துதான் ஆரோக்கியத்துக்கு நல்லது.”

குரு பிரசாத்தின் மர அலமாரியில் அடுக்கி வைத்திருந்த புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினான். அனைத்து வகையான புத்தகங்களும் இருந்தன.

“சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்! என்ன ஒரு ஸ்டோரி இல்லைங்க? நான் கதையும் படிச்சேன். படமும் பார்த்தேன். ரெண்டும் தனித் தனியா நல்லா இருக்கும். ஆனா, கதையில் உள்ள நுணுக்கமான பல சமாச்சாரங்கள் படத்தில இல்லைன்னுதான் சொல்வேன். விஷுவலா காமிக்கறப்போ உள் மனசைக் காமிக்க முடியாது. அதோட வெளிப்பாட்டைத்தான் காமிக்க முடியும். ஆனா, எழுத்துல எல்லா இடத்திலேயும் நுழையலாம். அந்தரங்கமான உணர்வுகளை அட்டகாசமா வெளிப்படுத்தலாம். அந்தக் கோணத்துல பார்த்தா எழுத்து பெட்டர் மீடியம்தான். என்ன சொல்றீங்க?”

“உண்மையான உண்மை. பத்து ரூபா கடன் வேணும்னு வாயாலே கேக்கறதிலே இருக்கிற சங்கடம், எழுதிக் கேக்கறப்போ இருக்காதுங்க மலர்விழி. அதேமாதிரி... காதல்! வேற பேசுவமேன்னு சொல்லப் போறீங்களா?”

“வாற்றீங்க!” என்று சிரித்தாள். “என்ன சொல்ல வந்தீங்க?”

“காதலை வாய் வார்த்தையால வெளிப்படுத்தறதை விட, பவர்ஃபுல்லா எழுத்தாலதான் வெளிப்படுத்த முடியும். அதிலயும் நளினமானனா... கவிதைதான்!”

“கவிதைன்னதும் தான் நினைவு வருது. நான் வந்ததே அதுக்காகத்தானே? மறந்து போயிடறதுக்குள்ளே கொடுங்க.”

குரு பிரசாத் தன் கவிதை நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“இந்த கவிதை நோட்டை நான் பொதுவா எல்லாருக்கும் படிக்கத் தரறதில்லைங்க. நிறைய பேர் கவிதையை ஒரு பொழுதுபோக்கு எழுத்தா நினைக்கிறாங்க. அன்னைக்கு மாயாவோட பிரண்டு ஒருத்தி வந்திருந்தா. படிக்க எதுவும் இல்லை, உங்க கவிதை நோட்டு தாங்களேன்னா, கடுப்படிச்சி ஒரே சண்டையாப் போய்டுச்சி.” “நான் பொழுது போக்கறதுக்காகப் படிக்க கேக்கலைங்க”

“தெரியும். அதனாலதான் தர்றேன். விமர்சனமும் எதிர்பாக்கறேன்.”

“விமர்சனமா?”

“ஆமாம், ஏன்?”

“விமர்சிக்கிற அளவுக்க எனக்குத் தகுதி இல்லைங்க.”

“சும்மா உடான்ஸ் வேணாம். உங்க பேச்சில உங்க மெச்சுரிட்டியும், ரசனையும் தெரியுது.”

“விமர்சிக்கப் பார்க்கறேன். ஆனா ஒண்ணு.”

“என்ன?”

“விமர்சனம்னு இறங்கிட்டா நேர்மையாத்தான் எழுதுவேன். நிறை, குறை இரண்டையும் தான் சொல்வேன்.”

“வெல்கம். எனக்கு அதுதான் வேணும். விமர்சனத்தை ஸ்போர்ட்டிவா எடுத்துக்கிட்டு, அதைத் தன் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக்கத் தெரியாவதன் சிறந்த கலைஞனாக மாட்டான்.”

“அப்ப நான் புறப்படறேங்க.”

“சரி.”

“உங்க தங்கைகள் உடனே பாசமா ஒட்டிக்கிட்டாங்களே. ஐ லவ் தெம் வெரி மச்” என்றவளை நேராகக் குறுகுறுப்பாகப் பார்த்தான்.

‘அவங்களை மட்டும்தானா?’ என்றது அவன் மனம்.

“நீங்க லேடீஸ் பேசிக்கிட்டிருக்கிறப்ப நான் கொஞ்சம் இடைஞ்சலாத்தான் இருந்துட்டேன்.”

“சேச்சே, ஃப்ரெண்ட்ஷிப்ல ஆம்பளை என்ன, பொம்பளை என்னங்க? ஐ என்ஜாய்ட் யுவர் கம்பெனி.”

‘எனில் இது நட்புதானா மலர்விழி? நட்பு மட்டும்தானா? அதற்குமேல் நான் உன்னை நேசிப்பதை நீ உணர்வில்லையா? அல்லத உணர் மறுக்கிறாயா? அல்லது உணர்வதை மறைக்கிறாயா? எது நிஜம் மலர்விழி?

எதுவாகினும் என் உள்ளம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது என் கவிதையில்.

படிக்கத்தான் போகிறாய். எப்படி எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறாய் பெண்ணே? உன் விமர்சனத்தில் அந்தக் கவிதைக்கு பதில் எதிர்பார்க்கிறேன்.

‘என் எதிர்பார்ப்பை வீணடித்து விட மாட்டாயே மலர்விழி?’

“என்ன பார்க்கறீங்க குரு?” என்றவள், “ஸாரி” என்றான் உடனே.

“பார்த்தீங்களா... நேத்தே சொன்னேனில்லையா? குருன்னே கூப்புடலாம் மலர்விழி. எதுவும் தப்பில்லை. வாங்க போகலாம்.”

கீழே இறங்கி வந்தார்கள்.

மலர்விழி குரு பிரசாத்தின் அப்பாவிடமும், தங்கைகளிடமும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“அடிக்கடி வாங்களேன்” என்றாள் மாயா.

“நிரந்தரமா வாயேன்” என்றது குருவின் மனது.

“நான் வர்றது இருக்கட்டும். நீங்க எல்லாம் எப்போ என் வீட்டுக்கு வரப்போறீங்க?”

“நீங்க அழைக்கிறப்போ!” என்றாள் ரஞ்சனி.

“அப்ப இப்பவே அழைச்சிடறேன். வர்ற சண்டே நீங்க எல்லாரும் எங்க வீட்டுக்கு வர்றீங்க. என்ன சார்?” என்றாள் குருவைப் பார்த்து.

“நிச்சயமா அழைச்சுட்டு வர்றேன்.”

அவள் புறப்பட்டு போனதும் ராஜேந்திர பிரசாத் குருவை அழைத்தார்.

“குரு, என் ருமுக்கு வா. உன்னோட கொஞ்சம் பேசணும்.”

20

“என்னப்பா?” என்றான் தன் அப்பாவின் தனி அறைக்குள் வந்து.

ராஜேந்திர பிரசாத் கையில் மடித்து வைத்திருந்த வெற்றிலையை கடைவாயில் அடக்கிக் கொண்டு தன் அருகில் தட்டிக் காட்டி அமரச் சொன்னார்.

குரு பிரசாத் அமர்ந்து கொண்டான்

“அந்தப் பொண்ணும் நீயும் நேசிக்கிறீங்களா?”

தன் அப்பாவிடமிருந்து இப்படி ஒரு கேள்வியை குரு எதிர்பார்க்கவில்லை.

“என்னப்பா? என்னப்பா கேட்டீங்க?”

“சுத்தி வளைக்காம நேரிடையாக் கேட்டது கொஞ்சம் அநாகரிகம்தான். ஆனா கேக்காமலேயே இருந்துடறது நியாயமா எனக்குப் படலை. அதனாலதான் பட்டுன்னு கேட்டுட்டேன். சொல்லு.”

குரு வியர்த்து போனான். தன் தந்தையிடம் வீட்டு விஷயம், நாட்டு விஷயம், இலக்கியம் என்று ஒரு நண்பனைப் போல பல்வேறு விஷயங்களை மணிக் கணக்காகப் பேசியது உண்டு.

ஆனால், இது படு அந்தரங்கமான பிரச்சனை. இது குறித்து அப்பாவிடம் பேசியதில்லை. இப்போது ரொம்ப சுலபமாய் நாலு வார்த்தைகளில் கேள்வியை விசிறிவிட்டு, சுவாரசியமாக வெற்றிலையை மென்று கொண்டிருக்கிறார்.

என்ன பதில் சொல்வது? சந்திரனிடம் பேசியது போல் இவரிடம் பேச முடியுமா? என்ன இவர்! ஏன் இப்படிக் கேட்டு என்னை சங்கடப்படுத்துகிறார்.

“என்னப்பா குரு, சங்கடப்படுத்திட்டேனா?”

அமைதியாய் இருந்தான்.

“இதுவரைக்கும் நீ யாரையும் வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு வந்து விருந்து கொடுத்ததில்லை. எவ்வளவு தூரம் அந்தப் பெண்ணுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கேன்னு புரிஞ்சுக்க முடியுது. அவ அரசியல்வாதியாகவோ இல்லைன்னா உன்னோட மேலதிகாரியாகவோ இருந்தா அந்த முக்கியத்துவத்துக்கு காரணம் கற்பிக்க முடியும் குரு. நான் தப்பா எதுவும் சொல்லலை. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் வெறும் நட்பும் கூட இருக்கலாம்.”

“ஆமாம்ப்பா, நட்புதான்” என்றான் அவசரமாக.

ராஜேந்திர பிரசாத் சிரித்தார். “எதுக்கு வியர்க்குது உனக்கு? குரு, நீ சொன்ன பதில் உண்மைன்னா, நான் எதிர்பார்த்த பதில் இல்லை. எனக்கு ஏமாற்றம்தான்.”

அப்பாவை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான்.

“படவா இன்னுமா உடைச்சி சொல்லணும். மலர்விழி இந்த வீட்டுக்கு மருமகளா வந்தா எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் குரு. நீயா ஆரம்பிக்க தயங்க வேணாம்னு நானா விஷயத்தை ஆரம்பிச்சிட்டேன். சொல்லு, மனசைத் திறந்து சொல்லு.”

குரு முகத்தில் வெட்கம் ஜிவ்வென்று பரவியது. “அப்பா, வந்து... இன்னும் மலர்விழியோட மனசை தெரிஞ்சுக்கலை. ஆனா, எனக்கு அவமேல ஒரு... ஒரு...”

“சரி, திணற வேணாம். நீ யெஸ்ஸுன்னு சொல்லு நாளைக்கே நீயும் நானும் அவங்க பாட்டியைப் போய் பார்ப்போம். பேசுவோம். தேதி குறிப்போம்.”

“இல்லைப்பா, அப்படி அவசரப்பட வேணாம்”

“ஏன்?”

“மலர்விழியோட மனசில என்ன இருக்குன்னு உறுதியா தெரிஞ்சுக்காம, அவசரப்படறது தப்பு. சீக்கிரத்துல நானே உங்ககிட்ட சொல்றேன். அப்புறம் அவங்க பாட்டியைச் சந்திக்கலாம்பா. எனக்கு கொஞ்சம் எழுத வேண்டியிருக்கு.”

குரு பிரசாத் அப்பாவின் அறையை விட்டு வந்ததும்...

கதவின் ஓரமாக இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று கொண்டிருந்த மாயாவும், ரஞ்சனியும் அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

“கங்கிராஜுலேஷன்ஸ் பிரதர்” என்றாள் மாயா.

“ஒட்டுக் கேட்டீங்களா?”

“ஆமாம் சாருக்கு மலர்விழி மேல ஒரு... ஒரு... என்ன அது?”

“போடி பேசாமா!”

“நல்ல செலக்ஷன் அண்ணா” என்றாள் ரஞ்சனி.

“நாங்க ரொம்ப லக்கி. எவ்வளவு ஃப்ரியா பேசறாங்க. ஒரு அண்ணி மாதிரி பழக வேண்டியதில்லை. ஒரு ஃப்ரெண்டுதான் அவங்க எங்களுக்கு” என்றாள் மாயா.

“போச்சு! உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிடுச்சில்லே... தெரு பூரா நோட்டீஸ் அடிச்சி ஒட்டிடுங்க முதல் காரியமா.”

“அதைவிட பால் பாக்கெட்ல மேட்டரை பிரிண்ட் செய்துட்டா இன்னும் நல்லா விளம்பரம் கிடைக்கும் பிரதர்.”

“ரெண்டு பேருக்கும் சொல்றேன். லூட்டி அடிக்காம நான் சொல்றதைக் கேளுங்க, மலர்விழியைப் பார்க்கிறப்ப எக்குத்தப்பா எதுவும் கேட்டுத் தொலைச்சி என் மானத்தை வாங்கிடாதீங்க. அவ அபிப்ராயம் தெரியாம ஏதாச்சும் உளறிட வேணாம்.”

“எங்கண்ணனைப் பிடிக்கலைன்னு ஒருத்தி சொல்லிடுவாளா? நான்தான் பார்த்தேனே மலர்விழியை, ஒரு நிமிஷத்துக்கு நாலு தடவை பேச்சு நடுவுல எவ்வளவு நாசுக்காக உன்னை சைட் அடிச்சா தெரியுமா?” என்ற மாயாவை பொய்க் கோபத்துடன் அறைவதற்காக கையை ஒங்கினான் குரு பிரசாத்.

குரு பிரசாத் வீட்டிலிருந்து திரும்பிய மலர்விழி உற்சாகமாய் தனது மொபெட்டை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்தாள். அவள் மனதின் உற்சாகத்தை அவளேயறியாமல் உதடுகள் ஒரு பாடலை ஹம் செய்வதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியது.

ஈஸி சேரில் சாய்ந்தவாறு டேப்பில் ரமணியின் புல்லாங்குழல் இசையை கண் மூடி ரசித்துக் கொண்டிருந்த கல்யாணி ஜெயராமன் கண் திறந்தார். மலர்விழி துள்ளலாக மாடிப்படி நோக்கி நடப்பதைப் பார்த்தார்.

“மலர் இங்கே வாம்மா.”

“என்ன பாட்டி?” குதித்து அதே துள்ளல் நடையில் வந்தாள்.

பாட்டி இசையை நிறுத்திவிட்டு, “உக்காரு, என்ன ரொம்ப குஷியா இருக்கே?”

“ஒரு ஃப்ரெண்ட் வீட்டுக்கு லஞ்ச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டிருந்தார். போய்ட்டு வர்றேன்.”

“யார் அது?”

“குரு பிரசாத்துன்னு பேரு. சப் எடிட்டர். அவர்கிட்டேதான் நான் ஜர்னலிசம் கத்துக்கிட்டு வர்றேன்னு சொல்லியிருக்கேனே...”

“ஆமாம். சொன்னே அவங்க அப்பா கூட ராஜேந்திர பிரசாத்! இல்லே?”

“ஆமாம். அவர் வீட்டுக்குத்தான் போய்ட்டு வர்றேன். அவரோட ரெண்டு தங்கைகளும் என்னமா பழகறாங்க தெரியுமா? மனசு விட்டுப் பேசறாங்க. என் காலேஜ் ஃப்ரெண்ட்ஸ் கூட உள்ளே லேசா ‘நீ என்னடி பணக்காரி’ அப்படின்னு ஒரு எண்ணத்தை வச்சிக்கிட்டேதான் பழகுவாங்க. இவங்களை இன்னிக்குத்தான் நான் சந்திக்கிறேன். ஆனா, பல வருஷம் பழகினவங்க மாதிரி ஒரு ஒட்டுதல் வந்துடிச்சி. அவங்க அப்பாவும் ரொம்ப அன்பா, கண்ணியமா பேசினார். ஐ லைக் தி ஹோல் ஃபேமிலி வெரி மச் கிராண்ட் மா.”

“அப்படியா?”

“அடுத்த வாரம் நம்ம வீட்டுக்கு அவங்களை இன்வைட் பண்ணிருக்கேன்.”

“வரட்டுமே. ஆக, நல்ல மூட்ல இருக்கிறப்பவே இதையெல்லாம் பார்த்துடறியா மலர்விழி?”

“எதை?”

கல்யாணி ஜெயராமன் கை நீட்டி தடிமனான புத்தகத்தை எடுத்தார். அதைப் புரட்டி உள்ளே இருந்த ப்ரெஸின் கவரை எடுத்தார்.

“உன் சித்தப்பா வந்திருந்தான்” என்று சொல்லிக் கொண்டே நீட்ட, இயல்பாக கையில் வாங்கிக் கொண்டு, “என்னவாம்?”

“இதிலே ஏழு ஃபோட்டோஸ் இருக்கு. பாரு, உனக்கு எந்த மாப்பிள்ளையைப் பிடிச்சிருக்குன்னு.”

“பாட்டி!” என்று குரலுயர்த்தி சட்டென்று அந்தக் கவரைப் பிரிக்காமலேயே டீப்பாய் மேல் வைத்தாள்.

“மலர், இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டேன்? இங்கே பாரு... பிரிச்சிதான் பாரேன்?”

“பாட்டி, எனக்குக் கல்யாணம் வேணாமனு சொன்னேன். அதைப் பத்தி பேச வேணாமனும் சொன்னேன்.”

“சொன்னே, அதுக்கு என்ன காரணமனு உன் ஃப்ரெண்டு ப்ரியா மூலமா நான் தெரிஞ்சிக்கிட்டாச்சி. குழந்தைத்தனமான காரணம் அது. உன் ஃப்ரெண்டடோ அக்கா கல்யாணத்திலே சுகப்படாம கொடுமை அனுபவிக்கிறானா... அதுக்காக நாட்ல உள்ள எல்லா ஆம்பளைங்களுமே அயோக்கியங்கன்னு அர்த்தமா?”

மலர்விழி மெனமாக அமர்ந்திருந்தாள். உள்ளுக்குள் பீறிட்ட உணர்வுகளை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

ப்ரியாவிடம் சொன்னதெல்லாம் பாட்டியிடம் சொல்ல முடியாது. பாட்டி நம்பிக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தை நியாயப்படுத்திப் பேசவும் முடியாது.

அய்யோ, பாட்டி! எவ்வளவு சுதந்திரமாக என்னை வளர்த்தாய்! என் சந்தோஷங்களுக்கு ஒரு நாளும் முட்டுக்கட்டை போட்டதில்லை. பிக்னிக்கா? போய்வா. காரோட்ட கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? கற்றுக் கொள். மொபெட் வேண்டுமா? வாங்கிக் கொள். புதிய கேமரா தேவையா? உன் அப்பாவுக்கு உடனே எழுதுகிறேன். மாடர்ன் உடை பிடித்திருக்கிறதா? தப்பில்லை. அணிந்து கொள். ஆண் நண்பர்கள் உண்டா? இருக்கட்டும். மனதில் விகல்பம் இல்லாமலிருந்தால் சரி. நாட்டியம் கற்றுக் கொள்ள ஆர்வமில்லையா? சரி, விடு. வருத்திக் கொள்ளாதே.

என் விருப்பங்கள், ரசனைகள் எதற்குமே ஒரு சின்ன 'நோ' உங்களிடமிருந்து வந்ததில்லையே பாட்டி. அப்படியிருக்க, உங்களுக்குத் தெரியாமல் உங்கள் மாணவனோடு நெருங்கிப் பழகி... எவ்வளவு விபரீத சம்பவங்கள்!

ஆனால், உங்கள் பார்வையில், உங்கள் கோணத்தில் நான் சின்னப் பெண், செல்லமான பெண், ஒண்ணும் தெரியாத பாப்பா. தோழியின் அக்கா வாழ்வில் கொடுமைப்படுவதால் மனமுதிர்ச்சியில்லாமல் கல்யாணத்தையே வெறுக்கிற வெகுளிப் பெண் நான்!

உண்மை அப்படியே தலைகீழ் பாட்டி!

நான் வெகுளி அல்ல. பக்குவமில்லாதவள் அல்ல. ஆனால் உங்கள் மனதில் என்னைப் பற்றி விழுந்திருக்கும் எண்ணங்களைக் கலைக்க இயலாத நிர்ப்பந்தச் சூழ்நிலையில்... அந்த வெகுளி வேடத்தைப் போட்டுக் கொண்டு உங்களை ஏமாற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

இதற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள் பாட்டி.

"எனக்கு பயமா இருக்கு பாட்டி. எனக்கு அமையறவனும் அதே மாதிரி ஒரு கொடூரமானவனா அமைஞ்சிட்டா என்னால தாங்க முடியாது" என்றான் மலர்விழி முகத்தைப் பாவமாக வைத்துக் கொண்டு.

கல்யாணி ஜெயராமன் ஆறுதலாக அவள் தலையைத் தடவி, "அசடு! அசடு! அப்படியா நாங்க மாப்பிள்ளை பார்ப்போம்? ஒரு தடவைக்கு ஒம்போது தடவை விசாரிக்க மாட்டோமா. நீயே பார்த்துப் பேசி உனக்கு பிடிச்சிருந்ததான் அடுத்த ஏற்பாட்டை இறங்குவோம். அனாவசியமா பயந்துக்காதே. இந்த கவரை எடுத்துக்கிட்டு உன் ரூமுக்குப் போய் நிதானமா பாரு."

"இப்ப எனக்கு கல்யாணம் வேணாம் பாட்டி. ப்ளீஸ்..." என்றாள் கழுத்தைச் சாய்த்து.

"வேணவே வேணாமினு சொன்னவ இப்ப வேணாமினு சொல்றியே. அதுவேப் போதும். சரி, நீ கவரைப் பார்க்க வேணாம். ரூமுக்குப் போ, அப்புறம் பேசிக்கலாம்."

"நல்ல பாட்டி" என்று அவர் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டு, கவிதை நோட்டுடன் தன் அறைக்கு வந்து கட்டிலில் விழுந்தாள்.

கவிதை நோட்டைப் புரட்டினாள்.

‘பனித்துளி’ என்ற தலைப்பில் முதல் கவிதை துவங்கியது.

இரவு முழுக்க

விழித்த இலைகள்

பொட்டுப் பொட்டாய்ச்

சேமித்ததை

ஒளிக்கரம் தொட்டு

சொட்டாய்த் திருடி

பூமிக்குள் பதுக்கிய

பாதகா, பகலவா,

இது நியாயமா?

அடுத்தடுத்துப் புரட்டிக்கொண்டே வந்தாள். ஒரு காகிதம் எடுத்து தான் மிகவும் ரசித்த வரிகளைத் தனியாகக் குறித்துக் கொண்டாள். இவள் முரண்படுகிற இடங்களையும் குறித்துக் கொண்டாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் அவ்வளவையும் படித்துவிட்டு அந்த கடைசிக் கவிதைக்கு வந்தாள் மலர்விழி.

21

அலுவலகத்திற்கு வழக்கத்திற்குச் சற்று முன்னதாகவே வந்து விட்டிருந்தான் குரு பிரசாத்.

நேற்றைய அரட்டையின் போது மலர்விழி தனக்கு ரோஸ் நிறமும், கருப்பு நிறமும் பிடிக்கும் என்று சொன்னது அவன் மனதில் பதிந்ததின் விளைவாக காலையில் ரோஸ் நிற முழுக்கை சட்டையையும், கருப்பு பேண்ட்டையும் கைகள் அனிச்சையாக எடுத்து அணிந்திருந்தன.

குருபிரசாத் தனது கேபின் அறையில் அமர்ந்து, மேஜை மேல் தயாராக வைக்கப்பட்டிருக்கும் கேலிகளை எடுத்து அதிக லயிப்பு இல்லாமல் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே மலர்விழியை ஒவ்வொரு வினாடியும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கவிதைகள் அனைத்தையும் படித்திருப்பாள். குறிப்பாக அந்த லேட்டஸ்ட் கவிதை! அவளுக்காகவே எழுதப்பட்ட கவிதை. அவளுக்கு என் மனதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதற்கென்றே உருவான கவிதை.

படித்ததும் என்ன உணர்ந்திருப்பாள்? அவளிடமும் என்னைப் போலவே ஒருவிதமான ஊசலாடும் மனது இருக்கும் என்ற பட்சத்தில் அந்தச் சிவப்பு இதழ்களில் நாணம் தத்தி நடந்திருக்கும். கன்னங்கள் புது நிறம் பெற்றிருக்கும். ரத்த ஓட்டத்தில் ஒரு குதிநடை சேர்ந்திருக்கும்.

நெஞ்சம் ஆனந்தத்தில் விம்மிக் குதித்திருக்கும். கைகள் பரபரத்திருக்கும். கண்கள் மீண்டும் மீண்டும் வார்த்தை வார்த்தையாகத் தயங்கி கவிதையை நூறு முறை தடவியிருக்கும். தனிமையின் தைரியம் உதடுகளைக் குவிக்க வைத்து அந்த கவிதைக்கே ஒரு பு ஒத்தடம் கொடுக்க வைத்திருக்கும். கைகள் காகிதம் எடுத்து நெஞ்சம் மொழி சொல்ல... பதில் வார்த்தைகளைக் பதித்திருக்கும். பதிக்கப்பட்ட பதிலுடன் இதோ... இதோ... வரப் போகிறாள் மலர்விழி.

ரொம்பத்தான் ஏங்கிப் போகிறேன். எத்தனை சிந்திப்பவனையும் அவன் அறிவு, ஆற்றல், விவேகம் அத்தனையையும் கழற்றிக் கொண்டு நிராயுதபாணியாக்குவதே இந்தக் காதல். வேலைக்கு மனுப்போட்டு விட்டுக் கூட நான் இப்படி தவித்துக் கொண்டிருந்ததில்லை.

ஆனால், இது இன்ப வாழ்க்கைக்கான மனு. இனிய துணைவிக்கான மனு. காத்திருக்கலாம். தவிக்கலாம். உருகலாம். தப்பில்லை. அந்தரங்கமான துடிப்புதானே?

கொலுசு சத்தம் வராந்தாவில் கேட்டபோது, குரு பிரசாத் மீண்டும் ஒரு அவசரத் தவிப்புக்கு உள்ளானான். அந்தக் கேபினின் கதவு திறக்கப்பட்டு...

“கூட்டிரட்டுமா சாரு” என்றவள் பணிப்பெண்.

“சரி” என்று வெளியல் வந்து நின்று கொண்டவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. நடந்து மாடியிலிருந்தே ஜன்னல் வழியாக வாசலைப் பார்த்தான். காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டான். அவளது மொபெட் சத்தத்திற்காக.

பத்து நிமிடத்தில் மீண்டும் தன் அறைக்கு வந்து அமர, மதுசூதனன் வந்து இதழ் தொடர்பாக விவாதித்துச் சென்றபின்...

‘ஏன் இன்னும் வரவில்லை’ என்று புருவம் சுருக்கினான் குரு பிரசாத். சரியாகப் பத்து மணிக்கு வந்து விடுபவள், அரை மணி தாண்டிவிட்டதே.

இன்டர்காம் ஒலித்தது. எடுத்து “குட்மார்னிங் சார்”

“குரு, மலர்விழி இன்னிக்கு லீவாம். போன் வந்திச்சி” என்றார் எடிட்டர்.

“சரி சார். உடம்பு எதுவும் சரியில்லையாமா?”

“தெரியலை. அவங்க சித்தப்பா போன் செஞ்சார். விபரம் சொல்லலை.”

“சரி சார்.”

குருவிற்கு குழப்பம் துவங்கியது. ஏன் திடீரென்று லீவு? நேற்று நன்றாகத்தானே இருந்தாள்? உடல்நிலை சரியில்லையா? அவளே போன் செய்திருக்கலாமே.

‘ஏன் கவிதை படித்ததால் மனதளவில் ஏதவாது பாதிப்பா? டென்ஷன் ஆகிவிட்டாளா? ஏன் கவிதை வெறுப்பு ஏற்றியிருக்குமோ? என்னைப் போல அவள் மனதில் என்னைப் பற்றிய இனிய கனவுகள் இல்லாத

பட்சத்தில்.. என் கவிதை ஆத்திரத்தையும் எரிச்சலையும் ஏற்படுத்தியிருக்காலாமோ? விளைவாக என்னைச் சந்திக்க விரும்பாமல், போனில் கூடப் பேசவும் விரும்பாமல் சித்தப்பாவை விட்டு போன் செய்யச் சொல்லியிருப்பாளோ..."

கற்பனை விதவிதமாக யுகங்களை எழுப்பியது. வேலையில் இருந்த கவனம் கலைந்தது. மெஷின் செக்ஷனில் அனாவசியத்திற்கு ஆபரேட்டரிடம் கடுப்பாகப் பேச வைத்தது.

மதியம் அவன் தன் மனக் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி மலர்விழியின் வீட்டு எண்ணுக்கு போன் செய்தான்.

"ஹலோ, கல்யாணி ஜெயராமன் பேசறேன். யாரு?"

"சுடரொளி பத்திரிகையிலேர்ந்து குரு பிரசாத் பேசறேன் மேடம்."

"நீங்களா? உங்களைப் பத்தி மலர்விழி அடிக்கடி சொல்வா. நேத்துகூட உங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டு வந்து உங்க வீட்டைப் பத்தி, உங்க தங்கச்சியைப் பத்தி அவ்வளவு புகழ்ந்தா, உங்களைக் பார்க்கணும்னு எனக்கே ஆர்வம் வந்துடிச்சி, வீட்டுக்கு வாங்களேன் தம்பி."

"வர்றேங்க. ஓய்வா வர்றேன்."

"என்ன விஷயமா போன் செஞ்சீங்க?"

"மலர்விழி இன்னிக்கு ஆபீசுக்க லீவுன்னு போன் வந்திச்சி. என்ன காரணமனு தெரிஞ்சுக்க முடியலை. உடம்பு எதுவும் சரியில்லையான்னு விசாரிக்கலாம்னுதான் போன் செஞ்சேன்."

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தம்பி. நல்லாத்தான் இருக்கா. அவ சித்தப்பா வந்திருந்தான். ரெண்டு பேருக்கும் சண்டை. எனக்கு பதில் சொல்லாம ஆபீசுக்குப் போகக் கூடாதுன்னு கோபமா அவனே போன் செஞ்சி லீவு சொல்லிட்டான். இவளும் கோபமா ருமுக்குள்ளே போய் படுத்தவதான். டிப்பன் சாப்பிடலை. சாப்பாட்டுக்கும் இறங்கி வரலை. இது வழக்கமா அடிக்கடி நடக்கறதுதான். எதுவும் முக்கியமான விஷயம் இருக்கா?"

"இன்னைக்கு சாயங்காலம் அஞ்சி மணிக்கு ஒரு நாடகத்துக்கு ரெண்டு பேருமா போய் அந்த நாடகத்தோட விமர்சனத்தை எழுதறதா ப்ரோக்ராம் இருந்திச்சி. பரவால்ல. நான் மட்டும் போயட்டு வந்துடறேன். அவங்களைத் தொந்தரவு பண்ணாதீங்க."

"இல்லை தம்பி. நீங்க லைன்ல இருங்க உங்களோட பேசணுமான்னு சொல்லிக் கூப்பிடறேன் அவளை. அந்த சாக்குலேயாவது இறங்கி வருவா. இருங்க வச்சிடாதீங்க."

காத்திருந்த குருபிரசாத்திற்கு ஆறுதலாக இருந்தது. ஆக, மலர்விழியின் விடுமுறைக்கு நான் காரணமில்லை. அப்பாடா! அந்த உறுத்தல் நீங்கியது.

“ஹலோ, மலர்விழி, பேசுறேன்.”

“என்னங்க மலர்விழி, உங்க கோபத்தை சாப்பாட்லதான காட்டணும்?”

“சொல்லிட்டாங்களா பாட்டி? உங்களுக்குத் தெரியாது குரு. காலங்காத்தால ஒரு யுத்தமே நடந்தது இங்கே. விவரமா நேர்ல சொல்றேன். சண்டை போட்ட மூட்ல போய் படுத்து அப்படியே தூங்கிட்டேன். ஸாரி என்னால எந்த வேலையும் கெட்டுப் போச்சா அங்கே?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. நீங்க நல்லா ஓய்வெடுங்க. நான் பாத்துக்கறேன். ஈவினிங் நாடகம் நான் மட்டும் போய்ப் பார்த்துடறேன்.”

“ஆமாம், அது ஒரு ப்ரோக்ராம் இருக்குதில்லே? நிஜ நாடகம்! செட்டிங்கஸ் இல்லாம, மேக்கப் இல்லாம இலக்கியத் தரமான இந்த வகை நாடகம் பார்க்கணும்னு ரொம்ப நாளா நினைச்சிட்டிருந்தேன். அவசியம் வர்றேன் சார். எந்த இடம்?”

சொன்னான்.

“எத்தனை மணிக்கு நாடகம் ஆரம்பம்?”

“அஞ்சி மணிக்கு”

நாலே முக்காலுக்கெல்லாம் நான் அங்கே இருப்பேன். இன்னொரு விஷயம் என்னோட என் ஃபிரண்டு ப்ரியாவைக் கூட்டிக்கிட்டு வரலாமா? அவளுக்கு இதிலே ஆர்வம் உண்டு.”

“தாராளமா அழைச்சிட்டு வாங்க.”

“அப்புறம்.. உங்க கவிதைகள் படிச்சிட்டேன்.”

“எல்லாமா?”

“கடைசி வரைக்கும் படிச்சிட்டேன். அதையும் எடுத்துக்கிட்டு வர்றேன்.”

“சரிங்க”

போனை வைத்துவிட்டு அவள் கடைசி கவிதை வரைக்கும் என்றதில் அழுத்தம் கொடுத்தது போலிருந்ததா என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான் குருபிரசாத்.

மிக இயல்பாக, உற்சாகமாக எப்போதும் போல கலகலப்பாகத்தான் பேசுகிறாள். எனில், அந்தக் கவிதை அவளிடம் கோபத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. எனில்... புரிந்து கொண்டு விட்டாள். அவளின் பதில் அந்த விமர்சனக் கடிதத்தில் நிச்சயம் இடம் பெற்றிருக்கும்.

மாலையில் அவள் மட்டும் வந்தால் நன்றாய் இருக்கும் எதற்காகத் தோழி? ச்சே! நான் எப்படி வேண்டாம் என்று சொல்ல முடியும்? அவளுக்கே புரிய வேண்டாமா? என்ன பெண் இவள்!

என் மனதை வெளிப்படுத்தின கவிதையைப் படித்த பிறகு சந்திக்கப்

போகிறோம். அப்போத தனிமை வேண்டாமா? தனியாக இருந்தால்தானே மறைமுக வெளிப்பாடு என்கிற கட்டம் தாண்டி நேரிடையாக மனம் விட்டுப் பேச முடியும்?

சரி பரவாயில்லை, இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசிக் கொள்ளலாம்.

குருபிரசாத் நான்கு மணிக்கெல்லாம் அலுவலகத்திலேயே முகம் கழுவி, தலை சீவி, ஸ்கூட்டர் எடுத்துக் கொண்டு அரங்கத்துக்கு நாலரை மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். சூடாக கடலை வாங்கி ஒவ்வொன்றாகக் கொறித்துக் கொண்டே காத்திருந்தான்.

சொன்னபடி கால் மணி நேரத்தில் ஆட்டோவில் வந்து இறங்கின மலர்விழியை ஒரு வினாடி அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆண்பிள்ளை போல் பேண்ட், சட்டை அணிந்திருந்தாள். கூட வந்த தோழி சேலையில் இருந்தாள்.

குருபிரசாத் தான் இருக்குமிடத்தை உணர்த்தினான். இருவரும் அருகில் வந்ததும் ப்ரியாவை இவனுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிட்டு இவனை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

“கிரேட் பொயட். இன்னும் வெளிச்சம் இவர் மேல படலை. ப்ரியா, இவரோட கவிதைகள் நோட்டு என்கிட்டே இருக்கு. படிச்சேன்னா உடனே கட்டிப்பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்துடுவே. அற்புதமா எழுதிருக்கார்” என்றான் மலர்விழி.

“ரொம்பச் சொல்றாங்க நம்பாதீங்க” என்ற குரு, “உள்ளே போகலாமா?” என்றான்.

உள்ளே நுழைந்து பத்திரிகையாளர்களுக்குகாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த வரிசையில் குரு, அருகில் மலர்விழி, அடுத்து ப்ரியா என்று அமர்ந்தார்கள்.

“விமர்சனம் எங்கே?” என்றான் இவள் பக்கம் திரும்பி.

“அவ்வளவு அவசரமா?”

“பரிட்சை ரிசல்ட் பார்க்கிற அவசரம் எனக்கு.”

மலர்விழி தன் கைப்பையில் இருந்து மடிக்கப்பட்ட காகிதத்தை எடுத்துத் தந்துவிட்டு, “ஒரு சஸ்பென்சுக்காக அப்படியே பாக்கெட்ல வச்சிக்கிட்டு வீட்ல போய் படியுங்களேன்.” என்றாள்.

அவள் சொன்னதற்குப் பிறகு அதில் ஆர்வம் காட்ட விரும்பாமல் அப்படியே பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டான்.

நாடகம் துவங்கும் வரை அந்த வகை நாடகங்கள் பற்றி ப்ரியாவும், குருவும் விவாதித்தார்கள். ஒரு மணி நேரத்திலேயே இடைவேளை எதுவும் இல்லாமல் நாடகம் நிறைவு பெற்றதும் புறப்பட்டார்கள்.

வாசலுக்கு வந்து, “நாளைக்குச் சந்திக்கலாம்” என்று மலர்விழி விடைபெற்று ப்ரியாவுடன் ஆட்டோவில் ஏறிச் செல்ல... அந்த ஆட்டோ

கண்ணிலிருந்து மறைந்ததும், ஸ்கூட்டரைக் கூட ஸ்டார்ட் செய்யாமல் உடனே வராந்தா விளக்கொளியில் அந்தக் காகிதத்தைப் பிரித்தான் குரு பிரசாத்.

கவிதைகளை மிக அழகாக விமர்சித்திருந்தாள். பொதுவாக உள்ள அழகுணர்ச்சியும், வார்த்தைகள் தேர்ந்தெடுப்பில் உள்ள தேர்ச்சியும் மிக கவர்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாள், இறுதியில்...

‘அவ்வளவு கவிதைகளிலும் எனக்கு மிக மிக பிடித்த கவிதை என்று கேட்டால்.... அந்தக் கடைசி கவிதையைத்தான் சொல்வேன்’ என்று முடித்திருந்தாள்.

குரு பிரசாத் சந்தோஷத்தில் கத்தத் துடித்து அடக்கிக் கொண்டான். ஸ்கூட்டரை அலட்சியமாக ஓட்டினான். வீட்டுக்கு வந்ததும் அப்பாவிடம் வந்து, “அப்பா, நாளைக்கே நீங்களும், நானும் மலர்விழியோட பாட்டிகிட்டே முறையா போய் பொண்ணு கேட்கலாம்” என்றான்.

தன் அறைக்கு வந்தான். படிச்சேன்னா உடனே கட்டிப்பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்துடுவே என்று ப்ரியாவிடம் மலர்விழி சொன்ன வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவனுள் பவனி வந்து இரவு முழுக்க தூங்க விடாமல் செய்தன.

22

மலர்விழி குளித்துவிட்டுப் பட்டுப் புடவை அணிந்து கொண்டு இருந்தபோது கதவைத் தட்டினாள் ப்ரியா. “இன்னும் ரெடியாகலையா மலர்? ஒன்பது மணிக்குள்ளே கல்யாண மண்டபத்தில் இருக்கணும்.” மலர்விழி கதவைத் திறந்தாள்.

“இதோ ஒரு நிமிஷம்.”

“தாலி கட்டி முடிஞ்சதும் போனா ரொம்பக் கோவிச்சுக்குவாடி அவ”

மலர்விழி தோள்பட்டையில் வெளியில் தெரியாமல் முந்தானையை பின் செய்து கொண்டாள். கண்ணாடி முன் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள். பூ எடுத்து வைத்து, ஹேர் பின்னை பல்லிடுக்கில் கொடுத்து அகட்டிச் செருகிக் கொண்டாள்.

“இன்னைக்கு ஆபீஸ் லீவுதானே நீ?”

“ஆமாம் ப்ரியா. போன் பண்ணிச் சொல்லணும். போவமா இன்னும் பிரசண்ட் வேற வாங்கலை. நீ வாங்கிட்டியா?”

ப்ரியா தன் கைப்பை திறந்து கிஃப்ட் பேக் செய்யப்பட்டச் சின்ன பார்சலைக் காட்டினாள்.

“என்ன அது?”

“எலெக்ட்ரானிக் டைம்பீஸ்.”

“எனக்கும் சேர்த்து ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வந்திருக்கலாமில்லே?”

“மறந்துட்டேன் மலர். போற வழில ரெண்டே நிமிஷத்திலே வாங்கிக்கலாம்.”

இருவரும் மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்தார்கள். டெலிபோனில் தன் பத்திரிகை அலுவலகத்தை முயன்றாள் மலர்விழி. கிடைத்ததும் எடிட்டோரியல் செக்ஷன் கேட்டாள்.

“ஹலோ குரு பிரசாத் பேசுறேன்.”

“என்ன சார், இன்னைக்கு இவ்வளவு சீக்கிரமா வந்துட்டீங்க? நான் மலர்விழிதான் பேசுறேன்.”

“இன்னைக்கு இஷ்யூ ரெடியாகிற நாளாச்சே. என்ன விஷயம்ங்க.”

“வந்து... ஒரு ஃபிரண்டுக்கு கல்யாணம். அதுக்குப் போறேன். இன்னைக்கு ஆபீஸ் வரமாட்டேன். அதைச் சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன்.”

“சரிங்க, உங்க பாட்டி ஊர்லதானே இருக்காங்க?”

“ஆமாம். இப்போ அவங்களும் ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போயிருக்காங்க. என்ன திடீர்னு பாட்டியைப் பத்திக் கேக்குறிங்க?”

“இன்னைக்கு ஈவினிங் அப்பா உங்க வீட்டுக்கு வந்து பாட்டியை சந்திச்சி ஏதோ பேசுணும்னு சொன்னாங்க.”

“அவசியம் வரச் சொல்லுங்க. நான் பாட்டிகிட்டேச் சொல்லிடறேன். ஆனா நான்தான் இருக்க மாட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“ஃபிரண்டோட கல்யாண ரிசப்ஷன் சாயங்காலம் நடக்குது. காலேஜ் மேட். முக்கியமான ஃபிரண்ட். அதுக்கும் நான் போகணும். போய்ட்டு எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ வீட்டுக்கு வரப் பார்க்கிறேன்.”

“ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லை. உங்க ப்ரோக்ராம்படி போங்க. அப்பா வற்றப்போ நீங்க வீட்ல இருக்கணும்னு அவசியம் இல்லை.”

“ஓ.கே. நாளைக்குப் பார்க்கலாம் சார்.”

போனை வைத்தாள் மலர்விழி.

“வாடி லேட்டாய்டுச்சி. ஆட்டோ வேற வெய்ட்டிங்ல இருக்கான்.”

மலர்விழி வேலைக்காரனை வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு செருப்பணிந்து படிகளில் இறங்கினபோது

டெலிபோன் ஒலித்தது.

“யாருன்னு பாரு செல்வம்.”

வேலைக்காரன் சென்று எடுத்துப் பேசிவிட்டு, ரிசீவரைத் தனியாகக் கிடத்திவிட்டு வந்து, “அம்மா, உங்க கூடத்தான் பேசணுமாம்” என்றான்.

“யாரு பேசறது?”

“யாரோ ஆம்பளைக் குரல். யாருன்னு கேட்டுக்கலை”

“கேக்க வேணாமோ? சரி, விடு. நானே பேசிடறேன். ப்ரியா நீ ஆட்டோல ஏறி உக்காரு. இதோ ஒரே நிமிஷத்துல பேசி கட் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்.”

மலர்விழி செருப்புகளைக் கழற்றி விட்டு, பட்டுப் புடவையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு சற்று ஓட்டமாய் வந்து ரிசீவரை எடுத்து, “ஹலோ, மலர்விழி பேசறேன். யாரு?” என்று லேசாக மூச்சிரைத்தாள்.

“மலர், நான், அருண்குமார் பேசறேன்.”

அருண்குமார்? சில வினாடிகள் லேசான அதிர்ச்சியில் விழுந்து மீண்டும், குரலை சகஜமாக்கிக் கொண்டு, “எப்போ, மெட்ராஸ் வந்தீங்க?” என்றாள்.

“நேத்து ராத்திரி, நல்லா இருக்கியா மலர்விழி?”

“ம்.”

“நீங்க எப்படி இருக்கீங்கன்னு கேக்க மாட்டியா?”

“சொல்லுங்க.”

“உன்னை சந்திச்சுப் பேசணும்.”

“எப்படி இருக்காங்க உங்க வைஃப்.

“மலர், உன்னை எங்கே சந்திக்கிறது?”

“ஏதாச்சும் குட்டிப் பாப்பா புது வரவுக்கு அறிகுறி உண்டா?”

“ப்ளீஸ் மலர், நாம சந்திக்கணும்.”

“நான் அவசரமா ஒரு கல்யாணத்துக்குப் புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கேன்.”

“ஈவினிங்?”

“ரிசப்ஷன் போகணும்.”

“மத்தியானம்”

“அருண், எதுக்காக அனாவசியமா நாம் சந்திச்சி ஒருத்தர் மனசை ஒருத்தர் ரணப்படுத்திக்கணும்? இந்த பிரிவு உங்ககிட்டே எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தலையா?” “ஏற்படுத்தியிருக்கு மலர். அதைப்பத்திப் பேசத்தான் விரும்புறேன்.”

“வெரிகுட். கேக்க சந்தோஷமா இருக்க. அப்போ அவசியம் சந்திச்சே ஆகணும். ரிசப்ஷன் மைலாப்பூர்ல ஒரு கல்யாண மண்டபத்தில

ஈவினிங் ஆறு மணிக்க. நாலு மணிக்கு நான் நாகேஸ்வரராவ் பார்த் வந்துடறேன். நீங்க அங்கே வந்துடுங்க. பேசலாம்."

"ஓ.கே. மலர். ஒரு சந்தோஷமான செய்தி சொல்லப்போறேன்."

"சந்திக்கலாம் அருண்."

போனை வைத்துவிட்டு வெளியே ஓடிவந்து ஆட்டோவில் ஏறிக் கொண்டாள். ஆட்டோ புறப்பட்டது.

"யாருடி போன்ல?"

"அருண்குமார் ப்ரியா. நேத்து மெட்ராஸ் வந்தாராம்."

"அருண்ணா உடனே முகம் பிரகாசமாகுதே!"

"ச்சீ! இந்த பிரகாசம் அவர் சொல்லப்போற செய்திக்காக."

"என்ன அது?"

"நான் எதிர்பார்த்தபடியே இந்தப் பிரிவு ஒரு நல்ல மனமாற்றத்தை அவர்கிட்டே ஏற்படுத்தியிருக்கு ப்ரியா. சந்தோஷமான செய்தி சொல்லப் போறேன்னு சொன்னார்."

"நீ என்ன செய்தி எதிர்பார்க்கிறே மலர்?"

"உனக்குத் தெரியாதா? 'விவாகரத்து கேசை வாபஸ் வாங்கிட்டு தன் மனைவியை மன்னிச்சு ஏத்துகிட்டு அவளோட வாழ முடிவெடுத்துட்டேன்'னு அவர் சொல்லப்போறார்."

அமைதியாக அவளைப் பார்த்த ப்ரியா, "நீ உண்மையிலே ரொம்ப வித்தியாசமான பொண்ணு தான் மலர்விழி." என்றாள்.

மாலை 5 மணிக்கு ஆட்டோவில் வந்து இறங்கினார்கள் ராஜேந்திர பிரசாத்தும், குருபிரசாத்தும். வலைக்கூடையில் ஆப்பிள்களும், வாழைப்பழங்களும் பூவும் இருந்தன.

"நீயும் வரப்போறேன்னு தெரிஞ்சா அந்தப் பொண்ணு ஒருவேளை வீட்ல இருக்கலாம்."

"இல்லைப்பா, நீங்க மட்டும்தான் வந்து அவங்க பாட்டியைச் சந்திக்கப் போறதா சொன்னேன். நானும் வற்றதை வேணும்னே சொல்லலை."

"ஏன் அப்படி?"

"நாம பேசறப்போ அவ இல்லாம இருந்தா எனக்குச் சங்கடமில்லாம இருக்கும். வாங்க"

இருவருமாக வீட்டுக்குள் வந்தார்கள். எதிர்ப்பட்ட வேலைக்காரனிடம் சொல்லியனுப்பிவிட்டு ஹாலில் இருந்த ஷோபாவில் அமர்ந்தார்கள்.

நிமிடங்களில் கல்யாணி ஜெயராமன் புன்சிரிப்புடன் வந்தார். "வாங்க, வாங்க" என்று கை கூப்பினார்.

“என் பேரு குருபிரசாத். நேத்து போன்ல பேசியது நான்தான். இவர்தான் எங்கப்பா.”

“வணக்கம் சார். நீங்க எழுதின புத்தகம் வாசிச்சிருக்கேன். உங்களை சந்திச்சதுல ரொம்ப சந்தோஷம். காபி சாப்பிடுவீங்கதானே?”

“சரி.”

கல்யாணி ஜெயராமனே எழுந்து உள்ளே சென்று சில நிமிடங்களில் காபியோடு வந்தார். “மலர்விழி தன் ஃபிரண்டு கல்யாண ரிசப்ஷனுக்குப் போயிருகா” என்றார் குருவைப் பார்த்து.

“தெரியும், சொன்னாங்க.”

பிறகு பொதுவாக கர்நாடக இசையில் அன்றைக்கு மக்களுக்கு இருந்த ஈடுபாடு, இன்றைக்கு இருக்கிற ஈடுபாடு, மத நம்பிக்கை என்று பல விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு...

“குறிப்பா நாங்க எதுக்காக வந்திருக்கோம்ங்கிறதைச் சொல்லிடறேன்” என்று ஆரம்பித்தார் ராஜேந்திர பிரசாத்.

“சொல்லுங்க”

“குரு எனக்கு ஒரே பையன். இவனுக்குக் கீழே ரெண்டு தங்கைகள். நாங்க பிரமாத வசதி இல்லை. ஆனா கஷ்டப்படலை. அவசியமான தேவைகள் எல்லாத்தையும் பூர்த்தி செஞ்சுட முடியுது. சொந்த வீடு. பையனுக்கு நெருக்கி ரெண்டாயிரம் சம்பளம் வருது. பிரச்னையில்லாத ஒரு சந்தோஷமான குடும்பம் எங்களது.”

“உங்க பேத்தியும் என் பையனும் ஒரே ஆஃபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறாங்களா... ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசினதில பழகினதில... விரும்பிப் பழகறாங்க. ரொம்ப அன்பா இருக்காங்க. இந்த அன்பு வாழ்க்கை பூரா தொடரணும்னு நினைக்கிறவன் நான். பையன் மனசைப் புரிஞ்சிக்கிட்டதும் அந்தப் பொண்ணு மனசை முதல்ல தெரிஞ்சுக்கோன்னு சொன்னேன் நான். அதை என் பையன் தெரிஞ்சுக்கிட்டதும் தான் புறப்பட்டு வந்தோம். ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்கலாம்ங்கிறது என் யோசனை. என் விருப்பம். அதான் பொண்ணு கேட்டு வந்திருக்கேன்.”

கல்யாணி ஜெயராமன் முகத்தில் உற்சாகம் கரைபுரண்டு ஓடியது.

“என் பேத்தியோட விருப்பத்திற்கு எதிரா நான் எந்த விஷயத்திலேயும் நடந்துக்கிட்டதில்லை. அவ இப்படி ஒரு ஆசையை மனசில வச்சிக்கிட்டுத்தான் என்கிட்டே கல்யாணம் வேணாம், வேணாம்பனு நடிச்சிருக்காளா? வரட்டும். அவ என்கிட்டே சொல்லவே இல்லை. வசதியை விடுங்க. ஒரு நல்ல குடும்பத்தில சம்பந்தம் செய்யறதுதான் பெரிசு, மலர் விழியோட அப்பா, அம்மா நான் சொல்றதைத்தான் ஆதரிப்பாங்க. முதல்ல மலர்விழி வரட்டும். அவளை நான் கேட்டுக்கறேன். அப்புறம் நாம பேசலாம்.” என்றார்.

மாலை நான்கு மணிக்கு மலர்விழி தனது மொபெட்டை நாகேஸ்வரராவ் பூங்கவின் முன் நிறுத்தி இறங்கினாள். வரவேற்பு நிகழ்ச்சி என்பதால் சூரிதார் உடை அணிந்திருந்தாள். தலையைப் பின்னலிடாமல் உயரத் தூக்கி வாரி பிளாஸ்டிக் கிளிப் குத்தியிருந்தாள்.

வண்டி சாவி எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள். புல்வெளிகளில் ஜோடி ஜோடியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். மர நிழலில் ஒரு ஆசாமி தலைக்கடியில் கைகளைச் செருகி திவ்யமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான்கு நண்பர்கள் சத்தமாகச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்க, தப்பாமல் இருவர் கையில் சிகரெட். பூங்காவின் கடைசிப் படியேறி தகரச் சறுக்கலில் சறுக்கிக் கொண்டு, கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேடிப் பார்த்ததில் அருணைக் காணோம்.

மலர்விழி ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்ச் தேடி கைக்குட்டை விரித்து அதன் மேல் அமர்ந்து கொண்டாள். காக்கைகள் கோரஸ் பாடி பறந்தன. தண்ணீர் சிதறடிக்கும் செயற்கை நீருற்று இயக்கத்தில் இல்லாமல் துருபிடித்திருந்தது. உறங்கின நாயின் மேல் வண்ணத்துப் பூச்சி அமர யோசித்துப் படபடத்துக் கொண்டிருக்க...

“ஸாரி மலர், கொஞ்சம் தாமதமாய்டுச்சி.”

நிமிர்ந்தாள்.

அருண்குமாரை அடையாளம் தெரியவில்லை. அந்த அளவுக்கு இளைத்துப் போயிருந்தான். கண்கள் ஒட்டிப்போய் அடர்த்தியாய் தாடி வைத்து, கருத்து, கண்கள் இடுங்கிப் காசநோய் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வந்தவன் போல் இருந்தான்.

மலர்விழி பதறிப் போனாள்.

“அருண், என்ன, என்ன இது, இப்படி இருக்கீங்க?”

“எப்படி இருக்கேன்?”

“நீங்கதானா? என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு?”

“ஒண்ணுமில்லே மலர். நல்லாத் தேன் இருக்கேன்.”

“பொய். உங்க உடம்புக்கு என்ன அருண்?”

“உடம்புக்கு எதுவும் இல்லை மலர். மனசுக்குத்தான்.”

“மனசுக்கு என்ன?”

அவளைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

“தெரியாத விஷயமா மலர்?”

“அருண், பிரச்னைகள் என் வரைக்கும் எப்பவோ முடிஞ்சி போச்சி.”

“இது உதடுகள் சொல்றது மலர்.”

“உள்ளம் சொல்றதும் இதேதான். நிஜமா நான் பழசெல்லாம் மறந்துட்டேன். இப்போ பத்திரிகை ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறதில், புதுப்புது விஷயங்களில் ஈடுபடுதிறல் உற்சாகமா இருக்கேன்.”

மலர்விழி தன் விரல் நகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“மலர், இதை என்னை நேராப் பார்த்துச் சொல்ல முடியுமா உன்னால?”

“ஏன் முடியாது?”

“சொல்லேன். நான் உற்சாகமாகத்தான் இருந்தேன். உங்களோட பழகின அந்த இனிமையான பொழுதுகளைச் சுத்தமா மறந்துட்டேன்னு என் கண்ணைப் பார்த்துக்கிட்டுச் சொல்ல முடியுமா மலர்விழி?”

அருண்குமார் அவளை ஊடுருவிப் பார்க்க, தன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டாள் மலர்விழி.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? அப்படி இவன் சொல்வது போல என்னால் இவன் கண்களைச் சந்தித்து சொல்ல முடியுமா? வெறும் பார்வையே என்னை அசைக்கிறதே. இந்த அருகாமையே பல சுகமான நினைவுத் தூறல்களை உள்ளே இறக்குகிறதே. அதெப்படிச் சொல்ல முடியும்? பொய் பேசுவது மிகச் சிரமம். அதிலும் ஒரு பக்குவமான, பழகின நபரிடம் பேசுவது மிக மிகச் சிரமம்.

“என்ன மலர், பதில் சொல்லலை?”

“அருண், நான் இப்போ உற்சாகமா இருக்கிறதும் உண்மை. அதே சமயம் நம்மோட சந்திப்புகள், நிகழ்ச்சிகள் அடிக்கடி எனக்குள்ளே வந்து போறதும் உண்மை. அதையெல்லாம் மறக்க விரும்புறேன். ஆனா இன்னும் நாளாகும் அருண்.”

“மலர் ப்ளீஸ். ஏன் அதெல்லாம் மறக்கணும்?”

“என்ன அருண் இது? கடைசியா சந்திச்சப்போ நான் சொன்னதெல்லாம் மறுபடியும் சொல்லணுமா? அன்னைக்கு ஆத்திரமா உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போட அணுகின பிரச்சனையை இன்னைக்கு நிதானமா, தெளிவா அலச முடியாது. எந்த வகையில பார்த்தாலும், உங்க மனைவிக்கு வாழ்க்கை தர்றதுதான் சிறப்பாப்படுது. தப்பு செஞ்சாங்க. ஆனா நீங்களும், நானும் கூட தப்பு செஞ்சோமே. இப்போ அவங்க மனநிலை என்ன? அதுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பார்க்கணும் அருண்.”

“அதுக்கு இனிமே அவசியம் இல்லை மலர்.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

தன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து டைப் அடித்த ஒரு மடக்கப்பட்ட காகிதக் கற்றையை வெளியில் எடுத்தான். அவளிடம் நீட்டினான்.

“பாரு”

“என்ன இது?”

“வாங்கிப் பாரேன்.”

“நீதிபதியோட தீர்ப்பு.”

மலர்விழி புருவங்களைச் சுருக்கினாள்.

“விவரகத்து வழக்கு தீர்ப்பாய்டுச்சி மலர்விழி. இனிமே எனக்கும் அவளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. ஜீவனாம்சம் தர நான் தயாரா இருந்தேன். ஆனா கோர்ட்ல அவ வேணாமனு சொல்லிட்டா. அதனால போன வாரம் இந்த தீர்ப்பு வெளியிட்ட நிமிஷத்திலேர்ந்து நான் சுதந்திர மனுஷன்.”

எச்சில் விழுங்கினான். அதிர்ச்சியை விழுங்க முயன்றான்.

“மலர், நம் காதல்ல இருந்த பெரிய பிரச்சனை என் மனைவி. அவ இனி என் மனைவியே இல்லைன்னு ஆனப்புறம் அவளை மன்னிக்கிறதோ, வாழ்க்கை துர்த்தோ அவசியமில்லாமல் போய்டுது. இப்போ என் நேசத்தை உன்கிட்டே ஒங்கி வெளிப்படுத்தலாம். அதே அளவுக்கு உன்கிட்டேர்ந்து உரிமையோட எதிர்பார்க்கலாம்.”

மலர்விழி அருகில் வளைந்து வந்து அசைந்த செடிக் கிளையின் இலையைக் கிள்ளிக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தாள். அவனை பார்த்தாள்.

“என்ன மலர். அப்படிப் பார்க்கிறே?” “இந்தப் பிரிவு உங்ககிட்டே உருவாக்கின மாற்றம் இதுதானா?”

“ஆமாம்.”

“சந்தோஷமான செய்தியைச் சொல்லப்போறதா போன்ல சொன்னது இதைத்தானா?”

“ஆமாம். இது சந்தோஷமான செய்தி இல்லையா?”

“உங்களுக்கு இருக்கலாம். எனக்கில்லை.”

“ஏம்மா அப்படிச் சொல்றே?”

“என்ன அருண் பேசறீங்க நீங்க? நீங்க ரெண்டுபேரும் சேர்ந்து வாழணும்னு நான் விரும்பினேன், விரும்பறேன். எனக்கு இது எப்படி சந்தோஷமான விஷயமாகும்?”

“மலர், என்னால உன்னைக் கொஞ்சம் கூடப் புரிஞ்சுக்க முடியலை. நீ என்னை நேசிக்கலை?”

“நேசிச்சேன். ஆயிரம் சதவீதம் நேசிச்சேன். அதோட எல்லையிலேதான்

மெனமா என்னையே உங்ககிட்டே கொடுத்தேன்."

"என்னோட சேர்ந்து வாழப் பிரியப்பட்டலை?"

"கொள்ளை கொள்ளையாப் பிரியப்பட்டேன். தினம் நூறு கனவுகள் கண்டேன் நம் வாழ்க்கையைப் பத்தி."

"பின்னே என்ன மலர்? இப்போ நடுவில் இருந்த தடங்கல் நீங்கி, அந்தக் கனவுகள் நிறைவேற சந்தர்ப்பம் சரியா இருக்கிறப்போ... சந்தோஷப்பட மாட்டேங்கறே?"

"என்னைப் பைத்தியம்னு வேணாலும் நினைச்சுங்கங்க. சட்டம் உங்களைப் பிரிச்சிருக்கலாம். என் மனசில பிரிக்க முடியலை. உங்களை மாதிரி சடார்னு அவங்களை துப்பட்டி உதறிடற மாதிரி உதற மனசு வரலை. ஷி ஈஸ் சின்சியர் நவ்! நடந்த காலத் தவறுகள் மன்னிக்கப்படலாம். மன்னிக்கிறது தேவ குணம். அது உங்களுக்கு வரணும் அருண்."

"எப்படி வரும் மலர்? உன்மேல மனசு முழுக்க ஆசையை வச்சிக்கிட்டு அவளைஎன்னைத் தலைகுனிய வச்சவளை மன்னிச்சு ஏத்துக்கோ, ஏத்துக்கோன்னா எப்படி? எப்படி முடியும்? எனக்கு அந்த தேவ குணமெல்லாம் வேணாம். நான் மனுஷன். தப்பு செய்ற மனுஷன். காதல் காமமா மாறினப்போ அதைத் தலையைத் தட்டி உட்கார வைக்கத் தெரியாத சாதாரண, சராசரி மனுஷன். என்னை நல்லாப் பாரு மலர். வேஷம் போட்டுக்கிட்டு வந்து உன் முன்னாடி நிக்கலை. பார்த்ததும் அதிர்ச்சியடைஞ்சியே இந்தத் தோற்றத்துக்குக் காரணம் என்ன? உன் நினைவுகள்தான்! குற்ற உணர்ச்சில தினம் தினம் நொந்து குறுகிப் போனதுதான். சரியாச் சாப்பிடாம, சரியா தூங்காம... நம்பமாட்டே மலர், ஒரு நாள் ரத்தம் வற்ற வரைக்கும் சுவத்தில மடார், மடார்னு மோதிக்கிட்டேன். கேட்டியே ஒரு கேள்வி! நினைவு இருக்கா? 'ஏற்கனவே கல்யாணமாகி அதிலே சிக்கல் இருக்கிற குழப்பமான சூழ்நிலையிலே என்கிட்டே வரம்பு மீற எப்படி மனசு வந்திச்சி?' நீ கேட்டுட்டு மறந்து உற்சாகமாய்ட்டதாச் சொல்றே. என்னால அப்படி உற்சாகமாக முடியலை மலர்விழி. வேற எதிலேயும் ஈடுபட மனசு வரலை மலர்விழி. ச்சே! நாம மனுஷனா, இப்படி நடந்துக்கிட்டேமேன்னு ஒவ்வொரு வினாடியும் கூசிக் குறுக்கிட்டு இருக்கேன் மலர்விழி. ப்ளீஸ், என்னை உணர்! இதான் என் நிலைமை. இனி உன் முடிவுதான். எது வேணாலும் செய்!"

ஆவேசமாகப் பேசிவிட்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பி சட்டையை உயர்த்தி அதன் முனையால் விழிகளை ஒற்றிக் கொண்ட அவனைப் பார்த்தபோது...

மலர்விழிக்கு உடைப்பெடுத்து அழ ஏற்பட்ட உந்துதலை உதடுகளைக் கடித்துக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

எழுந்து கொண்டாள்.

“அருண், உணர்ச்சிவசப்படாதீங்க. எங்கே தங்கியிருக்கீங்க? இப்போ நான் ரிசப்ஷனுக்குப் போக நேரமாச்சி. நாம மறுபடி சந்திச்சிப் பேசலாம்”

“அதே வீட்லதான் மலர். அந்த வீட்டை நான் காலி செய்யல.”

“அப்படின்னா நான் நாளைக்கு வந்து உங்களை பார்க்கறேன்.”

“நிச்சயமா?”

“நிச்சயமா வருவேன் அருண்.”

“ஒரு நல்ல முடிவோட வரணும் மலர்.”

“உங்க கோணத்தில் சிக்கல் பிரிச்சுட்டதா நினைக்கிறீங்க. ஆனா... நாளைக்குப் பேசலாம் அருண்.”

மலர்விழி மெனமாக நடந்து செல்ல...

அவள் போட்டு அமர்ந்திருந்த கர்ச்சீப்பை எடுத்து “மலர்” என்று அழைத்து அவளிடம் கொடுத்த அருண் “ஒண்ணு மட்டும் சொல்றேன். நான் வாழறதா, சாவற தாங்கிற முடிவை நீதான் எடுக்கறே” என்றவன் வேகமாக நடந்தான்.

24

திருமண வரவேற்பில் தன் தோழிகள் அனைவரும் உற்சாகமாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்க, மலர்விழியால் ஈடுபாட்டுடன் அவர்களின் சந்தோஷச் செயல்களில் ஒன்ற முடியாமல் தவித்தாள்.

பூங்காவில் அருணைச் சந்தித்ததும், அவனோடு பேசியதும் அவளை முழுக்க ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

நாற்காலியில் அமர்ந்து, வழங்கப்பட்ட ஐஸ்கிரீம் கப்பில் பிளாஸ்டிக் ஸ்பூனால் நெருடிக்கொண்டே, மேடையின் மெல்லிசைப் பாடகன் கட்டைட் பின்னணியில் ஆடும் டிஸ்கோ நடனத்தை லயிப்பே இல்லாமல் பார்த்தாள்.

மலர்விழியின் தோளைத் தொட்டாள் ப்ரியா.

“என்னடி ஆச்சு உனக்கு? ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே?”

“அப்புறம் சொல்றேன்.”

“இல்லை, இப்பவே சொல்லு, வா.”

ப்ரியா இவள் கையைப் பிடித்து வெளியே நடத்திச் சென்றாள். மண்டபத்துக்கு சைடு பகுதியில் ஒவ்வொரு நெட்டிலிங்க மரத்திற்கும் ஏராள ஏராள மின்சார மூக்குத்திகள்! மெல்லிசையின் ஓசை வடிந்திருந்த அந்தத் தனிமை இடத்திற்கு வந்த பிறகு...

“சொல்லு மலர்விழி, அருணைப் பார்த்துவிட்டுத் தானே வரவேற்புக்கு

வந்தே?"

"ஆமாம்."

"என்னவாம்.?"

"தேவகியை விவாகரத்து செய்துட்டார் ப்ரியா. தீர்ப்பாய்டுச்சி."

"பின்னே என்னடி? இனி எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை."

"உளறாதே அவரும் இப்படியேத்தான் உளறினார். நான் எதிர்பார்த்தது வேற."

"என்ன எதிர்பார்த்தே?"

"நடுவில் ஏற்பட்ட பிரிவில் அவர் எல்லாத்தையும் நினைச்சிப் பார்ப்பார். தேவகியை மன்னிக்கிற மனக்கேவம் அவருக்குக் கிடைக்கும். அவளை ஏத்துப்பார்ன்னு நினைச்சேன்."

"உனக்கென்ன பெரிய தியாகின்னு நினைப்பா?"

"ஏண்டி அப்படிக்கேக்கறே?"

"காதலிச்சே. கசமுசா ஆய்டுச்சி. அதுக்கப்பறம்தான் அவன் கல்யாணமானவன்னு தெரியும். ஆனா அவன் சைடுல ஒரு பெரிய சோகக் கதை. அவன் வரைக்கும் தன் மனைவியை விவாகரத்து செய்ய நியாயமான காரணம் இருக்கு. விவாகரத்து கிடைச்சிடுச்சி. அவனோ உன் உடம்பை அடைய மட்டும் நேசிக்கலை. இப்பவும் உன்னை மனசார நேசிக்கிறான். தப்பை உணர்றான். உன்னை ஏத்துக்கத் துடிக்கிறான். இதுதானேடி கதைச் சுருக்கம்? இந்த நிலைமையிலே அவனை நீ ஏத்துக்கமாட்டேன்னு சொன்னா... உன்னை விடப் பைத்தியக்காரி வேற யாரும் இருக்க மாட்டா உலகத்திலே..."

"ப்ரியா, இதைப்பத்தி நாம விரிவா பல தடவை பேசிட்டோம். தேவகியோட நிலமை என்ன ப்ரியா?"

"விவாகரத்து கிடைச்ச ஒரு பொண்ணு. இப்போ அவ யாரை வேணாலும் மறுபடி கல்யாணம் செஞ்சுக்கலாம்."

"பேத்தாதே. அவ எதுக்காக விவாகரத்து செய்யப்பட்டாள்ன்னு கோர்ட்டுக்கு போன அசிங்கமான சமாச்சாரம் ஊர் முழுக்க தெரியும். யார் முன்வருவா? யாராச்சும் முன் வந்தாலும் அவளுக்கு விருப்பம் இருக்கணுமே, அவ எதிர்காலத்தை நினைச்சிப்பாரு ப்ரியா. அம்மா வீட்ல எவ்வளவு நாள் அன்பா நடந்துக்குவாங்க? ஏற்கனவே அண்ணன் இவ வீட்டுக்குள்ளே வந்ததால தனியாப் போய்ட்டான். விவாகரத்தும் கிடைச்சதும் அவளை யாராச்சும் கிடைப்பாங்களா?"

"அதுக்காக? உன் எதிர்காலம் என்னடி? அதை யோசிக்க மாட்டியா?"

"என் எதிர்காலத்துக்கு என்ன ப்ரியா? பணப் பிரச்சனை கிடையாது. இப்போ மனசுக்கு சந்தோஷம் தர்ற பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபட்டு

நிம்மதியா இருக்கேன். நாளைக்கு சொந்தமா பெண்கள் முன்னேற்றப் பத்திரிகை ஆரம்பிப்பேன். இது மாதிரி நிறைய திட்டங்கள் வச்சிருக்கேன்."

"அப்போ கல்யாணம்? உனக்கொரு துணை வேண்டவே வேண்டாமா?"

மலர்விழி கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டாள்.

"நான் கல்யாணமே செய்துக்கப் போறதில்லைனு அழிச்சாட்டியமாச் சொல்லத் தயாரா இல்லை. இப்போதைக்கு அப்படி எண்ணம் இல்லை. கொஞ்ச காலம் கழிச்சு எனக்கு ஒரு ஆண் துணையும், கல்யாணமும் அவசியம்னு உணர்ந்தா நிச்சயமா பண்ணிப்பேன். என்னை கல்யாணம் செய்துக்க விரும்புறவர்கிட்டே எல்லா உண்மைகளையும் கட்டாயம் சொல்வேன். அந்த கசப்பான உண்மையை ஜீரணிக்கிற பக்குவம் அவருக்கு இருந்தா நான் தயார். ஆனா இப்போது இல்லை."

"மலர், தேவகியும், அருணும் இணைஞ்சி வாழணும்கிறது உன் விருப்பமா?"

"ஆமாம்."

"இனி வாய்ப்பே இல்லைங்கிற நிலை இப்போ சரியா?"

"ஏன் வாய்ப்பு இல்லை?"

"கோர்ட்டே தீர்ப்பு வழங்கிடுச்சே மலர்."

"கோர்ட் தீர்ப்பு வழங்கினா என்ன ப்ரியா? அதை அமல்படுத்தணும்னு அவசியமே இல்லை. நாளைக்கு அருண் குமாரை சந்திக்கிறேன்னு சொல்லிருக்கேன். உறுதியான இறுதியான முடிவைச் சொல்லிடப் போறேன்."

"என்ன அது?"

"என்னைக் காதலிச்சது உண்மைன்னா, அவர் தப்பை உணர்ந்தது உண்மைன்னா, தேவகியை மன்னிச்சு சேர்ந்து வாழணும். இல்லைன்னா என்னை சந்திக்கவே வேணாம்."

"மன்னிக்க எப்படி மனசு வரும்?"

"இவரை நான் மன்னிக்க எனக்கு மட்டும் மனசு வரணும்னு எப்படி எதிர்பார்க்கிறார்?"

சூடாக இவர்கள் விவாதித்து கொண்டிருக்க, மற்றொரு தோழி அங்கே வந்து, "என்ன ரெண்டு பேரும் இங்கே இருக்கிங்க? ஃபரெண்டஸ் எல்லோரோடவும் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக்கக் கூப்புடறா, வாங்க" என்றாள். இருவரும் உள்ளே நடந்தார்கள்.

மலர்விழி தன் வீட்டிற்கு வந்தபோது சித்தப்பாவின் குரல் கேட்டது. பாட்டியிடம் பெரிதாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

இவள் உள்ளே வந்ததும், இவளுக்காகவே காத்திருந்தவர் போல இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, “வா, வா, வா” என்றார் வாயெல்லாம் சிரிப்பு ஏந்தின பற்களாக.

கைப்பையைத் தோளில் இருந்து சரித்து சோபாவில் போட்டுக் கொண்டே “என்ன சித்தப்பா, இன்னிக்கு ஏக மூட்ட இரூக்கீங்க போலிருக்கு ஸ்டாக் வச்சிருந்த சரக்கு பட்ஜெட்ல விலை ஏறிடுச்சா?” என்றாள் மலர்விழி.

மூர்த்தி தன் ஜிப்பாவின் தங்க பட்டனை நிமிண்டிக் கொண்டே, “அதைவிட சந்தோஷமான அதிர்ச்சியை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, கேள்வியா கேக்கறே படவா?” அவளை அறைவதற்கு கையை ஒங்கினார்.

மெனமாகப் புன்னகைத்த பாட்டியைப் பார்த்தாள் மலர்விழி.

“என்ன பாட்டி. சித்தப்பா என்ன சொல்றார்?”

“உனக்காப் புரிஞ்சுக்க முடியலை?” என்றார் பாட்டி.

“ரெண்டு பேருமா சேர்ந்துக்கிட்டுப் புதிர் போடறீங்க.”

“மனசுக்குள்ளேயே மறைந்தி வச்சிருந்து புதிர் போட்டது நீயா, இல்லை நாங்களா? சின்னப் பொண்ணுன்னு நினைச்சா படு விவரமாய்டியே நீ” என்றார் சித்தப்பா.

“சத்தியமா எனக்கு ஒரு வார்த்தை புரியலை”

“குரு பிரசாத்தைப் போய்க் கேளு. அவர் புரியவைப்பார். புரியலையாமில்ல.”

“அவரைப் போய் என்ன கேக்கணும்?”

“கல்யாணத் தேதியைத்தான்.”

“யாருக்குக் கல்யாணம்?”

“போச்சுடா! வேதாளமாய்டியா நீ? நடிக்காதே!”

“பாட்டி, என்ன பேசறிங்க ரெண்டு பேரும்?”

“மலர்விழி, சாயங்காலம் குரு பிரசாத்தும், அவரப்பாவும் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாங்க.”

“சரி, தெரியும். வரப்போறதா சொன்னார். அவருமா வந்தார்? அப்பா மட்டுந்தானே வரப்போறதா சொன்னார்?”

“நீதான் வரச் சொன்னியா?”

“ஆமாம்.”

“அதுக்கு முன்னாடி என்கிட்டே சொல்லக்கூடாதா மலர்விழி? அவங்க வந்து சொல்லித்தான் நாங்க தெரிஞ்சுக்கணுமா?” என்றார் கல்யாணி

ஜெயராமன்.

“என்ன சொன்னாங்க?” என்றாள். இன்னும் புரியாமல்.

“உன்னைப் பொண்ணு கேட்டு வந்தாங்க மலர்விழி.”

“பொண்ணு கேட்டு..? அவங்களா? யாருக்கு?

“குருவுக்குத்தான்.”

“சேச்சே! என்ன பாட்டி உளர்றீங்க?”

“ஆமாண்டி. நீங்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் மனசார நேசிச்சிட்டு, வீட்டுக்கு வந்து பொண்ணு கேக்கச் சொல்லிட்டு கடைசியில் என்ன உளர்றேன்னு சொல்லு.”

“நான்சென்ஸ்! யார் சொன்னா அப்படி?”

“குரு பிரசாத் சொன்னார்.”

“இருக்க முடியாது, இது என்ன பேத்தலா இருக்கு?”

கல்யாணி ஜெயராமன் அவர்கள் வந்தது, பேசினது, இவர் மலர்விழியைச் சம்மதம் கேட்டுக் கொண்டு பதில் சொல்வதாகச் சொன்னது எல்லாவற்றையும் விவரமாக எடுத்துச் சொல்ல சொல்ல...

மலர்விழியின் முகத்தில் குழப்பம் அதிகரித்தது.

என்ன இது? குருவா? எப்படி தப்பாய்ப் புரிந்து கொண்டார். கலகலப்பாகப் பழகினேன். உண்மை. மனம் விட்டு பேசினேன். உண்மை. ஆனால் நேசிப்பதாக எப்போது சொன்னேன்? மறைமுகமாக என் எந்தச் செய்கை அவருக்கு இப்படி ஒரு விபரீத அர்த்தத்தைக் கொடுத்திருக்கக் கூடும்? அய்யோ! ஏன் இப்படி அபத்தமாக என்னைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார்? மானசிகமாகக் கூட இப்படி நான் ஒரு துல்லிய வினாடியில் கூட நினைத்துப் பார்த்ததில்லையே...

“பாட்டி, நான் யாரையும் நேசிக்கவும் இல்லை. அப்படிச் சொல்லவும் இல்லை. குருபிரசாத் கூட ஒரு தோழமையோடத்தான் பழகினேன். அவர் தப்பாய் புரிஞ்சுக்கிட்டார் எப்படியோ?”

“என்ன சொல்றே மலர்விழி? பொண்ணு கேட்டு வற்ற அளவுக்கு தப்பாய் புரிஞ்சுக்குவாரா? அதிலயும் கெரவமான குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு உத்தியோகத்தில் உள்ள விவரமானவரு?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை பாட்டி.”

“மலர், இங்கே பாரு, என்னைப் பாரு. நீ நட்பா பழகினியோ, காதலா பழகினியோ, அந்தத் தம்பி உன்னை மனப்பூர்வமா விரும்புறதா தெரியுது. ரொம்ப நல்ல குடும்பம். நல்ல பையன். எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. உன் போக்குக்கு உன்னை விட்டுக்கிட்டே இருக்க முடியாது. இந்த இடத்தை முடிக்கலாமனு நான் முடிவு செஞ்சுட்டேன்.

அமெரிக்காவுக்கு கால் போட்டுப் பேசிட்டேன். அடுத்த வாரம் உங்கப்பா வற்றார்" என்றார் கல்யாணி ஜெயராமன் சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில்.

25

காலை ஆறு மணிக்கு கதகதப்பு மிக இதமாக தந்து கொண்டிருந்த கதிரவன், ஃபுட்போர்ட் தொங்கல்களுக்குத் தயார் படுத்திக் கொண்டு பல்லவன், தானியங்கி பால் பூத்துகளில் நேற்று பாதியுடன் விட் சினிமா விமர்சனம், மாமியாரின் மூக்குடைத்த சாகஸ சரித்திரம்.

ப்ரியாவின் வீட்டு முன்னால் தன் மொபெட்டிலிருந்து இள மஞ்சள் சுடிதாரில் மலர்விழி இறங்கினபோது, அருகே ரிக்ஷாவில் ரிக்ஷாக்காரன் இன்னும் தூக்கத்தைத் துறப்பதாய் இல்லை. பச்சையாய் மெழுகி வைத்த கோலத்தின் மேல் பேப்பர் சைக்கிள் வந்து நிற்க, மலர்விழி பேப்பரை வாங்கிக் கொண்டு கதவின் அழைப்பு மணியில் டிங், டாங்!

ப்ரஷ் செய்து கொண்டே தலையைக் கொண்டையிட்ட, காட்டன் நைட்டி அணிந்த, கண்களில் மை பிசுக்கியிருந்த ப்ரியா, "ஹேய்! என்ன காலைலேயே... வாடி, வா உள்ளே."

உள்ளே ப்ரியாவின் அம்மமா குளித்துவிட்டுப் புடவையைக் குவியலாகச் சுற்றிக் கொண்டு அறைக்குள் நுழைய இருந்தவள், "வாம்மா மலர்விழி."

மற்றொரு அறைக்குள் முகத்தில் துண்டு போட்டுக் கொண்டு இன்னும் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ப்ரியாவின் அப்பா தெரிந்தார். டக, டகா என்று ஃபேன் சுழலும் சப்தம்.

"என்ன மலர்?" என்றாள் வாய் கொப்பளித்துவிட்டு வந்த ப்ரியா.

"உன்கிட்டே பேசணும். குளிச்சிட்டு வா."

"நேத்து நைட்தானே கல்யாண ரிசப்ஷன்ல அவ்வளவு பேசினோம்? எதாச்சும் பிரச்சனையா?"

"சொல்றனே. குளிச்சிட்டு வந்துடு."

மலர்விழி தினசரியைப் பிரித்துக் கொண்டு உட்கார், ப்ரிய உள்ளே சென்றாள். மலர்விழி மனம் பதியாமல் தினசரியை மேய்ந்தாள். மடக்கி வைத்தாள். இரண்டு கை விரல்களிலும் நெட்டி முறித்துக் கொண்டாள். ஓசை வெளிப்படுத்தாமல் கொட்டாவி விட்டாள். அந்த ஹாலை புதிதாய் கிரஹப்பிரவேசத்திற்கு வந்தவள் போலப் பார்த்தாள். கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

என் தீர்மானங்கள் சரிதானா?

பதினைந்து நிமிடங்களில் ப்ரியா குளித்து, உடுத்தி அலங்கரித்துக்

கொண்டு வந்து அருகில் அமர்ந்தாள்.

“என்ன சாப்பிடறே? காபியா டியா?”

ப்ரியாவின் அம்மாவுக்குக் குரல் கொடுத்து, காபி வந்து, அருந்திவிட்டு,

“ப்ரியா, வா போகலாம்.”

“எங்கே?”

“குரு பிரசாத் வீட்டுக்கு.”

“எதுக்கு?”

“அவர்கிட்டே பேசணும். என்ன பேசணும்னு வழில் சொல்றேன். அவர் வீட்லேர்ந்து கிளம்பி உன்னை உன் ஆஃபீஸ்ல ட்ராப் பண்ணிட்டு அப்புறம் நான் என் ஆஃபீஸ் போறேன்.

ப்ரியா மறு கேள்வி கேட்காமல் அவளுடன் புறப்பட்டாள்.

அடுத்த இதழில் தான் எழுதவேண்டிய மேட்டர் ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

குளித்து நெற்றியில் விபூதி இட்டிருந்தான். லுங்கி, கை இல்லாத பனியன்.

அந்த எழுதிக் கொண்டிருந்த கட்டுரையில் ‘பூவுக்கும் புஷ்பத்திற்கும் வித்தியாசம் என்ன? ஒன்றும் இல்லை. இரண்டும் ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் வார்த்தைகள். அப்படி நான் உன்னைத் திட்டினாலும், பாராட்டினாலும் இரண்டின் பின்னணி அன்புதான் என்று எழுதிய பாராவை மறுபடி படித்தான்.

பூ, புஷ்பம் இரண்டும் என்ன வார்த்தைகள்? மலர்!

மலர் என்றதும் மலர்விழி.

மலர்விழி என்றதும் நேற்றைக்கு அவள் வீட்டுக்குச் சென்றது, அவள் பாட்டியைச் சந்தித்துப் பேசியது, அவர்கள் மிகமிக உயர்ந்த நோக்கத்தோடு, பக்குவ மனத்தோடு மனிதர்களின் தராதரம் அறிந்து கனிவாய்ப் பேசியது, வீட்டிற்கு வந்த பிறகு பரிட்சை முடிவுபோல ஆவலோடு காத்திருந்த தங்கைகளிடம் விவரங்களைச் சொன்னது, உடனே அவர்கள் உற்சாகத்தில் குதித்து தங்களுக்கு ஐஸ்கிரீம் ட்ரீட் தேவை என்று அடம் பிடித்து, அப்புறம் மாயா, ரஞ்சனி, குரு மூவரும் ஆட்டோ பிடித்து ஒரு நல்ல ஏ.சி. ரெஸ்டாரண்ட் வந்து ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசியது.

“அண்ணா, யு ஆர் லக்கி.”

“அய்யோ! எப்படிப் பழகறாங்க!”

“எவ்ளோ அழகு!”

“ஆனா அந்த அழகுக்குக் கொஞ்சம் கூட மமதையே இல்லை.”

“அழகிமட்டும் இல்ல. என்ன ஒரு ஜெனரல் நாலெட்ஜ் தெரியுமா?”

“எந்த சப்ஜெக்டைப் பத்திப் பேசினாலும அதிலே புதுசா ஒண்ணு சொல்றாங்க.”

“அண்ணா, உன்னோட ரசனைக்குப் பொருத்தமான நபர்.”

“அவங்க ஸ்டேட்டஸ்க்கு சம்பந்தமில்லாத அடக்கம்.”

“அண்ணா, மொத்தத்தில் சொல்லணும்னா உங்களை விட அவங்களை அண்ணியா அடையறது, எங்களுக்குத்தான் முதல்ல சந்தோஷமா இருக்கு.”

மாயாவும், ரஞ்சனியும் மாறி மாறி மலர்விழியைப் புகழ்ந்தது. அதன் பிறகு படுக்கையில் மலர்விழிப் பற்றி தனியாக நினைத்து நினைத்துப் பார்த்து உள்ளுக்குள் பூரித்துப் போனது, எல்லாம் வரிசையாக குரு பிரசாத்தின் எண்ண ஓட்டத்தின் குறுக்கே வர, பேனாவை மூடி வைத்துவிட்டான்.

நேற்று மலர்விழியின் பாட்டியை முறையாகச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வந்திருக்கிறோம். அவள் திருமண ரிசப்ஷனில் இருந்து திரும்பியதும் பாட்டி எல்லா விபரங்களையும் சொல்லியிருப்பார்கள். குங்குமமாய் முகம் சிவந்திருப்பாள். சுகமான அதிர்ச்சி அடைந்திருப்பாள். இவ்வளவு சீக்கிரம் இதை அவள் எதிர்பார்த்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை.

ஆக, நான் அவளை மனதார நேசிக்கிறேன். திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன் என்பதை கவிதையில் மிக மெலிதாகக் கோடிட்டு காட்டிவிட்டு, இப்போது பட்டவர்த்தனமாகத் தெரியப்படுத்தி விட்டேன்.

இந்த மனம் நிறைந்த வெளிப்பாட்டிற்குப் பிறகு இன்றைக்கு அலுவலகத்தில் சந்திக்கப் போகிறோம். ஒருவித சந்தோஷச் சங்கடத்துடன், அந்த சங்கடத்தை உடைக்க வேண்டும். அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு பரிசுப் பொருளைக் கொடுத்தால் என்ன?

என்ன கொடுப்பது? அவளிடம் இல்லாத பொருளா? கொடுக்கிற பொருள் ஏற்கனவே வைத்திருந்தாள் என்றால் இதற்கு உபயோகமில்லாமல் போய்விடும்.

யோசித்துப் பார்த்ததில், இருக்கிறதோ, இல்லையோ, மங்களகரமான ஒரு சின்ன வெள்ளிக் குங்குமச்சிமிழ் வாங்கி, அதில் குங்குமம் நிரப்பித் தரலாம் என்று முடிவெடுத்தான்.

அப்படியானால் அலுவலகத்திற்குச் சற்று முன்னதாகவே புறப்பட வேண்டும். வழியில் வாங்கி எடுத்து செல்ல வேண்டும்.

குருபிரசாத் எழுத வேண்டிய காகிதங்களை எடுத்து, தான் அலுவலகம் எடுத்துச் செல்லும் சூட்கேசிற்குள் வைத்தபோது, கீழிருந்து மாயாவின் குரல் அலறியது. “அண்ணா, அண்ணி

வந்திருக்காங்க"

"அண்ணியா?"

"இனிமே அப்படித்தானே சொல்லணும்?"

"ஓ... இதோ வந்துட்டேன்."

"அவங்களும், அவங்க ஃபிரண்டும் வந்திருக்காங்க. மாடிக்கு வந்து உங்களைப் பார்க்கிறாங்களாம். வரச் சொல்லட்டுமா?"

"சரி, வரச் சொல்லு."

"இவ்வளவு காலையில், அதுவும் தோழியுடன் எதற்காக வந்திருக்கிறாள்? என்ன பேசுவது? என்று பதட்டமான சிந்தனையுடன் அவசரமாகச் சட்டை அணிந்து கொண்டு நாற்காலி மேல் கிடந்த வேஷ்டியை, கட்டில் மேல் கிடந்த பேண்ட் மற்றும் புத்தகங்களை அள்ளி அவசரமாகச் சரி செய்து நிமிர்ந்து, "வாங்க, வாங்க" என்றான் இருவரையும் பார்த்து.

மலர்விழியும், ப்ரியாவும் நாற்காலிகளில் அமர, குரு பிரசாத் மேஜை மின் விசிறியை அவர்கள் பக்கமாக அமைத்துவிட்டுக் கைகளை என்ன செய்வது என்று தவித்துக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

மூன்று பேருமே சில வினாடிகள் மெனம் சாதித்தார்கள்.

"நேற்று உங்க வீட்டுக்கு நானும் அப்பாவும் வந்திருந்தோம்."

தனது கால்கைள் பார்த்துக் கொண்டு, "பாட்டி சொன்னாங்க. அதைப் பத்திக் கொஞ்சம் மனசு விட்டுப் பேசத்தான் வந்திருக்கோம்." என்றாள் மலர்விழி.

"சொல்லுங்க" என்றான்.

மீண்டும் மெனம் நிலைத்தது.

"நீயே சொல்லுடி" என்றாள் மலர்விழி.

ப்ரியா தன் தொண்டையைச் சரி செய்து கொண்டாள்.

"குரு சார், மலர்விழி உங்க மேல எக்கச்சக்கமான மதிப்பும், மரியாதையும், உங்க கவிதைத் திறமை மேலே அபிமானமும் வச்சிருக்கா. நீங்க அவளை மனசார நேச்சிருக்கீங்க. நேசிக்கிறீங்க. பீயிங் எ ஜெண்டில்மேன். பெரியவங்களைச் சந்திக்க வச்சி ரொம்ப பெரிய மனுஷத் தன்மையோட முறையா பேசியிருக்கீங்க. மலர்விழி உங்க மேல வச்சிருந்த மரியாதை கலந்த அன்பை, காதலா நீங்க புரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கீங்க. அப்படி புரியவைக்க அவளோட உற்சாகமான நடவடிக்கைகளும் காரணமா இருக்கலாம்.

"உங்களை, உங்க பண்புகளை யோசிக்கிறப்போ மலர்விழி தன் வாழ்க்கைக்குத் துணையா தேர்ந்தெடுக்கப்பட உங்களுக்கு எல்லாத்

தகுதிகளுமே இருக்கிறதா நினைக்கிறா. ஸி ஈஸ் ரெடி டு மேரி யூ. ஆனா இந்தக் கல்யாணத்துக்குப் பின்னாடி சில அதிர்ச்சியான உண்மைகள் இருக்கு.

“அதை எல்லாம் உங்ககிட்ட எதையும் மறைக்காம சொன்ன பிறகுதான் மேற்கொண்டு முடிவுகள் எடுக்க முடியும். முதல் விஷயம் மலர்விழிக்கு ஒரு காதல் அனுபவமும் அதோட தொடர்ச்சியான அனுபவங்களும் உண்டு.”

குரு பிரசாத் அதிர்ந்து போனான். மலர்விழியைப் பார்த்தான். அவள் குனிந்த தலை நிமிர்வே இல்லை. விரல்கள் மேஜையின் மேற்பரப்பில் அலைந்து கொண்டிருந்தன. ப்ரியா தொடர்ந்தாள்.

“குரு சார், அருண்குமார் இவ பாட்டிக்கிட்டே நாட்டியம் கத்துக்க வந்தப்போ இவங்க சந்திப்பு ஆரம்பிச்சது. அந்த சந்திப்புகள் தொடர்ந்து, காதல்ன்னு ரெண்டு பேரு வெளிப்படுத்திக்கிட்டு எதிர்காலத்தைப் பத்தி கலர் கலரா கனவு கண்டுக்கிட்டிருந்தப்போ, ஒரு மோசமான சூழ்நிலையிலே...”

ப்ரியா தயங்கினாள். “ஒரு மோசமான சூழ்நிலையிலே மலர்விழி அருண்கிட்டே தன்னை இழந்துட்டா”

மீண்டும் விலுக்கென்று அதிர்ந்து போனான் குரு பிரசாத்.

26

“அப்புறம்?” என்றான் சந்திரன்.

ஸ்டாண்ட் போட்டு நிறுத்தியிருந்த குரு பிரசாத்தின் ஸ்கூட்டரில் ஒரே பக்கமாகக் கால்களைப் போட்டுக் கொண்டு கையில் புகையும் சிகரெட்டோடு இருந்தான். எதிரே தாழ்வாக வளர்ந்திருந்த அந்த மரத்தின் கிளையில் கைக்குட்டை போட்டு அமர்ந்திருந்த குரு பிரசாத் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மாலைச் சூரியன் கண் சிவக்க பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டிருக்க, அந்த உயர்நிலைப் பள்ளியின் பேஸ்கட் பால் மைதானத்தில் மாணவர்கள் இரைச்சலாய், வியர்வையில் நனைந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நல்லா யோசிச்சு முடிவெடுங்கன்னு சொல்லிட்டு மலர்விழியும், அவங்க தோழி ப்ரியாவும் போய்ட்டாங்க.” என்றான் குரு.

“அப்புறம்”

“நான் ஒரே டென்ஷனாய்ட்டேன். மனசுல நிலையில்லாம தவிப்பு. எல்லாவிதமான எண்ணங்களும் முட்டி மோதுது. போன் பண்ணி ஆபிசுக்கு லீவு சொன்னேன். ரூமல படுத்துகிட்டு மோட்டுவளையைப் பார்த்துக்கிட்டு நாலாவிதமா யோசிச்சேன். சரியான பிடி கிடைக்க உன்னோட ஆலோசனை உதவும்னுதான் உனக்கு போன் செஞ்சி

வீட்டுக்கு வரச் சொன்னேன். வீடிலேர்ந்து கிளம்பி இங்கே வந்திருக்கோம்."

"உங்க வீடில் தெரியுமா?"

"தெரியாது. ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கேன்னு கேட்டதுக்கு தலைவலின்னு சொல்லிட்டேன். தோழியை அறிமுகப்படுத்தி வைக்க மலர்விழி வந்ததாச் சொல்லிட்டேன்."

"அப்போ எனக்கு அடிப்படையா ஒரு விஷயம் புரிஞ்சு போச்சு.,"

"என்னது?"

"மலர்விழியைப் பத்தின அந்த உண்மைகள் உனக்கு அதிர்ச்சியை மட்டும் தான் கொடுத்திருக்கேயொழிய, ஆத்திரமூட்டலை. அப்படித்தானே?"

"ஆத்திரப்பட எனக்கு உரிமையில்லை சந்திரா."

"ரைட்டு மலர்விழியை நீ நேசிச்சே. அவளும் உன்னை நேசிக்கிறதா நினைச்சே. அதனால பொண்ணு கேட்டே. இப்போ பொண்ணு வீட்டுக்காரங்களுக்கும் சம்மதம். பொண்ணுக்கும் சம்மதம். ஆனா பொண்ணைப் பற்றின சில உண்மைகளை நீ விழுங்கிக்க, மறக்கத் தயாராங்கிறதுதான் பிரச்சனை."

"ஆமாம்."

"அந்த உண்மைகள் என்னென்ன? மலர்விழி ஏற்கனவே ஒருத்தனை நேசிச்சவ. அவன்கிட்டே தன்னையே இழந்தவ. அவன் கல்யாணமானவன்னு தெரிஞ்சதும் விலகிட்டவ. அந்த அருண்குமார் தன் மனைவியை முறையா டைவர்ஸ் செஞ்சதுக்கு நியாயமான காரணமிருந்தும் இவளால தேவகியை புறக்கணிக்க முடியலை. அதனால தன் காதலுக்கு குட்பை சொல்லிட்டு தன்னை விரும்புற உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தயார். ரொம்பச் சிக்கலான சூழல்டா இது!"

பெருமூச்சு விட்டான் சந்திரன். மற்றொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

"இதுல ரெண்டு பாய்ண்ட்ஸ் நாம தீவிரமா கவனிக்கணும்."

"என்ன?" என்றான் குரு.

"குரு, மலர்விழி யார்கிட்டே தன்னை இழந்தாளோ, அவன் இப்போ தன் மனைவியை டைவர்ஸ் பண்ணிட்டான். இவளை மணக்கத் தயாரா இருக்கான். இந்த நிலையில் எவளோ தேவகி எப்படியோ போனா எனக்கென்னன்னு, தான் காதலிச்ச அருணைக் கட்டிக்க மலர்விழி சம்மதம் சொல்லலை. தான் கெட்டிருந்தாலும் பரவால்ல. தேவகிக்கு ஒரு வாழ்க்கை வேணும்னு சிந்திக்கிற இடத்தில் மலர்விழி எங்கேயோ போய்ட்டா. அதேமாதிரி மலர்விழியைக் கல்யாணம் செய்துக்கத்

தயாரா இருக்கிற உன்கிட்டே அவ தன் பழைய வரலாற்றை சுலபமா மறைச்சி கல்யாணம் செஞ்சுக்க முடியும். ஆனா மறைக்காம எல்லாத்தையும் சொல்லி, யோசனை செஞ்சி முடிவெடுக்கச் சொன்ன சின்சியாரிட்டி என்ன அசத்துது. ஒரு வித்தியாசமான பொண்ணா எனக்குப் படறா குரு."

"பிரச்சனையே அதுதானே இங்கே. அவளை இவ்வளவு தூரம் ஆழமா அனலைஸ் பண்ணிப் புரிஞ்சுக்கிற மனப் பக்குவம் எனக்கும் இருக்கிறதால்தான் மனசு அலைபாயுது. அவ ஒரு சாதாரண பொண்ணா இருந்து வேற யார் மூலமாவது எனக்குத் தகவல்கள் தெரிய வந்திருந்தா, எனக்கு 'ச்சீ'ன்னு ஆயிருக்கும். அதே சமயம் அவ மனசார அருணை விரும்பியிருக்காளோங்கிறததான் நெருடுது."

"இதிலே என்ன நெருடல் குரு?" ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்றேன். கோவிச்சுக்காதே. நீயும், உங்கப்பாவும் பொண்ணு கேட்டு மலர்விழியோட பாட்டிக்கிட்டே போனீங்க இல்லையா, அப்போ அவங்க, 'எங்க ஸ்டேட்டஸ் என்ன? உங்க ஸ்டேட்டஸ் என்ன? எங்க பேத்திக்கு அமெரிக்கால மாப்பிள்ளை பார்த்தாச்சு'ன்னு எடுத்தெறிஞ்சு பேசியிருந்தா என்ன செய்வீங்க?"

"என்ன செய்ய முடியும்? ஏமாற்றத்தோட திரும்பி வர வேண்டியதுதான்."

"ரைட், வந்தாச்சு, மலர்விழி நமக்கில்லன்னு ஆனப்புறமும் சினிமா காதலன் மாதிரி தாடி வளர்த்து அவ நினைவில உருகுவியா இல்லை வேற கல்யாணம் பண்ணிக்குவியா?"

"நிச்சயமா வேற கல்யாணம் பண்ணிக்குவேன். ஏன்னா மலர்விழி மேல எனக்கேற்பட்டது காதலான்னு கூட உறதி செஞ்சுக்க முடியலை. ஆனா, என் வாழ்க்கைத் துணைவியா அவ இருந்தா நல்லா இருக்கும்னு நினைச்சேன். அதனால முறையா போய்க் கேட்டோம். அவ இல்லைன்னு ஆயிருந்தா வருத்தப்படுவேன். கொஞ்சநாள் மனசுல சிரமம் இருக்கும். அப்புறம் மாறிடும். ஐ ஏம் எ ப்ராக்டிக்கல் மேன் சந்திரன்."

"இப்ப வா உன் கேள்விக்கு. என்ன சொன்னே மலர்விழி அந்த அருண்குமாரோட காதலா பழகினது நெருடலா இருக்குன்னியா... நான் சொன்ன கற்பனையாக நீ வேற ஒருத்தியைக் கட்டிக்கிட்டப்புறம். உன் மனைவியோட கோணத்தில் பாருப்பா. நீ மலர்விழியை காதலிச்சது அவங்களுக்கு நெருடலா இருக்காதா?"

"சேச்சே, கடந்த காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் போட்டுக் குழப்பிக்க மாட்டேன். என் மனைவிக்கு சின்சியரா இருப்பேன்."

"அதையேதான் நான் சொல்ல வர்றேன். பக்குவமான பொண்ணு மலர்விழி. அவளும் கடந்ததையும், நிகழ்ந்ததையும் போட்டுக் குழப்பிக்க மாட்டா. உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டா அதுக்கப்பறம் உனக்கு ரொம்ப சின்சியராத்தான் நடந்துப்பா. பின்னே எப்படி நெருடல் வரும்?"

“நீ என்ன சொல்ல வர்றே?”

குரு பிரசாத் சந்திரனைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான்.

சந்திரன் சிகரெட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புன்னகைத்தான்.

“குரு, இது உன் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. வாழ்க்கை பூரா மனசில தங்கற பிரச்சனை. என்னால என் கோணத்தைச் சொல்ல முடியுமேயொழிய, இப்படித்தான் நீ முடிவெடுக்கணும்னு சொல்ல முடியாது.”

“சந்திரா, ஆரம்பத்திலேர்ந்தே மலர்விழி தனக்கு காதல்ல நம்பிக்கை இல்லைன்னு பேசினா. இப்போ காரணம் தெரிஞ்சப்புறம் அவ பேசினதை எல்லாம் யோசிக்கிறப்போ அவளோட அடிமனசில அந்த காதல் எவ்வளவு மோசமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியிருக்குன்னு உணர முடியுது. வெளில சிரிச்சிப் பேசிக்கிட்டிருக்கிற அவ மனசெல்லாம் ஒரே ரணகளம் சந்திரா. ஒரு ஆவரேஜ் பொண்ணு என்ன செய்வா தெரியுமா? ஒண்ணு தற்கொலை செஞ்சுக்குவா. இல்லைன்னா தன் குடும்பத்தில சொல்லி அழுவா. இவ ரெண்டும் செய்யலை. தன் ஒரே ஒரு தோழியைத் தவிர வேற யாருக்கும் உண்மையைச் சொல்லலை. தேவகியைச் சந்திக்க கூட வந்த அகல்யாகிட்டே கூடச் சொல்லலை. தன் கதையை மனசிலேயே விழுங்கிக்கிட்டு தேவகியோட வாழ்க்கையைப் பத்தி யோசிக்கிற விசாலமான மனசுக்காகவே அவமேல என் அன்பு இன்னும் அதிகமாகுது. அந்த அருண்குமாரால உடல் ரீதியா பாதிக்கப்பட்ட விஷயம் அவ குணத்துக்கு முன்னாடி காணாமப் போய்டுது. அவ மேல என் அபிமானம் இன்னும் உயருது சந்திரா. நீ சொன்ன மாதிரி, என்கிட்டே உண்மைகளை மறைக்காம வந்து பேசின சின்சியாரிட்டி எத்தனை பேருக்கு வரும்? அதனால நான் தீர்மானிச்சிட்டேன் சந்திரா.”

உற்சாகமாகச் சொன்ன குரு பிரசாத்தின் கைகைய் பற்றிக் குலுக்கின சந்திரன், “கங்கிராஜுலேஷன்ஸ். இந்த ரகசியம் இந்த அந்தரங்க வட்டத்தோட இருக்கட்டும் குரு. அதான் நல்லது” என்றான்.

அந்தப் பொதுத் தொலைபேசியில் இருந்து மலர்விழியின் வீட்டு எண்ணை குருபிரசாத் முயன்றபோது முதலில் வேலைக்காரன் எடுத்து, காத்திருந்தபின், “ஹலோ மலர்விழி பேசறேன்” என்றாள் மலர்விழி.

“மலர்விழி நான் குரு பேசறேன்.”

“சொல்லுங்க சார்.”

“நாம சந்திக்கணுமே.”

“சந்திக்கலாமே. எங்கன்னு சொல்லுங்க. எப்போன்னு சொல்லுங்க. வர்றேன். இப்போ கூட ரெடி. பாட்டி ஒரு இசை நிகழ்ச்சிக்குப் போயிருந்தாங்க. நான் மட்டும்தான் இருக்கேன். நீங்க வீட்டுக்கு வரறதானாக் கூட வரலாம்.”

“சரி, இன்னும் அரைமணி நேரத்துல வீட்டுக்கு வர்றேங்க.”

“வாங்க”

ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி சொன்னபடி வந்த குருவை, “வாங்க, உள்ளே வாங்க, உட்காருங்க” என்று அமரச் சொல்லி எதிரே அமர்ந்து கொண்டு மெனினமாய் இருந்தாள் மலர்விழி.

“மலர்விழி” என்றான் சற்று நேர மெனினத்தை உடைத்து.

“என்ன சார்?”

“காலைல நீங்க வீட்டுக்கு வந்தது, சொன்னது எல்லாம் கனவு மாதிரி இருக்கு. ஒரே அதிர்ச்சியாய்டுச்சி எனக்கு. யோசிக்க, யோசிக்க தெளிவு வந்திச்சி. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேங்க”

மெனினாய் பார்வையில் எந்த சலனமும் இல்லாமல் அவன் பதிலுக்கு காத்திருந்தாள் மலர்விழி.

குருபிரசாத் தன் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து பூக்காகிதம் சுற்றின சின்ன பரிசுப் பார்சலை எடுத்தான்.

“இந்தாங்க”

“என்ன இது?”

“பிரிச்சிப் பாருங்க”

மலர்விழி நிதானமாகப் பார்த்தாள்.

உள்ளே சின்ன வெள்ளி குங்குமச் சிமிழ் இருந்தது!

கண்கள் கலங்க நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். எழுந்து கொண்ட குரு பிரசாத். “இதான் நான் எடுத்த முடிவு. இந்த நிமிஷத்திலேர்ந்து நீங்க புது மனுஷி. பழைய கசப்பான நிகழ்ச்சிகள் எல்லாத்தையும் சுத்தமா மறந்துடுங்க. மற்றபடி முறையா கல்யாணத் தேதியை பெரியவங்க பார்த்து முடிவு செய்யட்டும். நான் புறப்பட்டுமா?” என்றான்.

மலர்விழிக்கு ஒவ்வொரு சொல்லிலும் சிலிர்த்தது. எவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சியான உண்மையை சுலபமாகத் தாங்கிக் கொள்ள முடிகிறிது இவரால். அதையும் மீறி எனக்கு வாழ்வுதர முன்வருதென்றால்... என்மேல் எவ்வளவு அன்பை வளர்த்து கொண்டிருக்க வேண்டும் இவர்?

“இந்த முடிவுக்கு இவர் வரக் காரணம் காதலா? கருணையா? எதுவானாலும் மகத்தானது.

மலர்விழி சட்டென்று குரு பிரசாத்தின் கால்களில் கண்கள் பனிக்க விழுந்தாள்.

கண்ணாடி முன் நின்று தலை சீவி பின்னலிட்டுக் கொண்ட போது இட, வலம் மாறிய மலர்விழியைப் பார்த்து மனசு கேட்டது.

சரிதானா? நடப்பதெல்லாம் சரிதானா?

எனக்குள் ஒளிரும் நியாயங்கள் யாரையும் நோக்கவில்லையே? யாரையும் காயப்படுத்த வில்லையே? என் கோணத்தில் தப்பேதுமில்லையே? என் தீர்மானத்தில் திமிர் ஏதுமில்லையே...?

மனம் பேதலித்தது. அரற்றியது, நிலை கொள்ளாமல் தவித்தது.

சிக்கல் வரும். எல்லோர் வாழ்விலும் வரும். வந்தால் தான் மனித ஜாதி. பதுங்கியிருக்கும் ஒரு திருடனை தேள் கொட்டும் காட்சி கொஞ்சம் சிக்கலானது. கத்துவானா? உதறுவானா? பல் கடித்துப் பொறுப்பானா? கத்தினால் மாட்டிக் கொள்வான்? பொறுத்துக் கொண்டாலும் வலி! விஷம்!

அப்படி என் பிரச்சனை. 'பத்தாயிரம் கடன் கொடுத்தேன். ஏமாந்தேன்.' என்பது பிரச்சனையால் வெற்றிலை பாக்கு வைத்து வீடு வீடாய் சொல்லிவிட்டுக் கூட வரலாம்.

"காதலித்தேன், கவனக்குறைவாய் என்னையே இழந்தேன். இப்போது என்னை நேசிக்கும் புது மாப்பிள்ளையை மணக்கத் தீர்மானித்தேன். உண்மை நிலையை அவரிடம் ஒப்பித்தேன். கோடியில் ஒரு மனிதரான அவர் பெருந்தன்மையா ஏற்க இருக்கிறார்."

யாரிடம் சொல்வேன் இதை?

திருமணம் ஒரு பெண்ணிற்கு எவ்வளவு முக்கியமான, மங்கலமான விஷயம். கொண்டாடும், குதிபோடும் விஷயம்.

எனக்கு மனசு குதிபோடவில்லை. கனமாகிறது.

ஏமாற்றுகிறேனா? யாரை? அருண்குமாரையா? குரு பிரசாத்தையா? இல்லை என்னையேவா?

என் மனசுக்குள் மனசாய் எத்தனை அடுக்குகள்தான் இருக்கின்றன? ஏன் ஒரு நிலையில் அசையாமல் நிற்க மறுக்கின்றன?

வெளியில் நான் வித்தியாசமானவன். வீரமானவன். அப்படி ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்கி உலவ விட்டிருக்கிறேன். உள்ளே அத்தனைக்கத்தனை பூஞ்சை, சொத்தை, ப்பூ என்றால் பறக்கிற இலவம் பஞ்சு.

இல்லையேல் எதற்காகத் தடுமாற வேண்டும்?

மனசு என்கிற பிசாசே, பதில் சொல். என்ன வேண்டும் உனக்கு? ஏன் மரத்திற்கு மரம் அலைகிறாய்?

இங்கே இரண்டே மரங்கள். ஒன்று அருண். இரண்டு குரு.

அருண்நான் ஆசை ஆசையாய் நேசித்தவன். விரட்டி விரட்டி நேசித்தவன். உரிமையாய் கைகோர்த்து நடந்தவன். மனம் கோர்த்துப் பேசியவன். உடல் கோர்த்து அங்கேதான் சறுக்கினேன்.

அது நிகழவில்லையென்றாலும் கூட அவன் திருமணமானவன் என்று தெரிந்திருந்தால் இந்த கோபம் வந்திருக்கும் நிச்சயமாக.

சினிமாவில்தான் வில்லன் வில்லனாகவும், ஹீரோ ஹீரோவாகவும் கடைசிவரை இருந்து தொலைக்கிறார்கள்.

இந்த அருணும் அதேபோல இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு என்னை எக்காளமாகப் பார்த்து, “லுக் பேபி, உன்னைத் தொட்டுப் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன். அதுக்காக உன்னை காதலிக்கிறதா நடிச்சேன். நம்பி என் வலையில் விழுந்துட்டே, ஹஹஹா!” என்று வில்லன் ஸ்டைல் வசனம் பேசியிருந்தால் கூட.

“சீ! போடா” என்ற துப்பியிருக்கலாம். அழுதிருக்கலாம். பின்பு மறந்திருக்கலாம்.

தன் தவறுக்கு உருகி உருகி வருந்துகிறானே... மீண்டும் மீண்டும் தன் நிலையை உணர்த்துகிறானே... தேவகியைச் சந்தித்தது ஒரு மிகப் பெரிய தப்போ?

சந்திக்காதவரை அவளைப் பற்றி மேலே கரப்பு ஊர்வது போன்ற அஞ்சையான மனநிலைதானே இருந்தது? அருண் அவளை டைவர்ஸ் செய்ய நினைத்தது சரிதான் என்றுதானே தோன்றியது? அப்படியே இருந்து தொலைத்திருக்கக் கூடாதா?

பத்திரிகைக்காரியின் புத்தி ஏன் தலை நீட்ட வேண்டும்? போ! உண்மையின் மறுபக்கம் போய் சாரியாய், விரிவாய் தெரிந்து கொள் என்று ஏன் அது என்னை விரட்ட வேண்டும்?

போனதால்தானே தேவகி என்கிற ஒரு கேரக்டரைத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது? யெஸ்! அவளை எல்லோரையும் குறிப்பிடுவது போல பெண் என்று சாதாரணமாகக் குறிப்பிட முடியாது. கேரக்டர்தான்.

படபடவென்று எத்தனை பேசினாள் சில மணித்துணிகளுக்குள்!

“என் மனசு பேதலிச்சு குழம்பியிருந்தப்போ அதைத் தெளிவுபடுத்தி பெருந்தன்மையா ஏத்துக்க தயாரா இருந்த அவருக்கு, நான் தெளிவாகி தயாரா இருக்கிற சமயத்தில் பெருந்தன்மை போயிடுச்சி.”

“தன்மானம், ரோஷம் எல்லாம் கழட்டி வச்சிட்டு அம்மா வீட்டுக்கு வந்து விழுந்துட்டேன். குடும்பம் என்ன சொல்லும், ஊர், உறவு என்ன பேசும்னு நினைச்சி ரோஷமா இருந்திருந்தா இப்போ பெங்களூர்ல ஒரு லாட்ஜ்ல விபச்சாரம் செஞ்சிக்கிட்டுத்தான் இருப்பேன்.

“ஒரு அகதி மாதிரிதான் இங்கே இருக்கேன். ஒரு புழு மாதிரிதான் என்னைப் பார்க்கறாங்க. அந்தஸ்தோ, மரியாதையோ இல்லை”

“இத்த அகதிக்கு வேற முகாம் தேவைப்படுது. இந்த நிழலுக்கு பதிலா இன்னொரு நிழல், அவ்வளவுதான். இங்கே மத்தவங்களுக்கு என்னால் கஷ்டம். அவமானம்.

“ஒரு இளமைத் துடிப்பிலே, ஒரு வேகத்திலே நான் குடும்பத்தை விட்டுப் போயிட்டேன். இப்ப உணர்றேன்னு சொல்றேன். என்னை மட்டும் ஏன் பஜாரி மாதிரி பார்க்கணும்? நான் ரோட்ல போறவனுக்கெல்லாம் என் உடம்பை வித்தேனா?”

“கல்யாணத்துக்கப்புறம் மனைவிகிட்டேதான் ஆரம்பிக்கணும்னு பொறுமையா அவர் இல்லே. ஆக முதலிரவன்னைக்கு அருண் யார் யாரோ தொட்ட ஒரு பொருள்தானே? களங்கப்பட்டுட்ட நபர்தானே?”

சாட்டை சொடுக்கினது போலப் பேசினாளே...

எப்படி அசந்து போகாமல் இருக்க முடியும்? எப்படி சிந்தனையை அவளைச் சுற்றிச் சுழல விடாமல் தடுக்க முடியும்? எப்படி அவள் அடுக்கின வாதங்களை யோசிக்காமல் இருக்க முடியும்?

‘போடி சக்களத்தி. உன் புருஷன் உன்னைத் தள்ளி வச்சிட்டாண்டி. ஓடிப்போய் ஊர் சிரிச்ச ஓடுகாலி. வக்கணையா வாதமா பண்ணே?’ என்று அர்த்தமில்லாமல், அடிப்படை புரியாமல் சேலையை வரிந்து கொண்டு சண்டைக்குப் போக நான் படிக்காத சேரிப் பெண்ணாய் பிறந்து தொலைக்கவில்லையே. படித்து விட்டேனே. பலருடன் பழகிவிட்டேனே. அதனால் தேவகி மேல் இரக்கம் வந்து விட்டதே. அதனால் அருணை கட்டாயமாகத் தள்ளி வைத்தேனே.

மனிதன் மனசு மாறி என்னை மறப்பான் என்று பார்த்தால் கேஸ் ஜெயித்துவிட்டேன் என்று தாடியோடும், மாறாத என் நினைவுகளோடும், கலையாத காதலோடும் வந்து நிற்கிறான்.

உன்னை வலுக்கட்டாயமாக என்னில் இருந்து விலக்க, அந்த தேவகிக்கு ஆதரவளிக்க, நான் என்னை நேசிக்கும் குருவை திருமணம் செய்ய முடிவெடுத்த இன்றைய நிலையில், எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லி, அவரும் என்னமோ வேட்டியில் காக்கா எச்சம் கழுவிக்கொள்வது போல சாதாரணமாக என் களங்கத்தை மனதில் இருந்து கழுவிக்கொண்டு குங்குமச் சிமிழ் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிற இன்றைய நிலையில்...

முட்டாள் மனசே, நீ மீண்டும் குழப்பமடைவது மடத்தனம்.

பழகினது ஒருவனுடன்.

பழகப் போவது ஒருவனுடன்.

முரண்பாடுதான். பிரமிப்புதான். குழப்பம்தான்.

ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான்.

போகப் போகச் சரியாகிவிடும்.

‘இனி எடுத்த முடிவு பற்றி மீண்டும் பரிசீலனை செய்வதோ, குழப்பிக் கொள்வதோ இல்லை’ என்று உள்ளே உறுதியாக எழுதிக் கொண்டாள் மலர்விழி.

புறப்பட்டு வெளியே வந்தாள்.

மொபெட் எடுத்துக்கெண்டு அருண்குமாரின் வீட்டிக்கு வந்தாள். கதவுகள் திறந்தே கிடந்தன. மின்விசிறி உச்சத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்க, சோபாவில் சாய்ந்திருந்த அருண்குமார் மார்பில் கவிழ்ந்த புத்தகத்துடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“அருண்.”

கலைந்தான். “வா மலர்விழி. படிச்சிட்டிருந்தேன். அப்படியே அசந்துட்டேன். உக்காரு”

அமர்ந்தாள். கைவிரல்களைப் பார்த்தாள்.

“அருண், நீங்க முதல்ல என்னை மன்னிக்கணும். அப்புறம் மறக்கணும். எங்க ஆபீஸல வேலை செய்யற சப் எடிட்டர் குரு பிரசாத்துக்கும், எனக்கும் கல்யாணம் நடக்கப் போகுது” நிறுத்தினாள். நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தவன் முகத்தில் தாடிக்குள் உணர்வுகள் அமிழ்ந்து ஒளிந்திருந்தன. இறுகிப்போய் அப்படியே பார்த்தான்.

“அப்புறம்?”

“என்னை நீங்க நேசிச்சது உண்மைன்னா, நீங்க நேர்மையானவர்ன்னா, அந்த தேவகியோட சேர்ந்துவாழணும். அதுக்கு மனசு இடம் தரலைன்னா அவளை வீடலேர்ந்து கொண்டாந்து இங்கே தனியா குடி வச்சி, மாசச் செலவுக்கு பணம் கொடுத்து பராமரிக்கணும். இதான் என் ஆசை, விருப்பம், முடிவு, தீர்மானம், கோரிக்கை எல்லாம்.”

“ஒரு வார்த்தை விட்டுட்டே மலர்விழி?”

“என்ன அது?”

“பிடிவாதம்”

அமைதியாய் இருந்தாள்.

“என் வாழ்த்துக்கள் உனக்கும்.. ஸாரி உங்களுக்கும் அந்த ஜென்டில்மேன் குருவுக்கும். கவலைப்படவேண்டாம். நீசத்தனமமாக நான் அவரை சந்திச்ச நம்ம காதலைப் பத்திதச் சொல்லிட மாட்டேன்.”

“கவலையில்லை அருண். நானே சொல்லிட்டேன். எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன்.”

“பெண்கள் ரொம்ப முன் ஜாக்கிரதையுள்ளவர்கள்ன்னு படிச்சிருக்கேன்”

“முன் ஜாக்கிரதைக்காக சொல்லலை அருண். இல்லறத்திலே ரகசியம் கூடாதுங்கறதுக்காக. நிதானமா மறுபடி மறுபடி யோசிங்க அருண். என் முடிவை உங்களால ஏத்துக்க முடியும். நான் வர்றேன்” என்று நகர்ந்த மலர்விழி திரும்பி வந்து, “தேவகிக்கு ஒரு வழிகாட்ட உங்க மனசு

கடைசிவரை சம்மதிக்காத பட்சத்திலே அவளை நான் மெட்ராசுக்கு அழைச்சுட்டு வரத் தீர்மானிச்சிருக்கேன்" என்றாள் மலர்விழி.

தொய்ந்து அமர்ந்தான் அருண்.

28

மலர்விழி வீட்டை விட்டுப் போய் வெகு நேரத்திற்கு நாற்காலியில் அப்படியே உறைந்து போய் அமர்ந்திருந்தான் அருண்குமார்.

அவனறியாமல் விழிகளில் புறப்பட்ட கண்ணீர் ஓடைகள் அடர்த்தியான தாடிக்குள் ஊடுருவின. அதைத் துடைக்கக்கூடப் பிரக்ஞை அற்றவனாக, உலகமே தன் தலையில் விழுந்துவிட்டதைப் போல இருந்தான்.

திடீரென்று இரண்டு கைகளாலும் தன் முகத்தில் அறைந்து கொண்டான். எழுந்து கட்டிலுக்குச் சென்று மல்லாந்து விழுந்தான். இப்போதும் வழிகிற கண்ணீர் அவன் காதுகளை நனைத்தன.

எது உண்மையான காரணம்?

என்னால் உணர் முடியவில்லை.

தேவகிக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்பதுதான் உண்மையான காரணமா? அல்லது நான் உன்னைத் தொட்டுவிட்ட கோபம்தான் அணையாத விளக்காக உள் நின்று என்னை வெறுக்கச் செய்கிறதா?

எது காரணமென்றாலும் இழப்பு இருவருக்கும்தான் என்பது உனக்குப் புரியாமல் போனதேன்? அல்லது புரியாததாய் நடிப்பதேன்? அல்லது புரிந்து கொள்ள மறுப்பதேன்?

என் பக்கத்து நியாயங்களை உருக்கமாக அடுக்கி வைத்தேனே மலர்? என் மணவாழ்க்கை மாபெரும் தோல்வியெனில் காதலும் இப்படியா ஆக வேண்டும்?

உன்னை நேசித்த நிமிடங்கள் நான் நிம்மதியாக வாழ்ந்த நிமிடங்கள் மலர்விழி. அவை சத்தியமானவை. உனக்கும் அப்படித்தான். என்மேல் கோபமோ இல்லை தேவகிமேல் இரக்கமோ எதுவானாலும் உன் மனதில் நம் காதல் கல்வெட்டுக்களாய் பதிந்திருப்பதை மறுக்க முடியுமா?

உணர்கிறாய், உருகுகிறாய், பேதலிக்கிறாய். ஆனாலும் பிடிவாதமாய் என்னை விலக்குகிறாய். முடியாது மலர்விழி நீ செய்துகொள்ள இருக்கும் திருமணத்தில் உன்னால் ஈடுபாட்டுடன் ஒன்ற முடியாது. சம்பிரதாயாமாய்த்தான் வாழ்வாய் ரகசியமாய் அழுவாய். இது நிச்சயம். பின் எதற்காக இந்த தண்டனை?

உன் முடிவு ஒரு தண்டனையே.

உனக்கு மட்டுமல்லமூன்று பேருக்கும்.

எனக்கு, உனக்கு, உன்னை மணக்கிற குரு பிரசாத்திற்கு.

ஏன் மலர்விழி இப்படி முடிவெடுத்தாய்? என்ன கேட்டாய்?

உன்னை நான் நேசிப்பது உண்மையென்றால், அதை நான் நிரூபிக்க வேண்டும். எப்படி? தேவகியை அழைத்து வந்து குடித்தனம் நடந்துவதன் மூலம்.

என்ன ஒரு அபத்தமான நிபந்தனை?

நீரை அதிகமாக குடித்தால் இறந்துபோவோம் என்பதை நிரூபிக்க, நீச்சல் தெரியாதவனை கடலில் குதிக்கச் சொல்லும் நிபந்தனை.

என் காதலை நிரூபிப்பதனால் எனக்கு நீ கிடைக்கப் போவதில்லையே மலர்விழி? தேவகியோடு என்னால் எப்படி வாழ முடியும்? அவளின் வாதங்கள் உன்னைப் பரிதாபப்பட வைத்திருக்கலாம்.

ஆனால் சம்பந்தப்பட்டவன் நான், காரியங்களின் முழுப் பாதிப்புகளையும் நேரடியாக அனுபவித்தவன் நான். என் அவமானங்கள் எனக்குத்தான் தெரியும். என் புழுக்கம் நிறைந்த இரவுகள் எனக்கு மட்டுமே தெரியும்.

அப்படியிருக்க... மலர்விழி, என் தலையில் சம்மட்டியால் அடித்ததுபோல இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாயே... என்ன செய்வது என்றே எனக்குப் புரியவில்லை.

முதுகு குலுங்க மெலிதாக அழ ஆரம்பித்தான் அருண்குமார் மீண்டும்.

ராஜேந்திர பிரசாத் மதிய உணவு சாப்பிட்டுவிட்டு ஹாலுக்கு வந்து சேரில் அமர்ந்தார். கரண்டி இல்லாததால் பனையோலை விசிறி எடுத்து விசிறிக் கொண்டார். வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்தபோது...

வீட்டு வாசலில் இருந்து ரஞ்சனி அவசரமாக உள்ளே வந்தாள்.

“அப்பா, அவங்க வர்றாங்க”

“யாரும்மா?”

“அதாம்ப்பா... அண்ணியோட பாட்டியும், இன்னொருத்தரும்.”

காரில் இருந்து கல்யாணி ஜெயராமனும், மலர்விழியின் சித்தப்பா மூர்த்தியும் இறங்கினார்கள்.

மூர்த்தி ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் கூடை எடுத்தார். இருவரும் உள்ளே வர... ராஜேந்திர பிரசாத் கைகூப்பி வரவேற்றார். தன் மேல் துண்டால் வயர் பின்னின் சோபாவில் தட்டிவிட்டு அமரச் சொன்னார்.

ரஞ்சனி இரண்டு பேருக்கும் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“ஒரு பெரிய தட்டு கொண்டாம்பா” என்ற கல்யாணி ஜெயராமன், “இவன் என் ரெண்டாவது பிள்ளை மூர்த்தி” என்று அறிமுகப்படுத்த, ராஜேந்திர பிரசாத்தும், மூர்த்தியும் புன்னகையுடன் கைகூப்பிக்

கொண்டார்கள்.

ரஞ்சனி தட்டு எடுத்து வந்ததும், மூர்த்தி அதில் பிளாஸ்டிக் கூடையில் இருந்து ஆப்பிள்கள், ஆரஞ்சுகள், வாழைப்பழங்கள், பூ வெற்றிலைப் பாக்கு என்று நிதானமாக எடுத்து வைத்தார்.

கல்யாணி ஜெயராமன் புன்னகையுடன் சொன்னார்: “நீங்க வீட்டுக்கு வந்து பொண்ணு கேட்டப்பவே எனக்கு உங்களையும் உங்க பையனையும் பிடிச்சிப் போச்சி. மலர்விழியைக் கேட்டுட்டுச் சொல்றதா சொன்னேன். கேட்டுட்டேன். அவளுக்குப் பூரண சம்மதம். அமெரிக்காவுக்கு போன் போட்டுப் பேசிட்டேன். இவ இங்கேயே வளர்ந்ததாலே என் சம்மதம்தான் முக்கியம்னு சொல்லிட்டான் இவங்கப்பா. அதனால தட்டு வாங்கிக்க. எடுத்துக் கொடுப்பா”

மூர்த்தி எழுந்து நின்று கொள்ள, ராஜேந்திர பிரசாத்தும் எழுந்து நின்று நெகிழ்ச்சியோடு, முகமலர்ச்சியோடு பெற்றுக் கொண்டார்.

“அப்புறம், சீர் சம்பந்தமா என்ன பேசணும்னு விரும்புறீங்களோ, பேசலாம்”

“சேச்சே” என்றார் ராஜேந்திரபிரசாத். “மூச்! அந்தப் பேச்சே வேணாம். எனக்கும் பிடிக்காது. என் பையனுக்கும் பிடிக்காது. தாலி மட்டும் போதும்.”

“சந்தோஷம், ஆனா எங்களுக்குன்னு கெரவம் இருக்குதே. அதனால எங்க திருப்திக்கு நாங்க செய்றதை ஏத்துக்கங்க. இன்னொரு விஷயம் கல்யாணத்தை கிராண்டா செய்ய வேணாம்னு மலர்விழி அபிப்ராயப்ப்டறா. காலையில் வடபழனி கோவில்ல கல்யாணம். சாயங்காலம் ஏதாவது ஒரு ஹோட்டல்ல ரிசப்ஷன். இது எங்க ஐடியா. நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“பெஸ்டுங்க. பிரச்சனையே இல்லை. சிம்பிளாவும் இருக்கும். நமக்கும் வேலை குறையும். அப்படியே வச்சிக்கலாம். எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை.”

“சரி, எப்போ வச்சிக்கலாம கல்யாணத்தை?”

“என் மூத்த பெண்ணுக்கு பண்ணிட்டு இவனுக்கு செய்யலாம்னு இருந்தேன். ஆனா, அவளுக்கு இப்பதான் ரெண்டு இடங்கள் பார்க்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன். அதுக்குள்ளே இவனுக்கு அமையற வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டதாலே குருவுக்கு முதல்ல செஞ்சிடலாம்னு தீர்மானிச்சேன். கல்யாணம் செய்யப்போறது நீங்க. உங்க செகிரியமும் பெண் செகிரியமும் தான் முக்கியம். அதனால நீங்க பார்த்து எந்தத் தேதி முடிவு செஞ்சாலும் எங்களுக்கு சம்மதம்.

கல்யாணி ஜெயராமன் கைப்பையில் இருந்து காகிதம் எடுத்துப் பிரித்தார்.

“நல்ல முகூர்த்த நாட்கள குறிச்சி வாங்கிட்டுதான் வந்தோம். இன்னும்

ஒன்பது நாள்ல ஒரு முகூர்த்த நாள் இருக்க. அதை விட்டா இருபத்தஞ்சி நாள் தள்ளித்தான் வருது. வற்ற பதினேழாம் தேதி வற்ற இந்த அருகாமை முகூர்த்தம் எங்களுக்கு செகரியம். ஏன்னா இந்த வாரத்துல சாதாரணமா மலர்விழியோட அப்பா, அம்மா எல்லாம் அமெரிக்கலேர்ந்து வற்றதா இருக்காங்க. இருபத்தஞ்சி நாள் தங்கமாட்டாங்க. பதினேழாம் தேதி பெண்ணுக்கும் தேதி செகரியமா இருக்குது. என்ன சொல்றீங்க?"

"அதான் சொன்னேனே, உங்க செகரியம்தான் முக்கியம். எதுக்கும் ஈவினிங் குரு வந்ததும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கிட்டு உங்களுக்கு போன் செய்றனே."

"சந்தோஷம், அப்போ நாங்க புறப்படறோம்."

இரண்டு பேரும் எழுந்தார்கள்.

"இருங்க, ரஞ்சனி என்னமோ எடுக்கப் போயிருக்கா ஒரு நிமிஷம்."

ரஞ்சனி ஆரஞ்சு ஜூசுடன் வந்து இருவருக்கும் கொடுக்க, குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

தேதி 14.

கதவைத் தட்டிவிட்டு அனுமதி பெற்று எடிட்டரின் அறைக்குள் குரு பிராசத்தும், மலர்விழியும் நுழைந்தார்கள்.

குரு பிரசாத் புன்னகையுடன் அழைப்பிதழை எடுத்து நீட்டிக்கொண்டு, "சார், இன்விடேஷன் கொடுக்கிற வரைக்கும் சஸ்பென்ஸா வச்சிருக்கணும்னு நினைச்சோம். அதனாலதான் முன்கூட்டியே சொல்லலை. நானும், மலர்விழியும் மேரேஜ் பண்ணிக்கிறோம் சார். வந்து ஆசீர்வதிக்கணும்." என்றான்.

"வெரிகுட். வெரிகுட். நல்ல பொருத்தம்தான். அமோகமா இருப்பீங்க. கண்டிப்பா வற்றேன். பதினேழாம் தேதி கல்யாணம். இன்னிக்கு தேதி பதினாலு. எவ்வளவு வேலை இருக்கும்... லீவு போடாம இருக்கீங்களே இன்னும்?"

"இதோ லீவ் லெட்டரையும் கொண்டாந்துட்டோம். இன்னியிலேர்ந்து பத்து நாள் சார்..."

"ரொம்ப சிரமப்படும் குரு. சரி. கல்யாணத்துக்கான லீவு தவிர்க்கவே முடியாதது. பரவால்லை. எடுத்துக்கங்க. மதுசூதனன் கிட்டே எல்லா வேலைகளையும் மாத்தி விட்டுடுங்க" என்றார் எடிட்டர்.

இருவரும் வெளியில் வந்தார்கள்.

அலவலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு ஸ்டாஃபுக்கும் சேர்ந்து கொடுத்தார்கள்.

ஸ்கூட்டருக்கு வந்தார்கள்.

“நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து கொடுக்க வேண்டிய நபர்கள் வேற யாரு மலர்?”

“காலைலதான் ப்ரியாவுக்கும் கொடுத்தாச்சு குரு, உங்களுக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லைன்னா, அருண்குமாருக்கு ரெண்டு பேருமா போய் பத்திரிகை கொடுக்கலாம்”

“வேணாம் மலர். ரெண்டு காரணங்களுக்காக வேணாம். ஏற்கனவே அவர் நொந்து போயிருக்காரன்னு சொன்னே. நம்மை சேர்ந்து பார்த்தா ரொம்ப உடைஞ்சிடுவார்.”

“இன்னொரு காரணம்?”

“எனக்கு அவரைச் சந்திக்கிறதிலே ஒரு விதமான சங்கடம் இருக்கு. சொல்லப்போனா நீ கூட அவரை இப்போ சந்திக்கிறது சரியாப்படலை. உன்னைக் கட்டுப்படுத்திப் பேசறதா தப்பா நினைச்சிடாதே. அவரோட வருத்தத்தை உன் சந்திப்பு அதிகப்படுத்தும்னுதான். போன் இருக்கில்லே அவர் வீட்ல?”

“ம். நீங்க சொல்ற மாதிரி அவரைப் பார்க்கிறதைத் தவிர்க்கிறதுதான் சிறப்பாப்படுது. இன்விடேஷன் அனுப்பிட்டு போன்ல பேசிடறேன்.”

மரத்தடி நிழலில் நிறுத்தியிருந்த ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்யுமுன் திரும்பி, “தப்பா எடுத்துக்கலைன்னா ஒண்ணு கேக்கறேன் மலர்விழி. மனசுக்குள்ளே வச்சிக்கிறதைவிடக் கேட்டுடறது நல்லதில்லையா?” என்றான் குரு பிரசாத்.

“என்னங்க?”

“இந்தக் கல்யாணத்திற்கு உனக்கு நூறு சதவிகிதம் சம்மதம்தானே? வேற ஏதேதோ காரண காரியங்களுக்காக எடுத்த தீர்மானமில்லையே?” என்றான் குருபிரசாத்.

29

இந்தக் கல்யாணத்திற்கு உனக்கு நூறு சதவிகிதம் சம்மதம்தானே? வேற ஏதேதோ காரண காரியங்களுக்காக எடுத்த தீர்மானமில்லையே? என்ற குரு பிரசாத்தின் கேள்விக்கு... புருவங்களைச் சுருக்கி அவனைப் பார்த்தாள் மலர்விழி.

அவனருகே வந்தாள்.

“எதனால் உங்களுக்கு இந்த சந்தேகம் வந்திச்சி குரு?”

“மலர், உன்னை நேசிக்க ஆரம்பிச்சப்போ என் மனசில இருந்த தவிப்புகளை சமீபத்தில அனுபவிச்சிருக்கேன். அருண்குமாரை நேசிச்சப்போ அதே தவிப்புகள் உனக்கும் இருந்திருக்கும். அதையெல்லாம் ஒரு தினத்தில் மனசிலேர்ந்து நீக்கிடறது முடியாத காரியம். அதுனாலதான் கேக்கறேன்.”

“குரு, நான் எதையுமே உங்ககிட்டே மறைக்கலை. எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். ஏன்னா நீங்க பக்குவமானவர். உங்களால விரிவான கோணத்தில சிந்திக்க முடியும். யூ ஆர் ரைட். நினைவுகளை நீக்கறது இயலாத விஷயம்தான். அருணோட நான் பழகினதெல்லாம் திடீர் திடீர்னு மனசுல வரலாம். வரலாம் என்ன, வரும். ஆனா உங்க மனைவியானதும் அவைகளை என்னால ரசிக்க முடியாது. ஒரு எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கமும் இருக்கும்போதுதான் பழைய நினைவுகளை ரசிக்க முடியும். உங்களோட அமையப்போற என் குடும்ப வாழ்க்கை எனக்கு முழு திருப்தி, முழு சந்தோஷம் தரும்னு நம்பிக்கை இருக்கு. ஏன்னா என்னை நிறைய புரிஞ்சு வச்சிருக்கீங்க. என்னை என் களங்கங்களோட ஏத்துக்க முன் வந்திருக்கீங்க. இந்த கிரேட்னெஸ் முன்னாடி என் மனசு மண்டி போட்டுக்கிடக்குது குரு. நான் உங்களை நேசிக்கலையெயொழிய, உங்கமேல மரியாதையும், மதிப்பும், ஒரு நண்பர்ங்கிற பாசமும் இருந்திச்சி. உங்க காதலை வெளிப்படுத்தின விதமும், நான் எல்லாம் சொன்னதுக்கப்புறமும் அதிலே உறுதியா நிக்கிற மனப்பான்மையும் பல மடங்கு அதிகப்படுத்தி பிரமிக்க வச்சிருக்கு. உங்களைப் புருஷனா அடைய யாரும் புண்ணியம் செஞ்சிருக்கணும். நான் பாவம்தான் செஞ்சிருக்கேன். அப்படியிருக்கிறப்போ இந்த கல்யாணத்தை பரிபூர்ணமா விரும்பறேன் நான். கொஞ்ச நாளைக்கு என் மன பேதலிப்பு இருக்கம். ஆனா அப்புறம் மாறிடும். ப்ளீஸ் குரு. என்மேல, நான் உங்களை கணவனா ஏத்துக்க சம்மதிச்சதன்மேல் எந்தவித சந்தேகமும் வேணாம்.” என்று பேசி முடித்தபோது மலர்விழியின் கண்கள் கலங்கி நின்றன.

“மலர், என் கேள்வி உன்னைப் புண்படுத்தியிருந்தா, ஸாரி, வா போகலாம்”

குரு பிரசாத் ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்ய, பின்னால் மெபினமாக அமர்ந்தாள் மலர்விழி.

15ம் தேதியான மறுநாள்.

மலர்விழி தன் வீட்டிலிருந்து அருண்குமாருக்கு போன் செய்தாள்.

“ஹலோ அருண்குமார். நான் மலர்விழி பேசறேன்.”

“வணக்கம் மேடம்.”

“கல்யாணப் பத்திரிகை கிடைச்சதா?”

“கிடைச்சதுங்க மேடம்”

“ஏன் இப்படி மேடம், மேடம்னு கிண்டல் செய்றீங்க?”

“கிண்டல் இல்லைங்க. மரியாதை, இன்னொருத்தர் மனைவியாகப் போகிற உங்களை எப்படி இனிமேல் உரிமையோட கூப்பிட முடியும்?”

“அருண், உங்க விரக்தி புரியுது. என்ன முடிவு செஞ்சீங்க?”

“எதைப் பத்தி?”

“என் கோரிக்கையைப் பத்தி.”

“அதாவது, நான் தேவகியை அழைச்சுட்டு வந்து குடித்தனம் நடத்தணும். அந்த செய்கை மூலமா நான் உன்னை... ஸாரி... உங்களை நேசிச்சதெல்லாம் உண்மைதான்னு நிரூபிக்கணும். அதானே?”

“ஆமாம்.”

“மலர்விழி. முடிவு பண்ணிட்டேன் நான். தீவிரமா யோசிச்ச முடிவு பண்ணிட்டேன். இன்னிக்குப் புறப்பட்டு கோயமுத்தூர் போறேன். தேவகி வீட்டுக்குப் போறேன். அவங்கப்பாவைச் சந்திக்கிறேன். சட்டம் விவாகரத்து கொடுத்துட்டாலும், நான் மனசு மாறிட்டேன். உங்க பொண்ணை என் கூட அனுப்புங்கன்னு சொல்றேன். தேவகியை அழைச்சுட்டு வர்றேன். இதே வீடில்ல அவளைத் தங்க வைக்கிறேன். போதுமா?”

“அருண், நிஜமாவா?” என்றாள் குரல் குதுகலிக்க.

“சத்தியமா.”

“கேக்கவே ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு.”

“ஆனா, இதையெல்லாம் நான் மனம் விரும்பிச் செய்யலை. உனக்காக! நீ சொன்ன வார்த்தைக்காக! நான் உன்னை நேசிச்சது நாடகமில்லை. உன்னை அனுபவிக்க, போட்ட திட்டமில்லன்னு நீ உணரணும்ங்கிறதுக்காக. நான் மோசடிக்காரன் இல்லை, ஒரு நல்ல மனுஷன்னு நிரூபிக்கிறதுக்காக.”

“அருண், இப்பத்தான் நான் உங்களை நினைச்சிப் பெருமைப்படறேன்”

“ஆனா, காலம் பூரா நான் வருத்தம் தான் படப் போறேன் மலர். மனசு முழுக்க உன்னைத் தாங்கிக்கிட்டு, பிடிக்காத பெண்டாட்டியை வீட்டுக்குள்ளேயே வச்சிக்கிட்டு... ஒவ்வொரு வினாடியும் நரக வேதனைதான்”

“இதெல்லாம் மிகை அருண். உங்க நினைவுகள் என் மனசுல இருந்து மறையப் போறதில்லை. ஆனாலும் நான் குரு பிரசாத்தோட சந்தோஷமா வாழ்த்தான் போறேன். கலக்கம் இருக்கும். குழப்பம் இருக்கும். தடுமாற்றம் இருக்கும். ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனா போகப் போக மாறிடும். குரு என் மேல காட்ற அன்பிலே, நான் அவர்மேல வச்சிருக்கிற மதிப்பிலே ஒரு புதிய பிணைப்பு உருவாகிடும். அதுமாதிரி இத்தனைக்கப்பறம் வாழ்வு கொடுக்க முன்வற்ற உங்களை தேவகி புருஷனா நினைக்கமாட்டா. தெய்வமா நினைச்சி பூஜிப்பா. அவளோட அன்பு மழையிலே அவமேல உங்களுக்கு இருக்கிற வெறுப்பு எல்லாம் கழுவித் தள்ளப்பட்டுடும். சொன்னபடி அழைச்சுட்டு வந்து குடித்தனம் நடத்துங்க. ஆறு மாசம் கழிச்சி நீங்களே சொல்வீங்க நாம எடுத்தது ரொம்ப நல்ல முடிவுன்னு.”

“பட், நீ என்ன சொன்னாலும், ஒரு பொம்பளை வாழ்க்கைதான் நான்

வாழப்போறது. இயந்திரம் மாதிரி ஈடுபாடு இல்லாமத்தான் இருக்கப் போகுது. மலர்விழி சொன்னதுக்காக வாழ்றேன் அப்படிங்கிற ஒரே சந்தோஷத்தைத் தவிர வேற இல்லை."

"இருக்கட்டும். எப்ப புறப்படறீங்க?"

"இன்னிக்கு ராத்திரி ட்ரெய்ன்ல."

"நீங்க போகப்போறது தேவகிக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அப்படியே திகைச்சு நிக்கப்போறா. எப்போ மறுபடி அங்கேர்ந்து புறப்படறீங்க?"

"தெரியலை. அது எங்கே போய்த்தான் முடிவு செய்யணும்."

"நல்லா இருக்கே கதை. நாளை மறுநாள் எனக்குக் கல்யாணம். நாளைக்கு ராத்திரியே நீங்களும், தேவகியும் புறப்படறீங்க. காலைல வடபழனி கோயிலுக்கு வந்து எங்களை ஆசீர்வதிக்கறீங்க. நீங்க இணைஞ்சதும் கலந்துக்கிற முதல் நிகழ்ச்சி மங்களகரமான நிகழ்ச்சியா இருக்கணும். அது எங்க கல்யாணமாகத்தான் இருக்கணும்."

"கொடுமை மலர்விழி. கொடுமை! மனசார நேசிச்சவனை கல்யாணத்துக்குக் கூப்பிடற பக்குவம் உனக்கிருக்கலாம். என் கண் முன்னாடி என் தேவதையை இன்னொருத்தன் தட்டிக்கிட்டுப் போறதுக்கு ஆசிர்வாதம் செய்ற அளவுக்கு பக்குவம் எனக்கில்லை. உன்னை மாதிரி நான் வித்தியாசமானவன் இல்லை. ரொம்ப சாதாரணமானவன். சராசரி ஒரு விஷயத்துக்கு ஒரே விதத்தில்தான் அர்த்தம் கொடுக்கத் தெரியும். கல்யாணத்தில கலந்துப்பேன்னு எதிர்பார்க்காதே மலர்விழி."

"நான் எதிர்பார்க்கிறேன். அப்புறம் உங்க இஷ்டம்."

"என்னால முடியாது மலர். ப்ளீஸ்.. வற்புறுத்தாதே என்னால தாங்க முடியாது."

"உணர்ச்சிவசப்படறதைக் குறைச்சுங்க. சரி அட்லீஸ்ட் என் நல்வாழ்க்கைக்கு வாழ்த்தக் கூட வரமாட்டீங்களா?"

"அது என்னைக்கம் என் மனசில உண்டு மலர்விழி. பொய் இல்லாத உண்மையான சந்தோஷத்தை இந்தக் கல்யாணம் உனக்குக் கொடுக்கும்னு நீ நம்புற. உன் நம்பிக்கை ஈடேறணும்."

"தாங்க்ஸ் அருண். ரொம்ப தாங்க்ஸ். அதுக்கு உங்க உதவியும் முக்கியம்."

"என்ன உதவி?"

"தேவகியோட சந்தோஷமா வாழ்றதுதான். அப்பதான் எனக்குள்ளே உறுத்தல் இருக்காது."

“முயற்சி பண்ணேன் மலர்”

“அப்பாடா! முடியாதுங்கறதிலேர்ந்து முயற்சி பண்ணேன்னு இறங்கி வந்திருக்கிறதே பெரிய விஷயம். அப்போ கல்யாணத்துக்கு வரமாட்டீங்க?”

“ம்கூம்.”

“கல்யாணத்துக்கப்பறம் நாங்க ரெண்டு பேரும் உங்க வீட்டுக்கு ஒருநாள் ஓய்வா வரலாமில்லையா?”

“வேணாம்.”

“ஏன் அருண்?”

“இன்னொருத்தர் மனைவியா உன்னை என்னால பார்க்க முடியாது மலர்விழி. ஸாரி. போன்ல பேசற இந்தப் பேச்சே நம்ம கடைசி பேச்சா இருக்கட்டும். உன்னைத் தொந்தரவு செய்யாம, ஆனா உன் நினைவுகளோட நான் ஒரு இதமான மனசை அடையத்தான் செய்வேன். என் எண்ணங்கள் மேல உன்னால தடைவிதிக்க முடியாது. மலர்விழி, நான் என் வாழ்க்கையில் நேசிச்ச, நேசிக்கிற, இனியும் மனசுக்குள்ளேயே நேசிக்கப்போற ஒரே பொண்ணு நீதான். இன்னும் என்னென்னவோ பேசத் துடிக்கிறேன். தப்பு. இனிமே தப்பு. நல்லா இரு மலர்விழி. வச்சிடறேன்.”

எதிர்முனை திடீரென்று வைக்கப்பட்டது.

மலர்விழி நீர்கோர்த்த விழிகளுடன் நெடுநேரம் அமைதியாக அப்படியே நின்றாள். பிறகு சுதாரித்துக் கொண்டு, கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மற்ற காரியங்களைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

தேதி 16, திருமணத்திற்கு முதல் நாள்.

கோவை ஜங்ஷனில் ரயிலில் இருந்து இறங்கினான் அருண்குமார்.

வெறுமையாக நடந்து வெளியே வந்தான். சவரம் செய்து கொள்ளலாமா என்று யோசித்தான்.

பிறகு வேண்டாம் என்ற தீர்மானித்தான்.

ஒரு ஹோட்டலில் காபி சாப்பிட்டான்.

ஆட்டோ அமர்த்திக் கொண்டு தேவகியின் வீட்டு விலாசம் சொன்னான். என்ன சொல்லப்போகிறேன்? ‘என் நேசத்துக்குரியவளின் கட்டளையை ஏற்று, அவளை நேசித்ததற்குச் செய்யும் நிரூபணமாக உங்கள் மகளை அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறேன்’ என்றா? அசிங்கம். தேவகி மேல் என் அபிப்ராயம் மாறிவிட்டதோ இல்லையோ, மாறிவிட்டதாகப் பொய்தான் சொல்ல வேண்டும்.

தேவகி சந்தோஷப்படுவாள். உடனே என்னோடு வருவாள். சென்னைக்கு அழைத்து வந்ததும் அவளிடம் மனம் திறந்து சொல்லி

விட வேண்டும்.

‘இதோ பார் தேவகி. உன்னை நான் அழைத்து வந்துள்ளது உன்மேல் இரக்கப்பட்டு அல்ல. உன்னை மன்னித்து அல்ல. நான் செய்த ஒரு தவறுக்குப் பரிகாரமாக இங்கே உனக்கு உணவு உண்டு, உடை உண்டு, மனைவி என்ற உரிமை தரப்போவதில்லை. என்னால் முடியாது. என்னால் நாடகமாட முடியாது. உன் துரோகத்தை எளிதில் மறக்க முடியாது. ஒருவேளை உன் நடவடிக்கைகள் என்னுள் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தலாம். அதற்கு வெகுகாலம் ஆகலாம். அதுவரை பொறுமையாக இருக்க முடியுமென்றால், என்னை மாற்ற முடியும் என்று நினைத்தால் இங்கே இரு.’

அவள் மனதில் கனவுகளை வளர்க்காமல் இப்படிப்பட்டவர்த்தனமாக முதலிலேய சொல்லிவிட வேண்டும்.

தேவகியின் வீட்டு வாசலில் ஆட்டோவைவிட்டு இறங்கின அருண்குமார் திகைத்தான்.

வீட்டு வாசலில் பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. பெஞ்சுகள் போட்டு நிறையப் பேர் அமர்ந்திருந்தார்கள். வீட்டுக்குள்ளிருந்து பெண்களின் ஒப்பாரி கேட்டது.

30

ஆட்டோவில் இருந்து அருண்குமார் இறங்கி பந்தல், கூட்டம், ஒப்பாரியில் திகைத்து நிற்க... அவனை முகத்தில் மண்டிய தாடியில் பலரால் அடையாளம் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உறவினர்களில் ஒருவர் உற்றுப் பார்த்துப் புரிந்து கொண்டு, வீட்டுக்கு உள்ளே சென்று தேவகியின் அப்பாவிடம் சொன்னார்.

“உங்க மாப்பிள்ளை வந்திருக்கார்.”

“மாப்பிள்ளையா?”

“ஆமாங்க, தேவகி புருஷன்.”

“இருக்க முடியாதே, அவருக்கு தந்தி கொடுக்கலையே.”

“எனக்கு அடையாளம் தெரியாதா என்ன? அவரேதான். வெளில திகைச்சி நிக்கிறார். ஒருவேளை செய்தி கிடைக்காம சாதாரணமா வந்தாரோ என்னவோ?”

“கோர்ட்ல ரத்தானதுக்கப்புறம் சாதாரணமா எதுக்கு வரப்போறார்”

“நீங்க தந்தி கொடுக்கலை. ஆனா உங்க மாப்பிள்ளையோட ஃபிரண்டு யாராவது போன் போட்டுச் சொல்லியிருக்கலாம். எப்படி இருந்தா என்ன. எழவுக்கு வந்திருக்கார். மதிச்சி உள்ளே அழைச்சிட்டு வாங்க.”

தேவகியின் அண்ணன் அருகில் நின்றவன் காட்டுக் கத்தலாய் கத்தினான். “அந்தாள் உள்ளே வரக்கூடாது.”

“இது தேவையில்லாத கோபம்” என்றார் அப்பா. வீட்டுக்கு வெளியே நடந்தார்.

இங்கே குழப்பத்தோடு நின்ற அருண்குமார், பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்தவர்களில் ஒருவரைத் தயங்கிச் சமீபித்தான்.

“அய்யா, இந்த வீட்ல யாரு..” என்று இழுத்தான்.

“தேவகின்னு பேருங்க. சின்ன வயசுங்க. சிக்கலான வாழ்க்கை. ஊர் சிரிக்கிற மாதிரி ஆட்டம் போட்டா கல்யாணத்துக்கப்புறமும், புருஷன்காரன் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து கோர்ட்டுக்குப் போய் விவாகரத்து செஞ்சிட்டான். இங்கே வீட்ல மரியாதை இல்லை. கெட்டுப்போன பொண்ணுக்கு எந்த வீட்லதான் மரியாதை இருக்கும்? வெளியும் தலைகாட்ட முடியலை. புழுங்கிப் புழுங்கி.. நேத்து வீட்ல யாரும் இல்லாதப்போ புடவையை :பேனல முடிச்சி போட்டு, தூக்கு மாட்டிக்கிட்டா, குடும்பத்தில யாராச்சும் அழணுமே. எல்லாரும் ஒழிஞ்சது சனியன்னு இருக்காங்க.”

அனிச்சையாய் அவன் கை தன் இதயத்திற்குச் சென்றது. சட்டென்று தொண்டை அடைத்தது.

அவசரப்பட்டு விட்டாயே தேவகி! உன்னை வெறுத்தது நிஜம். ஆனால் நீ செத்தே போய் விட வேண்டும் என்று கொடூரமாக நினைத்ததில்லை. நான், அத்தனைக் காட்டுமிராண்டி இல்லை நான்.

இந்த நரகத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுத்துச் செல்ல வந்தேனே... விரும்பியோ, விரும்பாமலோ... வந்தேனே... கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கக் கூடாதா?

உள்ளிருந்து வந்த தேவகியின் அப்பா நேராய் இவனிடம் வந்தார். இவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மெய்யினமாய் சில வினாடிகள் நின்றார். இவனுக்கு என்ன பேசுவது என்று புரியவில்லை.

“எப்போ நடந்திச்சி?” என்றான்.

“நேத்து மத்தியானம். போலீஸ் கேசாகி, நடு ராத்திரிதான் பாடியை ஒப்படைச்சாங்க. கோர்ட்டுல தீர்ப்பானதிலேர்ந்தே அவ ரொம்ப உடைஞ்சு போய்ட்டா. சரியா சாப்பிடாம, யார்கிட்டேயும் பேசாம, வெறிச்சுப் பார்த்துக்கிட்டு உக்கார்ந்திருப்பா. ஏற்கனவே நொந்து போயிருக்கான்னு நாங்க யாரும் அவளைப் புண்படுத்தற மாதிரி எதுவுமே சொல்றதில்லை. அவ தனக்குத்தானே கூசிக் குறுகிக்கிட்டா. கடைசில பாவி மக இப்படிச் செய்வானனு எதிர்பார்க்கவே இல்லீங்க...”

கைபிடித்து உள்ளே நடத்திச் சென்றார்.

கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண்கள் எழுந்து கொண்டு வழிவிட்டார்கள். தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கு எரிந்தது. தேங்காய் உடைத்து

வைக்கப்பட்டிருந்தது. மாலைகளால் போர்த்தின தேவகி படுக்கவைக்கப்பட்டிருந்தாள். மூக்குத் துவாரங்களில் பஞ்சு திணிக்கப்பட்டிருந்தது.

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அப்படியே நின்று அவள் முகத்தையே பார்த்தாள் அருண்குமார். இரத்தம் எகிறி எகிற ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எல்லாப் பாவங்களையும் மரணம் துடைத்து விடுகிறது. ஆனால் அதை அறிவதற்கும், உணர்வதற்கும் உயிர் இருப்பதில்லை.

எத்தனைப் போராட்டங்கள் பெண்ணே உனக்குள்! நீ எனக்குச் செய்த துரோகங்கள் உன் கோணத்தில் நியாயங்கள். நான் மலர்விழிக்கு செய்த துரோகம் என் கோணத்தில் நியாயம். தவறுக்குப் பரிகாரம் தன்னையே அழித்துக் கொள்வது என்பது தப்பான வழி. இந்த முன்மாதிரியைத் துவக்கியவன் எவன்?

அதிக நேரம் அவள் முகத்தைப் பார்த்து கொண்டிருக்க இஷ்டமில்லாமல் விருட்டென்று வெளியேறி ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து, நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டான் அருண்குமார்.

அவன் அருகில் வந்துஅமர்ந்தார் அவளின் அப்பா.

“தகவல் எப்படித் தெரியுங்க? ஏன்னா, நாங்க குடுக்கலை.”

எதைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? அழைத்துப் போக வந்தேன் என்றா? ‘பாவி இதை முன்பே செய்திருக்கக் கூடாதா? என்று பதில் பெறவா? இன்னும் எதற்காக நோகடிக்க வேண்டும்?

“ஒரு பிரண்டு போன் செஞ்சார். என்னதான் கோர்ட் மூலமா ரத்தாகிட்டாலும், கொஞ்சகாலமாவது எனக்கு மனைவியா வாழ்ந்தவ. மனசு தாங்காமப் புறப்பட்டு வந்துட்டேன்.”

ஒரு மணி நேரம் கழித்து ஊர்வலமாமக எடுத்துச் சென்றபோது அமைதியாக நடந்தான். இவனே கொள்ளி வைத்தான்.

கனமான இதயத்துடன் ராத்திரி ரயில் ஏறினான்.

ரயிலின் ஓட்டத்தில், முகத்தில் வீசிய சில்லென்ற தென்றல் அவன் கனத்த இதயத்தை லேசாக்கிக் கொண்டிருக்க... திடீரென்று சிந்தனைகள் உயிர் பெற்றன.

மலர்விழி என்னை வெறுக்கவில்லை. என் நினைவுகள் அவளிடம் இல்லை என்று மறக்கவில்லை. என்னை மன்னிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லவில்லை. அவள் என்னோடு இணைய முடியாமல் தடுத்து நின்றது. தேவகி! அவளுக்கு சரியான வாழ்க்கை வேண்டுமே, அவள் பாதிக்கப்படக்கூடாதே என்கிற மனிதாபிமான வேட்கையால்தான் என்னைப் புறக்கணித்தாள். தான் திருமணம் செய்து கொண்டால்தான், ‘மலர்விழி இனி எனக்கில்லை’ என்று தேவகியை ஏற்றுக் கொள்வேன் என்ற எதிர்பார்ப்பில்தான் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தான்.

ஆனால்... இப்போது...

தேவகியின் பிரச்சனை வேரோடு சாய்ந்து விட்டது. அவளுக்கு வாழ்வு கொடுப்பது என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் அவளே பஸ்பமாகி விட்டாள்.

ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகத்தான் நான் வந்தேன்.

ஆனால், விதி!

இந்த செய்திகள் மலர்விழிக்குத் தெரிந்தால் என்ன முடிவெடுப்பாள்? என்னை ஏற்றுக் கொள்ள முடிவெடுக்க மாட்டாளா? நிச்சயம் அப்படித்தான் தீர்மானிப்பாள்.

காலையில் வடபழனி கோவிலில் அவளுக்குத் திருமணம்.

காலை ஏழு மணிக்கு முகூர்த்த நேரம்.

இந்த ரயில் எத்தனை மணிக்கு சென்னை சென்று சேரும்?

போய் அந்த திருமணத்தை நிறுத்தி, விபரங்களை மலர்விழிக்கு விளக்கி, அதே மேடையில்...

இதெல்லாம் சாத்தியமா? ஏன் சாத்தியமில்லை? எத்தனையோ திருமணங்கள் கடைசி வினாடிகளில் நின்றிருக்கின்றன. இது வாழ்க்கைப் பிரச்சனையாயிற்றே.

அருண்குமார் எழுந்து சென்று டி.டி.ஈ.யிடம் விசாரித்தான். காலை 6.15க்கு சென்ட்ரலில் இருக்கும் என்றார் அவர். பரபரப்பாக நகம் கடிக்கத் துவங்கினன் அருண்குமார்.

17ம் தேதி.

வடபழனி கோவில்.

காலை மணி 6. மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. பட்டு வேஷ்டி, சட்டையில் குரு பிரசாத். பட்டுப் புடவையில் மலர்விழி. மலர்விழியின் அப்பா, அம்மா, பாட்டி மற்றும் நெருக்கமான உறவினர்கள் பத்துப் பதினைந்து பேர் மட்டும் குரு பிரசாத்தின் சைடிலும் மிக நெருக்கமான இருபது பேர் மட்டும் இருந்தார்கள்.

சுவாமிக்கு அபிஷேகங்கள் வரிசையாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. சுவாமியின் பாதத்தில் கல்யாண மாலைகளும், பூ பழத்தட்டில் மாங்கல்யமும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

6.20க்கு சென்ட்ரலில் ரயில் நிற்பதற்கு முன்பாக பிளாட்பாரத்தில் பாய்ந்தான் அருண்குமார். பைத்தியம் போல் வாசலுக்கு பலரை இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு ஓடி வந்தான்.

டாக்ஸி ஒன்றில் ஏறினான். வேகமாகப் போகச் சொன்னான்.

இங்கே அபிஷேகங்கள் முடிந்து சுவாமி அலங்கரிக்கப்பட்டு, இரண்டு

பேரின் நட்சத்திரங்கள், பெயர்கள் கேட்கப்பட்டு அர்ச்சனை நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘இவ்வளவுதான் வேகமா? இன்னும் வேகமாகப் போப்பா.”

பதறினான் அருண்குமார்.

தீபாராதனை காட்டப்பட்ட போது எல்லோரும் பரபரப்பாகக் கைகளைக் குவித்து, கண் மூடி வணங்கி, கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார்கள். பிரசாதங்கள் வழங்கப் பெற்றதும்..

ராஜேந்திர பிரசாத் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு எதிரே மலர்விழியின் சித்தப்பா மூர்த்தியைப் பார்த்தார்.

“கட்டச் சொல்லலாம்” என்றார் அவர்.

அர்ச்சகர் தட்டெடுத்து வந்து தர... மலர்விழி மாலை எடுத்து குரு பிரசாத்திற்கு அணிவித்தான். குரு பிரசாத் மாலையெடுத்து மலர்விழிக்கு அணிவித்தான்.

குரு பிரசாத் தாலியைக் கையிலெடுத்தபோது, கோயில் வாசலில் இறங்கி ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை ஏறக்குறைய வீசிவிட்டு உள்ளே ஓடி வந்த அருண்குமார்...

கெட்டிமேளம் முழங்குவதைக் கேட்டான்.

குரு தாலி கட்டுவதைப் பார்த்தான்.

அப்படியே ஓரமாக நின்றான்.

ஒரு நாள் முன்னதாகச் சென்றிருந்தால் தேவகி இறந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு நிமிடம் முன்னதாக வந்திருந்தால்... வேண்டாம்! குழப்பம் வேண்டாம். அவள் வாழ்க்கையில் குழப்பம் வேண்டாம். எப்போதும் நான்தான் அதிர்ஷ்டம் இல்லாதவன்.

குழம்பின நீர்நிலை தெளிவுக்கு வந்த பிறகு மீண்டும் குழப்ப நினைத்ததே பாவம். ஏதோ ஒரு உந்துதல். படபடப்பாக வந்தேன். தப்பு! போனில் பேசிய பேச்சு கடைசி பேச்சு என்றேன். அப்படியே இருக்கட்டும். மணமான பிறகு உன்னை என்னால் சந்திக்க முடியாதென்றேன். உண்மை. முடியாது. இனி என்னால் மலர்விழியைப் பார்க்க முடியாது. தாங்க மாட்டேன்.

மலர்விழி, உன்னை முழுக்க அறிந்த பிறகும் ஏற்க முன்வந்திருக்கும் அந்த குருவின் நேசம் என்னுடையதைக் காட்டிலும் உசத்தியானது. உன்னால் அவனுடன் ஒன்றிவாழ முடியும்.

சிறிது சிறிதாக என்னை மறந்துவிட முடியும்.

வாழ்க! என்னை மறந்து வாழ்க!

பிரச்சனைகளை எதிர்த்து வாழ்க!

எதிலும் வென்று வாழ்க!

ஆனால்...

எனக்கு உன் நினைவுகள் சொந்தம். அவை போதும் எனக்கு.

அருண்குமார் தளர்வாக, மெதுவாகக் கோயிலை விட்டு வெளியேறி
இலக்கில்லாமல் நடந்தான்.

முற்றும்